

starcrossedgirl

Chlapec, který mockrát zemřel

Z anglického originálu

The Boy Who Died a Lot

přeložila Jacomo

The stream of time have a way of rerouting themselves...

Proudy času znají způsob, jak si najít jinou cestu...

Věnováno Patoložce za to, že pro nás tento příběh objevila

Autor: starcrossedgirl

Překlad: Jacomo

Betaread: Calwen

Ilustrace: acid3

Dějství první

Poprvé Harry Potter zemřel, když mu bylo jedenáct.

Při zpětném pohledu považoval Severus za menší zázrak, že to tomu zatracenému klukovi trvalo tak dlouho. Neuvážené letecké kousky bez jakékoliv lekce skutečného létání, trollové v podzemí a noční potulky po hradě, kamkoliv se mu zlíbilo - nedostatek důkazů neznamenal, že se tak nedělo - díky tomu všemu měla spirála smrti zachytit Pottera mnohem, mnohem dříve.

Prokleté koště se nepočítá, protože za to výjimečně nebylo zodpovědné Potterovo legendární štěstí. V tomto případě mu kůži zachránil Severus osobně, přičemž ho za to privilegium téměř zachvátily plameny, aniž by to bylo k něčemu dobré. Protože ani ne o šest měsíců později stejně skončili tady: Potter ležel jako studený kámen na posteli ošetřovny a Severus uvažoval, proč se s tím zachraňováním vůbec obtěžoval.

Škoda pěkného hábitu. A navíc byl drahý.

"Je to všechno moje vina," vzlykal ten přerostlý trouba, který za celý tenhle zmatek mohl. "Měl 'sem ty skupinky poskládat jinak. Neměl 'sem ho posílat s Malfoyem. Měl 'sem-měl 'sem-"

Zbytek Hagridových slov zanikl v nové záplavě slz, když muž objal nehybný Potterův trup a vzlykal tak silně, že se třáslo lůžko i židle, na které seděl. Ten pohyb shrnul prostěradlo, kterým Pomfreyová zakryla tělo, a odhalil výraznou ránu na Potterově krku, ze které unikla jeho krev i život.

"No tak," ozvala se Minerva a přitáhla prostěradlo zpět na místo, "nemá smysl se obviňovat. Nemohl jste vědět, že se taková... tak strašná tragédie," při posledním slově se jí zachvěl hlas, "může přihodit. Pokud by někdo z nás opravdu dokázal předvídat budoucnost - no, nikdy bych jim ten trest vůbec neuložila. Nesu stejný podíl viny jako vy."

Ach, pro lásku... Severus si založil ruce na prsou, prsty zabubnoval o nadloktí a s maximálním podrážděním zvedl oči k nebesům. Když se znovu podíval dolů, Minerva ho probodávala pohledem.

"Zabilo by vás alespoň předstírat špetku nějakého respektu?"

"Kvůli pošetilé partičce ubožáků, kteří jsou zaujatí sebeobviňováním? Ano."

"Kvůli skutečnosti, že tu sotva půl metru od vás leží mrtvý jedenáctiletý chlapec! Kvůli tomu, že další tři děti, z nichž - mohu-li dodat - jedno patří do vaší koleje, sedí přímo za těmito dveřmi," ukázala prstem k místnosti, kam Pomfreyová odvedla Draca, Longbottoma a Grangerovou, "a budou mít pravděpodobně doživotní trauma!"

Hagrid se ještě víc rozeštkal.

"Jsem si jistý, že je to všechno velice dojemné," poznamenal Severus, "až na to, že vám jako obvykle naprosto uniká pointa."

Na okamžik to vypadalo, že se Minerva vrhne přes postel, která mezi nimi stála, a postará se, aby se Severusův krk podobal Potterovu. Možná by to i udělala, kdyby nebylo ruky, kterou jí Brumbál položil na rameno. "A to má být?" zeptal se ředitel, jako kdyby sám nestrávil posledních deset minut tichým analyzováním informací, které jim Hagrid před tím, než se zhroutil jako hromádka neštěstí, poskytl.

"Jsem si jistý, že jste už došel k témuž závěru jako já, pane řediteli."

"To je možné, ale stejně bych si rád poslechl váš výklad událostí."

Severus si povzdechl. "Zaprvé: Hagrid potvrzuje, že něco skutečně zabíjí jednorožce, nějaký tvor, který se nepodobá ničemu, co kdy viděl. Zadruhé: dotyčný tvor *pije krev jednorožců*. Zatřetí: dotyčný tvor zabil Pottera tím, že mu podřízl krk nožem, což je velice zajímavá volba zbraně pro nadpřirozenou bytost jakéhokoliv druhu. Závěr: dotyčný tvor není vůbec tvor; je to Pán zla, který se vrátil. Byl natolik oslabený, že se kvůli zachování života musel spoléhat na krev jednorožce, ale teď zabil jedinou osobu, která ho téměř porazila, čímž dostáváme naprosto jinou rovnici. Má Potterovu krev; je jen otázkou času, kdy objeví odpovídající kouzlo, pokud se tak už nestalo. To, jak je Kámen chráněn, se stává irelevantním, protože on ho už nepotřebuje. Stručně řečeno: všichni jsme odsouzeni ke zkáze."

Několik dlouhých vteřin vládlo v místnosti ticho. Výraz Minervina obličej se během Severusova proslovu přetavil z pobouřeného do velice znepokojeného. Dokonce i Hagrid už nebrečel a opět seděl vzpřímeně na židli.

"Vy-víte-kdo," hlesl a znělo to zároveň zděšeně i nevěřičně. "Ale jak může bejt - hele, nikdá jsem nevěřil těm kecům vo tom, že je nadobro pryč, ale v Bradavicích? Dyž je tu profesor Brumbál? To by se nevodvážil!"

"Možná, že moje přítomnost není tak odstrašující, jak jsme všichni doufali," pronesl Brumbál a kývl na Severuse. "Jste si jistý?"

"Ano."

"Velmi dobře. Pojdte tedy laskavě se mnou - ne, vy ne, Minervo, jen Severus."

"Ale jestli se skutečně vrátil-"

"Pak věřím, že vás budu moci povolat, až nastane ten pravý čas," řekl Brumbál, lehce jí stiskl rameno a věnoval jí úsměv, který mu ale tentokrát nedosahoval k očím. "Jenže teď bude pro všechny nejlepší, když pomůžete Pomfreyové postarat se o děti."

Minervina zkřivená ústa dávala jasně najevo, že ji to nijak nepotěšilo. Za jiných okolností by Severus využil příležitosti a počastoval ji úšklebkem, ale tentokrát jen následoval Brumbála ven z ošetřovny.

"Netvařte se tak nevrle," poznamenal Brumbál, když stoupali po schodech. "Mám plán."

"Plán," zopakoval Severus. "Příhodně jsme opomněli nějakou věc zásadního významu? Něco, ach, já nevím, kulatého, zářícího a spícího v bezpečí na označené polici na ministerstvu? Něco, co začíná na písmeno V?"

"Severusi, teď je stěží čas na sarkasmus. Kromě toho," Brumbálovy oči se zúžily do úzkých štěrbin, "nechápu, proč věříte, že ta věštba bude relevantní."

"Ale nechte toho! Pokud začíná konstatováním 'příchod toho, v jehož moci je porazit Pána všeho zla, se blíží' a vy mi předkládáte jako jednoznačně nutnou věc, jak zásadní je chránit Pottera, pak stěží musím být génius, abych si odvodil, že označuje Pottera jako jediného, kdo je schopný ho *úplně* porazit. Takže ano, je čas na sarkasmus. Ztratili jsme naši hlavní zbraň. Jak už jsem uvedl, všichni jsme odsouzeni ke zkáze."

"Brighton rock¹⁾," pronesl Brumbál. Chrlíč se odsunul stranou a objevilo se schodiště do ředitelovy kanceláře. "Prosím, nezapomínejte, že 'zbraň', o které mluvíte, bývala chlapcem se stejnými nadějemi a sny, jako mají ostatní. Chlapcem, jehož přátelé během našeho rozhovoru truchlí nad jeho odchodem."

"A čím je to chyba? Kdo dal koktajlímu pitomci s rozumem menším než tlustočerv pravomoc dohlížet na školní trest, takže zavedl dotyčného *chlapce* do lesa, kam mají studenti výslovně zakázaný přístup? A když na to přijde, kdo povzbuzoval Pottera v soustavném překračování pravidel a v potulování po hradě v kteroukoliv hodinu, poskytl mu zvláštní povolení účastnit se neskutečně nebezpečného sportu a tak dále a tak dále? Kolikrát jsem za vámi v tomto roce přišel a žádal, aby byl Potter srovnán do latě, a byl jsem odmítnut?"

"Nechápu, o co vám jde, Severusi," prohodil Brumbál s roztržitým nadechnutím a začal se přehrabovat v šuplíku. "Á, tady to je."

1) Brighton Rock - více na https://en.wikipedia.org/wiki/Brighton_Rock - a teď hádejme, proč Brumbál zvolil takové heslo :-D

"Jde mi o to, že každé normální dítě v jeho věku, které by vidělo vysávat život z jednorožce, by s křikem uteklo, jako to udělal Draco Malfoy. Jenže Potter téměř zaručeně utíkal směrem k němu! Já jsem vás varoval, opakovaně, jenže vy jste neposlouchal!"

"Hmm," broukl Brumbál. "Možná. Posadte se, jestli chcete."

Severus se zhroutil do křesla proti Brumbálovu stolu a zabořil hlavu do dlaní.

"A prosím netrucujte."

"Já netrucuji. Topím se v zoufalství."

"Tak se netopte. Nastavte ruku."

Severus poslechl, i když s velkou nechtí. Místností se rozlehlo tiché cinknutí, když mu ředitel položil do dlaně cosi kovového a znovu se s úsměvem posadil do svého křesla. "Co řeknete teď?"

Severus hleděl na předmět, který mu vyrazil dech. "Obraceč času."

"Obraceč času," souhlasil Brumbál. "Vysoce nelegální a poněkud zastaralý, ale bude muset stačit."

"Chcete, abych se vrátil a zabránil Pánu zla zabít Pottera."

"Ano."

"No, to by mělo být snadné. Jediné, co musím udělat, je zrušit školní trest, ještě než nastane-"

"Ne, to vám v žádném případě nesmím dovolit. Nedá se říct, co by se stalo, kdybychom zasáhli do časového proudu příliš brzy - chápejte, jde o velice křehkou rovnováhu. Kromě toho jsem přesvědčený, že je velmi důležité, aby se Harry dnes s Voldemortem setkal. Jen ne s takovými následky."

"Na základě čeho?"

"Říkejte tomu vnitřní pocit," pronesl Brumbál s jedním z těch jeho zatracených zajiskření v očích.

Severus zaťal zuby. "Tak dobře. Zjevím se tedy v ten správný okamžik a přichvátám na záchranu Pottera jako rytíř v lesklé zbroji."

"Ne, ani tohle nemůžete udělat."

"Ach, pro lásku-"

"Kde jste byl dnes večer, když jsem vás zavolał na ošetřovnu?"

"Dohlížel jsem na trest," řekl s povzdechem. "Ano, chápu, kam tím směřujete; není možné zachovat to jako tajnou akci, pokud mě lidé uvidí na dvou místech najednou. Ačkoliv se to zdá vzhledem k tomu, co je v sázce, bezvýznamné."

"A když se to vezme ze všech stran, tak to i bude. Ale není důvod klást si tak vysoké cíle - opravdu bude mnohem lepší, když vás Harry neuvidí. Ve skutečnosti by bylo ideální, kdyby jeho záchrana vůbec nevypadala podezřele, ale... řekněme přirozeně."

"Při vší úctě, pane řediteli, pokud máte pro tuto misi tak specifické požadavky, proč se na ni sakra nevydáte sám?"

"Ach," nadechl se Brumbál, sáhl po brku a pergamenu a pustil se do psaní. "Vždycky jsem byl skvělý ve vymýšlení plánů, ale věřím, že váš... tvůrčí přístup k řešení problémů z vás dělá mnohem vhodnějšího vykonavatele."

Severus si odfrkl. V duchu vůbec nepochyboval, že Brumbál by se pro tento úkol hodil zrovna tak, ne-li lépe. Ne, pravým důvodem muselo být něco jiného, něco, co záměrně zamlžoval...

Přimhouřil oči a sledoval, jak muž dost dlouhou dobu psal. Rozhodl se odložit spekulace na později. Právě teď se zdály být praktické záležitosti mnohem naléhavější než Brumbálovy postranní úmysly. "Ještě něco?"

Brumbál zvedl prst, naškrábal několik dalších řádků na pergamen, podepsal ho a svinul. "Ano. Jak už jsem se zmínil, tento model je poněkud zastaralý a jako takový sice umožňuje jistou kompenzaci časových paradoxů, ale jen do určité míry. Což situaci trochu komplikuje."

"Přirozeně."

"Základní paradox je tento: pokud uspějete, tato časová linie přestane existovat, nebo bych měl spíše říct, že nebude vůbec nikdy existovat. V důsledku toho-"

"-přestanu existovat i já?"

"Zcela správně," kývl Brumbál. "Což znamená, že se nikdy nebudete moci vrátit zpět, abyste napravil situaci. Následkem toho by se nová časová linie, kterou jste vytvořil, zhroutila, Harry by zemřel jako teď a my bychom se ocitli zase tady. Já bych vás poslal zpátky a proces by se ustavičně opakoval - uvízli bychom v jakési... uzavřené časové smyčce."

"To zní úžasně."

"Výkonnější obraceč času může zařídit, aby se takový paradox opakoval do nekonečna - dokud bychom zkrátka neskončili v nové časové linii. Bohužel tento dokáže udržet paradox pouze po omezenou dobu. Takže bude potřeba, abyste informoval sebe - myslím vaše minulé já - jak vyřešit situaci, aby se mohlo vrátit stejně jako vy a zachránilo Harryho. Potom-"

"Moment," ozval se Severus. "Až potud jsem vás stačil sledovat, ale teď jsem ztratil nit. Pokud se *on* vrátí v čase, nebudu už tam náhodou situaci napravovat *já*?"

"Ne, protože kvůli paradoxu se ona část časového proudu už začne rozkládat. V podstatě se po svém návratu změníte se zase do sebe - obraceč času ten proces usnadní - a budete mít možnost pokračovat v nové časové linii, kterou jste vytvořil."

Severus se zamračil. Rozebral tu větu a zase ji poskládal zpět, načež její pochopení jakožto beznadějně vzdal. "Už mě z toho bolí hlava."

"Snažte se o tom moc nepřemýšlet," řekl Brumbál. "Takhle ty věci prostě fungují. Nehledě na to jsem napsal sám sobě dopis, který situaci osvětlí, takže moje minulé já bude moci dát vašemu minulému já v pravou chvíli obraceč času."

Severus roztržitě přikývl. "A když on a já bytostně... splyneme, co se stane s mými vzpomínkami?"

"Podle mého výzkumu byste si měl zachovat vzpomínky jak na původní, tak na novou časovou osu."

Fantastické. Další bolesti hlavy. A navíc, když se to vezme z jiné strany, v tomto spočívala odpověď na jeho předchozí otázku ohledně Brumbálovy motivace pro vyslání Severuse, že? Tvůrčí přístup k řešení problémů - cha. Spíš Brumbálova neochota vzpomínat na živý obraz Potterova přízračně bledého obličeje, rozevřenou ránu a těžký pach linoucí se z krví nasáklého hábitu.

Severus na chvíli zavřel oči a polknul. Hledět do tváře smrti, která je přímo před vámi, a i nadále se soustředit na to, co je potřeba udělat, představovalo tu lehčí část. Ačkoliv ty vzpomínky, které budou přetrvávat-

"Budete v pořádku," ujistil ho Brumbál, který si jeho výraz špatně vyložil. "Tedy pokud se neseberete a nepůjete se zabít."

Severus po něm střelil pohledem, který jasně sděloval, že mu ta poznámka ani zdaleka nepřijde vtipná, na to popadl pergamen a opustil kancelář.

"Hodně štěstí, můj chlapče!" zavolal za ním Brumbál.

Severus nepotřeboval štěstí. Potřeboval plán.

* * *

Jakmile ho obraceč času přenesl do minulosti, vystopovat ty, které hledal, se ukázalo jako triviálnost. Na tom, že má přátele v neobvyklých sférách, něco bylo.

"Mars je dnes večer jasný," řekl kentaur, když Severus vstoupil na mýtinu.

"Dobrý večer i tobě."

Firenze se k němu otočil, jedno kopyto zahrabalo do země. "Plaveš proti proudu, Severusi Snape."

Možná to nebyl až tak brilantní nápad. "Očividně."

"Páchneš zítřkem. Správně bych s tebou neměl hovořit."

"Ale přesto jsi pořád tady," poukázal Severus. "Když mi dáš pět minut, mohu vysvětlit, co-"

"Snažíš se zvrátit, co se stane. Je to nerozumné."

"Někteří by nesouhlasili. Dnes večer-"

"Je to nerozumné," zopakoval Firenze. "Co se přihodí, mělo se přihodit. Je to psáno. Vrať se, odkud jsi přišel, a zanech této pošetilosti."

"Nemůžu. Kromě toho, nebylo také psáno, že Emily Smithová měla před necelým rokem zemřít, když jsem nemohl najít hvězdotvarý mech do potřebného lektvaru? Nebyl jsi to ty, kdo mě k němu dovedl?"

Firenzovy modré oči uhnuly ze Severusovy tváře. "To bylo něco úplně jiného," řekl, a pak znovu probodl Severuse pohledem. "To, co se snažíš zvrátit teď, už se přihodilo. Pouze-"

"Nepřihodilo!"

"Pouze jen odkládáš nevyhnutelné, pamatuj na má slova. Proudý času znají způsob, jak si najít jinou cestu."

"Tak to odložím. Za tři hodiny-"

"Netoužím to vědět."

"Za tři hodiny," pokračoval Severus zvýšeným hlasem, když Firenze zavrtěl hlavou a otočil se, aby klusem zamířil ke stromům, "za tři hodiny Pán zla zabije Harryho Pottera a znovu povstane! Tohle je budoucnost, kterou si přeješ chránit?"

Firenze se zastavil. Pohlédl k nebi a jeho vlasy se v měsíčním světle zatřpytily. "Mars je dnes večer neobvykle jasný," řekl. "Je to psáno."

Ale znělo to ztrápeně.

"Ty tomu nevěříš," prohlásil Severus a vykročil přes mýtinu směrem ke kentaurovi. "Nikdy jsi nevěřil a nikdy nebudeš. Nejsi jako ostatní z tvého rodu, jinak bys mi loni nepomohl. Pamatuj na *moje* slova: Budu se snažit zabránit tomu, aby se to stalo, ať už mi pomůžeš nebo ne."

"Možná zjistíš, že se ti nebudou líbit následky. Čas se postaví proti tobě, o tom není pochyb. Odmítá jakoukoliv nerovnováhu a usiluje o její nápravu."

"Za *jakoukoliv* cenu," dodal Severus.

Když se jejich oči opět setkaly, na Firenzově tváři se objevil náznak úsměvu. "Jsi tvrdohlavý."

"A divíš se mi? Ty jsi dost starý, aby sis pamatoval, jak vypadal život, když vládl on. Jestli Potter zemře, budou zabití jednorožci tou nejmenší z vašich starostí. Nebude existovat ani kus tohoto lesa, ani kus celého tohoto ostrova, který by zůstal nedotčený otevřenou válkou. A bez Pottera nemáme vůbec žádnou šanci. Moji lidé budou umírat, *tvou* lidé budou umírat. Všichni zemřeme. Poneseme vinu za masakr. Tohle chceš?"

Firenze nervózně hrábl kopytem do země.

"Budoucnost není vytesána do kamene," řekl Severus. "V žádném případě ještě ne. Přišel jsem si k tobě pro pomoc, protože jsem se ocitl v nezáviděníhodné pozici být na dvou místech najednou - když zachráním Pottera a on mě uvidí, ta zvěst se brzy rozšíří a bude odhalena pravda o mých aktivitách. Nedá se říct, jaký řetěz událostí tím mohu dostat do pohybu-"

"Jeden z důvodů, proč je to nemoudré."

"Pokud ale ty zasáhneš místo mě," nedal se Severus vyvést z míry, "pak se nikdo nemusí nic dozvědět."

"A když odmítnu?"

"Pak udělám to, co musím, a přijmu následky."

"Nevěřím, že chápeš, jak dalekosáhlé mohou být, a ani to nepochopíš, dokud v nich nebudeš beznadějně chycen a zapleten a nebude cesty zpět. Čas umí být nenápadný i vytrvalý."

"Na tom mi nezáleží," řekl Severus.

Firenze si povzdechl: "Žádáš mnoho."

"Mnoho je v sázce."

"Většina z mého rodu by tě odmítla. Kentauři nezasahují do lidských záležitostí a ani do toho, co je psáno ve hvězdách."

"Ale ty se nechováš jako většina tvých lidí."

"Ne," uznal Firenze po dlouhé chvíli ticha. "Často se chovám takovým způsobem, který oni nazývají hloupostí."

"Jiní to mohou nazývat bystrostí."

Firenze se narovnal v ramenou a tvrdě uhodil kopytem do země. "Nepokoušej se mi lichotit, Severusi Snape," řekl a v jeho rysech nebyl žádný humor. "Udělám to, co říkáš, ale ne kvůli tobě. Udělám to, protože temnota, která se šíří tímto lesem, nemá mít dovoleno pobývat v celé této zemi. Teď mě odveď tam, kde dnes večer ten chlapec bude, a už nikdy mě znovu nevyhledávej."

Severus vyrazil na místo, jehož polohu před svým odchodem do minulosti vytáhl z Hagrida, a cestou přemýšlel o tom, že ztráta přátel z neobvyklých sfér vypadá jako přijatelná cena.

* * *

Neuklidnil se, dokud všechno neskončilo. Z bezpečné vzdálenosti sledoval, jak Firenze cválá zachránit Pottera, a celou dobu měl hůlku připravenou. Dokonce i tehdy byl jeho výdech úlevy jen dočasný – ještě stále na něj čekal časový paradox. Namířil si to rovnou do ředitelovy kanceláře a beze slova mu předal dopis.

"Jak pozoruhodné," pronesl Brumbál, když dočetl. "Jak opravdu mimořádné! Nikdy v životě by mě-"

"Ano, ano," přerušil ho Severus, stále podrážděný z nutnosti plížit se v noci hradem jako nějaký zloděj. Nedělal to od doby, kdy mu bylo sedmnáct. "Mohli bychom tenhle bod přeskočit?"

"Přirozeně. Beru vaši přítomnost zde jako znamení toho, že jste byl úspěšný?"

"Nevím," rozhodil Severus rukama. "Leží tu někde nějakí mrtví spratci, kterých jsem si nevšiml? Ne? V tom případě ano, myslím, že můžeme s jistotou říct, že jsem byl úspěšný."

Brumbál mu věnoval přes okraj brýlí přísný pohled.

"Samozřejmě," pokračoval Severus, "možná v nějakou chvíli zmizím, čili nás to vtáhne do nekonečné časové smyčky věčného zatracení."

"Pak tedy," nadhodil Brumbál žoviálně, "bychom měli zajistit, že se to nestane. Takže odkud jsem ho vytáhl?"

"Z této zásuvky." Zatímco byl Brumbál zaneprázdněný hledáním obraceče času, Severus zkontroloval hodiny na stole. "Ještě nebudu ve svých komnatách. Stále dohlížím na trest."

"Jak ještě dlouho?"

"Deset minut. Nanejvýš patnáct."

"V tom případě bude nejlepší, když se přesuneme letaxem přímo do vašich komnat a počkáme tam na vás," řekl Brumbál. "Nemá smysl mást domácí skřítky požadavkem, aby přivedli někoho, kdo je na dvou místech najednou."

"Nemá smysl - máte pozoruhodně blazeovaný přístup k hrozbě rozpadu toho času, který známe, nemyslíte?"

"Uklidněte se, Severusi. Je pravdou, že obraceč času má svá omezení, ale měl by vás udržet minimálně několik hodin. Vsadil bych se, že možná i pár dní. Zcela jistě zadrží paradox až do chvíle, kdy jste původně odešel – bylo to takhle brzy?"

Severus zaskřípal zuby tak silně, až ho rozbolely. "Ne," připustil. "Myslím, že to bylo asi ve čtyři hodiny ráno."

"Tak pojdte," rozzářil se Brumbál. "Všechno bude v pořádku, nebojte se. Máte ještě myslánku, kterou jsem vám dal?"

Řekl to tak, že to vyznělo, jako kdyby to byl dar a nikoliv nástroj, který Severusovi opatřil po jeho návratu do Bradavic - nástroj s jednoznačným účelem získat od špeha spolehlivé informace i v těch případech, kdy strach způsobil, že jeho vzpomínky byly poněkud nejasné.

Samozřejmě, že ji měl.

V jeho komnatě mu příprava myslánky a vyjmutí vzpomínky na rozhovor s Firenzem nezabraly moc času. Přesně po deseti minutách se rozlétly dveře a Severus se okamžitě ocitl na špatném konci své vlastní hůlky.

"Co má tohle znamenat?" vyštěkl Snape a Severusovo podráždění se rozplynulo. Nahradilo ho pobavení z toho, že konečně, konečně vidí někoho adekvátně reagovat na potenciálně nebezpečnou situaci.

"Jako co to vypadá?" zeptal se sám sebe, i když už znal odpověď.

"Vypadá to tak, že všechna bezpečnostní opatření, aby se moje vlasy nedostaly do nesprávných rukou, byla marná, protože mě v mých komnatách jednoznačně napadl podvodník skrytý pod mnoholicným lektvarem." Snape přimhouřil oči. "Podvodník, který má odvalu *posadit se do mého oblíbeného křesla*."

"Ale ne, tvoje opatření fungovala perfektně," řekl Severus. "Podívej, já nejsem podvodník. Já jsem," naklonil se mírně dopředu, sepjál prsty a snížil hlas, "duch budoucích Vánoc."

Snape zamrkal a rychle střelil pohledem po Brumbálovi a zpět k Severusovi. Otevřel ústa, ale nevydal žádný zvuk.

Severus si nemohl pomoci a ušklíbl se.

"Ale no tak, Severusi," zasáhl Brumbál. "Ne, vy ne, ten, co sedí – prosím upusťte od popichování sama sebe. A Severusi, drahoušku, tohle všechno je poněkud matoucí, že ano?"

"Říkám mu Snape," nadhodil Severus. "Zjistil jsem, že to pomáhá."

"Řekne mi konečně někdo," vybuchl Snape a vrazil Severusovi hůlku před obličej, "co se sakra děje?"

"Jistě, můj chlapče, jistě. Prosím, posadte se. A prosím, dejte pryč tu hůlku. Zjistíte, ehm, Severusi, že bez ohledu na to, jak se snažíte, vyhrožovat mu odpovědi nepřinese."

Snape se zanořil do nabídnutého křesla stejně, jako to udělal Severus v Brumbálově kanceláři ani ne před dvaceti čtyřmi hodinami. Nebo před půl hodinou, záleželo na tom, jak se na to člověk díval.

"To je absurdní," prohlásil Snape, když mu předestřeli příběh a co je ještě třeba udělat. "Celá tahle zatracená věc je od začátku do konce naprosté šílenství!"

"To mi povídej," poznamenal Severus.

Snape se na něj zamračil. Možná by to Severuse vylekalo, kdyby se s tímhle výrazem důvěrně léta nepotkával při pohledu do zrcadla. "S tebou se nebavím," odsekl Snape. "Tvůj příliš dramatický úvod k celé téhle frašce byl naprosto zbytečný."

"A přesto bys ty udělal totéž."

"Řekl bych, že jsme trochu odbočili od tématu," přerušil je Brumbál.

"Zcela," řekl Snape, vstal z křesla a přešel k myslánce. Pak si povzdechl: "Vypadá to, že na můj názor se nikdo neptá."

Severus se zasmál, ale moc vesele to neznělo. "A ptal se snad někdy?"

Pohled, který mu Snape věnoval, už mu byl známý mnohem méně. Podivný odraz empatie vzešlý ze společného porozumění. Toto jeho vyvedení z konceptu pokračovalo i poté, kdy se Snape otočil a zabořil obličej do myslánky.

Za půl hodiny stál vedle ředitele už zase jen jediný Snape v Bradavicích.

"Tedy," nadechl se Brumbál, "to šlo jako po másle, nemyslíte?"

"Hmm. Skutečnou otázkou je, jak se dozvím, jestli jsme byli úspěšní?"

Sotva pronesl tato slova, zasáhla ho vlna závratí, která ho přiměla zachytit se opěradla židle, aby neupadl.

"Chyťte se mě," uchopil ho Brumbál za ruku a držel ji tak dlouho, dokud závrať nepřešla. "Zdá se, že máte odpověď na svoji otázku, ne?"

"Ano." Pocit dvojitých vzpomínek nebyl o nic méně bizarní; Severus je bude muset držet odděleně, jinak by se spojily do podivného chuchvalce zmatku.

Nějaký čas zabere si na to zvyknout.

"Asi bych měl odejít," nadhodil Brumbál. "A vy byste se měl jít vyspat – po dni – po dnech, kterými jste prošel, to potřebujete."

"Počkejte," zašátral Severus po kapsách, a poté podal Brumbálovi obraceč času, pohupující se na řetízku. "Zapomněl jste si ho vzít zpátky."

Brumbál se usmál. "Nezapomněl," řekl a natáhl se po obraceči jen proto, aby ho sevřel v Severusově dlani obtočením jeho prstů kolem chladného kovu. "Zatím si ho nechte. Jen pro jistotu."

Severus se na něj nevěřičně zahleděl.

"Jenom nezapomeňte, že chci, abyste ho používal jen k tomu účelu, k jakému jsem vám ho původně dal," pokračoval Brumbál. "Čas je příliš křehký, než abychom si s ním pohrávali jen tak pro zábavu."

"Nechovejte se absurdně," namítl Severus. "Potter znovu neumře. Nemůže. Nedovolím, aby se to stalo."

"Doufejme, že máte pravdu," ozval se Brumbál už od dveří. "Ehm, a Severusi?"

"Ano?"

"Pokud někdy zjistíte, že je obraceč třeba použít - není nutné mě informovat o detailech. Ve skutečnosti bych byl radši, kdybyste to nedělal. Zkrátka se vyhýbejte zbytečným komplikacím, chápete? Dobrou noc!"

Když Severus konečně zůstal v bytě sám, hleděl na malé přesýpací hodinky ve své dlani a cítil podivný nepokoj. Nepomáhalo, že mu Firenzův hlas v hlavě stále dokola opakoval: "*Proudy času znají způsob, jak si najít jinou cestu.*"

V zájmu své vlastní přičetnosti Severus doufal, že se kentaur hluboce mýlil.

* * *

"Prošel přes každičkou ochranu, která byla nastavená kolem Kamene."

"Ano, s pomocí pana Weasleyho a slečny Grangerové."

"Bez úhony."

"No, pan Weasley-"

"Potter zůstal bez úhony."

"Ano."

"Pak se střetl s Quirrellem, který byl v tu dobu posednutý Pánem zla, přímo usídleným v jeho těle - a mimochodem, neříkal jsem vám, že mi byl podezřelý?"

"Říkal, Severusi, říkal."

"Střetl se s Quirrellem a s Pánem zla a ve finále zůstal jako vždycky bez úhony, zatímco Quirell je *mrtvý* a Pán zla uprchl?"

"Jak jsem řekl, dorazil jsem právě včas. Citronový bonbon?"

"Především jste vůbec neměl odcházet! Vzhledem k tomu, co se stalo-"

"Já vím, Severusi," přerušil ho Brumbál. "Věřte mi, jsem si vědom, že to byl závažný omyl. Ale konec dobrý, všechno dobré, ne?"

Severus se zamračil.

"Myslel bych, že budete rád, že ten chlapec přežil," nadhodil Brumbál. "Zvláště po potížích, kterými jste nedávno prošel."

"Rád?" zeptal se Severus. "Rád? Protože tak tak s odřenýma ušima unikl smrti jen díky naprosto bláznivému štěstí?"

"Ach, to nebylo jen štěstí," namítl Brumbál. "Skutečnost, že se ho Quirrell nemohl dotknout kvůli -"

Severus vyskočil z křesla a vyprskl: "Ušetřete mě. Vašeho neustálého básnění o *Lilyině oběti*," začal ruce v pěst, "už mám po krk. A s ohledem na to – беру všechno zpátky. Jsem rád; jsem u vytržení! S očekáváním toho nejhoršího jsem si myslel, že Potterovo štěstí vyletělo komínem, a on ho zatím pevně drží v rukách. Jak příhodné, že tentokrát neměl Quirrell nůž. Jak příhodné, že jste dorazil v ten správný okamžik. Říkejte si tomu, jak chcete; já tomu neřeknu jinak než naprosto bláznivé štěstí!"

Zabouchl za sebou dveře Brumbálovy pracovny a brzy na to, když se cestou dolů uklidnil, mu začal naplno docházet pravý význam jeho slov. Jestliže Potter měl znovu zpátky své proslulé štěstí, pak kvůli jeho přežití nebude muset procházet dalšími bezesnými nocemi - nebo minimálně jich nebude víc, než jich míval před tou katastrofální nocí v lese.

Proudy času znají způsob, jak si najít jinou cestu.

Kentauři nic nevědí. Protože Potter má své štěstí zpátky a Severus - Severus s touhle prací skončil.

Dějství druhé

Říct, že Severuse naštvalo, když Potter ani nezvládl dorazit na zahájení školního roku, by bylo slabé slovo.

"Ach, to je strašné," šeptal Kratiknot a lomil přitom rukama.

Severus neodpověděl. Příliš se zlobil, než aby mohl mluvit. Ve skutečnosti byl v momentě, kdy na tu scénu narazil, tak skrz na skrz rozzuřený, že bezmyšlenkovitě vyslal svého Patrona do Velké síně, ačkoliv volat o pomoc bylo zbytečné a kontraproduktivní.

Natolik ho to rozzlobilo.

"Já tomu nerozumím," ozvala se Minerva naprosto dutým hlasem. "Co je to proboha mohlo posednout?"

Před nimi stál modrý Ford Anglia rodiny Weasleyových, jehož střecha byla úplně propadlá. Ne, ani ne tak propadlá, jako spíš rozdrčená vahou pokrouceného kovu. Severusovi to připomnělo starý sběrný dvůr, který stával poblíž továrny v jeho rodném městě. Tam také drtili celá auta. Pravděpodobně by Vrba mlátičku zbožňovali – rozhodně se o ní dalo říct, že je efektivní. Severus už si několika vybranými kouzly potvrdil, že pasažéři auta nedýchají. Jako kdyby rudý pramínek pomalu vytékající ze zničených dveří nemluvil sám za sebe.

Nádvoří za jejich zády se rychle plnilo lidmi; nějaký ženský hlas začal hystericky ječet. Zřejmě Grangerová.

Severus se zhluboka nadechl. Během pozorování, jak se Vrba mlátička nevinně pohupuje ve větru, zvažoval, že se vzdá prvotního plánu, který ho napadl. Jistě, zmrazení stromu v pravou chvíli se mohlo zdát jako vhodné řešení, ale bylo to příliš riskantní. Mohl by být spatřen Potterem nebo Weasleym, nemluvě o poskytnutí informace, která by jim usnadnila další eskapády. Navíc ti dva nevychovaní oprávněně zasloužili pořádně vyděsit – ale nikoliv pohlédnout do tváře smrti.

Místo toho začal na auto sesílat kouzla.

"Co to děláte?" zeptala se Minerva.

"Testuji teorii."

"Na to teď není vhodný čas!"

"Ššt," zasyčel Severus. "Ach ano, přesně, jak jsem si myslel – očarované k létání, ale jinak nic moc dalšího. Weasleyovým vždycky chyběla představitivost."

A s touto informací, kterou potřeboval, se otočil a vykročil zpět do hradu.

"Severusi Snape!" zavolala na něj Minerva. "Kam si myslíte, že jdete?"

"Pro něco, co jsem zapomněl ve svých komnatách," odpověděl Severus přes rameno. "Zjistil jsem, že to docela potřebuju, když vidím, že jsem ve skutečnosti ještě *neskončil*."

Dav se před ním rozestoupil, ve tvářích směs zmatku a čiré hrůzy.

Jaká škoda, že si nikdo ze studentů nebude nic z toho pamatovat. Ty divy, co by to provedlo s jeho reputací...

* * *

Noc strávil sestavováním kouzla, upravoval ho, dokud nevytlačil poslední chybičku. Kreativita koneckonců představovala jen jednu část – skutečné mistrovství vždy spočívalo v provedení, ve věnování pozornosti detailům.

Když se vynořil ze sklepení, obloha dostávala růžovo oranžové odstíny svítání. Prošel přes opuštěné pozemky hradu k dostatečně odlehlému místu a po několika otáčkách přesýpacích hodin a přemístění se všechno kolem něj znovu ponořilo do tmy.

Auto našel v garáži, obklopené rozbitými toustovači a dalšími nepatřičnými mudlovinkami.

"Teď tě, milé autíčko," zamumlal a přejel prsty po kapotě, "čeká něco mimořádného. Víš, on ti možná dal schopnost létat – ale já ti dám pud sebezáchovy."

Který přirozeně vyžaduje nejprve sebeuvědomění. Propůjčit neživému předmětu trvalé cítění představovalo choulostivé snažení a Severus při sledování pramínek světla, které přiměl vsáknout se do karosérie vozu, musel připustit, že v tomto případě překonal dokonce i sám sebe.

Přesto ještě provedl několik diagnostických kouzel. Jen pro ujištění, že se změny trvale uchytily.

"Teď mě nezklam," řekl a na odchodu poplácal reflektor. "Spoléhám na tebe."

Auto neodpovědělo. Ale to bylo v pořádku, protože kouzlo zkonstruoval tak, aby vnímání přicházelo postupně; jakýkoliv drastický skok v podvědomí by ho pouze popletl a pravděpodobně by vedl k nevypočitatelnému chování, které by v kombinaci se dvěma nevypočitatelnými pubertáky mohlo skončit jedině katastrofou.

Nyní musel jen čekat.

* * *

Auto nakonec zafungovalo skvěle – byť s alarmujícím zpožděním. Severus ze svého úkrytu několik dlouhých mučivých vteřin sledoval, jak sebou házelo sem a tam, protože se ze všeho nejvíc obával, že kouzlo bylo příliš jemné, takže vyšlo naprázdno a bude muset tou smyčkou projít znovu. Pak motor znovu naskočil a Severusovi začalo znovu bít srdce; když auto hbitě vyplivlo ty dva pitomce ven, téměř zaklel úlevou. Nadšení mělo krátký život, přetavilo se přímo do vroucího vzteku, který ho svíral v kleštích od chvíle, kdy objevil havarované auto. Že byl nucen tohle všechno dělat – strávit hodiny dřiny nad ďábelsky složitým kouskem magie, skoro každý den se skrývat jako nějaký kriminálník, prožívat tohle infarktové mučení -

Nepřijatelné.

Pro tenhle problém existovalo jednoduché řešení. Během čekání, až se setmí, to všechno promyslel: Potter musí být vyloučen. Kdyby nebyl v Bradavicích, ale zpátky v náruči svých zbožňujících příbuzných, rozhodně by se nemohl dostávat do potíží. Strávil v Kvikáلكově jedenáct let bez jediné zprávy o ohrožení své osoby; za jediný rok a den v Bradavicích už posbíral víc *skorosmrtí* než všichni studenti dohromady. Důkazy mluvily jednoznačně – kdyby nebyl Potter v Bradavicích, nemohl by nacházet nové nápadité způsoby, jak se zabít.

A všechny Severusovy bolesti hlavy by okamžitě zmizely.

Vyzbrojený zaručenou jistotou, že incident s létajícím autem mu konečně poskytl dostatečnou páku k dosažení této nirvány, vydal se najít Snapea a vystrnadit ho z jejich komnat, kde právě pobýval.

Pak se vrhl na Pottera a Weasleyho.

Neinformovaný pozorovatel by možná mohl považovat jeho nadšení z pohledu na jejich zhroucené obličejy za kruté, nicméně bylo zcela jistě více než opodstatněné.

* * *

Brumbál odmítl Pottera vyloučit a Severus se cítil, jako kdyby zrušili Vánoce.

Ne, špatně. Severus neměl Vánoce rád. Cítil se jako...

... jako skoro každý den roku.

Nenáviděl svůj život.

* * *

Ani ne po dvou týdnech se to stalo znovu. Byl na cestě na ošetřovnu, aby tam dodal nějaké lektvary, když tu po zahýbání za roh do něj vrazila malá kudrnatá postava.

"Ach, pane!" spustila Grangerová a Severusovi při pohledu do jejích obrovských, slzami přetékaných očí ztuhla krev v žilách. "Musíte rychle se mnou! Stalo se něco st-strašného!"

Severus vyrazil ještě dřív, než domluvila. O dvě chodby níž pozdní odpolední slunce zalévalo přes okno ne zrovna malebnou scénou malebnou zlatou září. Potter ležel na podlaze a z úst mu vytékala karmínová pěna. Vedle něj stojící Weasley byl bílý jako stěna a prsty, kterými svíral hůlku, se mu třásly.

Mistr lektvarů poklekl a přitiskl dva prsty k Potterovu krku, jen aby si potvrdil to, co už mu řekly nepřítomné skelné oči: žádný puls.

"Co se stalo?"

"Za-za-zabil jsem Harryho."

"Ano, Weasley, to je zcela evidentní," řekl Severus. "Ale jak? A promerlina, odložte už tu svou zatracenou hůlku!"

"Já jsem za-za-zavraždil svého n-n-nejlepšího kamaráda," koktal Weasley stejně monotónním hlasem. Jistě, ve skutečnosti z něj žádná odpověď nevypadla – ale aspoň ten hlupák splnil jasný příkaz a jeho paže bezvládně klesla dolů.

Severus zpražil pohledem Grangerovou: "Nuže?"

"My jsme... procvičovali kouzla, roztahovací kouzla – já jsem provedla svoje, a pak to zkoušel Ron a jeho hůlka zasáhla Harryho a on se prostě... zhroutil. Ale pane, přece nemůže být doopravdy mrtvý! Musí existovat něco, co můžete udělat!"

Severus seslal na Potterovo tělo skenovací kouzlo. "Gratuluji, pane Weasley," pronesl. "Úspěšně se vám povedlo nechat vybuchnout Potterovy plíce."

Weasley zakňučel. Grangerová si přitiskla ruku na pusku a zadusila vzlyk, který se jí hrnul přes rty.

Severus vstal. Vrhel na Pottera poslední pohled, poté se otočil na patě a zamířil pryč.

"Kam jdete?" volala za ním Grangerová. "Pane? Pane!"

Ale do prdele. "Pryč," odušil Severus a pokračoval v cestě.

Jenže Grangerová, neodbytná jako vždycky, už ho dohnala. "Já tomu nerozumím. Máte nám po-pomáhat! Co máme dělat s tím - s tím-" Slova přerušily nové vzlyky a dívka se začala třást.

Severus se k ní otočil, zcela znechucený jejím usazeným obličejem. Ať je zatracen do všech pekel, jestli promrhá svůj drahocenný čas na hraní si na psychologického poradce, když si to ani jeden z nich nebude pamatovat. "Je mi naprosto u prdele, co s tím tělem uděláte," vyplivl. "Odneste ho na

ošetřovnu. Zasypte ho květinami. Spáchejte sodomii, mně je to naprosto fuk."

Ano, když Grangerová vyjekla zděšením, zatímco on krácel pryč, pocítil bodnutí viny, ale odsunul ho stranou. Těžko mohl za to, že ta předčasně vyspělá coura znala význam takových slov, o kterých by neměl mít žádný druhák správně ani ponětí.

* * *

"Ty jsi totálně zešílel?" prskal Snape, když ho Severus odchytil na chodbě sklepení a následně ho nasměroval do stinného výklenku. "Mohl jsem tě zabít!"

Severus demonstrativně odstrčil Snapeovu paži svírající hůlku z místa, kde ji do něj zabodl, směrem ke zdi. "Byla to nejlepší možnost, kde tě přepadnout."

Snape ho zpražil temným pohledem. "Ty si tak užíváš vrhání se na nic netušící osoby, že dokonce kašleš i na to, že způsobíš trauma *sám sobě*."

"A ty," odtušil Severus, "chováš tajnou fantazii o tom, že budeš odtažen maskovanými muži do špatně osvětlené uličky. Tak přestaň předstírat."

Snape na něj vytřeštil oči. "Tedy, někdy nemůžu uvěřit... ani sám sobě."

Severus si povzdechl, hlavou se mu mihla ta část s výpadem proti Grangerové. "Ani já," připustil, ale pak zavrtěl hlavou. "Na tohle nemám čas. Ani se nehni," mávl hůlkou ve vzduchu, "a hod' na sebe zastírací kouzlo nebo něco takového. Já musím jít."

Do chodby v patře dorazil právě včas.

"Odebírám Nebelvíru třicet bodů!"

Weasley sklonil hůlku s výrazem zmateného rozhořčení a Severus v duchu vydechl úlevou.

"Ale to není fér!" spustil Potter a probodl ho pohledem. "Za co? Nic jsme *neudělali!*"

"Za praktikování magie na veřejné chodbě."

"V bradavickém školním řádu nic takového není," prohlásila se zamračením Grangerová. "Vím to, protože jsem ho četla-"

"Teď už je," přerušil ji Severus. "A ve skutečnosti," přistoupil blíž, aby se nad všemi tyčil, především nad Weasleym, "se chystám ho rozšířit: pro vás, pane Weasley, platí naprostý zákaz kouzlení mimo dohled učitelů. Dokud nebudete mít novou hůlku. Ta současná je postrach."

Náhle začali ve vzrůstající kakofonii zvuků mluvit všichni najednou, ale hlavní téma zůstalo i nadále jasné.

"Ticho!" vyštěkl Severus. "Vy snad chcete zpochybňovat moji autoritu?"

Odpovědí mu byly tři tiché, vzpurné pohledy; ten Potterovo z nich byl nejrozzlobenější. Nevděčný spratek.

"Myslím, že ne. V tom případě všichni tři zmizte - a vy, pane Weasley, si pamatujte, jestli vás uvidím používat tu hůlku mimo vyučování, zabavím vám ji."

Pochopitelně šlo o planou výhrůžku. Jistě, Severus měl sice dost důvodů zabavit Weasleymu jeho zbraň, ale neměl už dostatek důkazů, aby to mohl opravdu udělat; ani učitelé nemohli zkonfiskovat klíčový kouzelnický nástroj bez souhlasu zbytku školy. Nemluvě o rodině.

Když sledoval, jak pospíchají pryč, sílily v něm obavy, že nejspíš šlo jen o dočasné řešení přetrvávajícího problému. Ale člověk může doufat.

* * *

"Tak dobrá," řekla Minerva a shrnula papíry, které měla před sebou, do úhledné hromádky. "Věřím, že jsme probrali celou naši agendu, takže oficiálně prohlašuji tuto poradu za uko- ano, Severusi?"

Překvapení v jejím hlase se odráželo na všech okolních tvářích a to z dobrého důvodu. Severus už před dlouhou dobou omezil svoji účast na poradách na zběžné poznámky a uštěpačná odfrknutí; podle jeho zkušeností nešlo o nic jiného než o nesmyslnou přehlídku marnosti.

Ale pohár přetekl, takže byl tady, odkašlal si a zvedl ruce před sebe v rázném pokusu zjednat si pozornost a klid.

"Chtěl bych profesorskému sboru navrhnout, aby spojil síly a pořídil Ronaldu Weasleymu novou hůlku."

V následném mlčení by upadnutí pověstného špendlíku působilo jako lavina.

"To je... od vás pozoruhodně laskavé," poznamenala Minerva.

"Laskavost s tím nemá nic společného. Weasleyho hůlka jednoznačně představuje akutní ohrožení bezpečnosti všech osob na hradě-"

"Jistě přeháníte."

"- nebo minimálně každého jedince, který je natolik hloupý, že se k tomu klukovi přiblíží na kratší vzdálenosti než dva metry. Něco se s tím musí udělat a to rázně."

"Promiňte," ozvala se Septima Vektorová, "ale co stalo s hůlkou toho chlapce? Toto zní poněkud znepokojivě, a přesto já jakožto ten, kdo učí volitelné předměty, o tom slyším poprvé. A vsadila bych se, že nejsem jediná."

Na straně stolu, kde seděla, se rozvinul souhlasný šepot.

Minerva si povzdechla: "Situace není až tak katastrofální, jak ji líčí Severus. Pan Weasley si bohužel zlomil hůlku při nehodě-"

"Chtěla jste říct při donebevolající ukázce nerespektování pravidel," skočil jí do řeči Severus.

"- při *nehodě* s Vrbou mlátičkou těsně před začátkem školního roku. Je pravda, že jeho hůlka díky tomu nefunguje správně, ale nemyslím si, že by představovala ohrožení pro něco jiného než pro známky pana Weasleyho."

"Pak jste blázen," prohlásil Severus, ignoruje při tom způsob, jakým Minerva stiskla rty do úzké linky, a místo toho střelil ostrým pohledem Kratiknotovým směrem. "Neztratil nedávno Weasley při jedné z vašich hodin kontrolu nad svou hůlkou, která na vás následkem toho zaútočila a způsobila vám zranění?"

"No, ano," začal Kratiknot pomalu, "ale -"

"Tak vidíte," řekl Severus, opřel se o židli a založil si ruce na hrudi. "Už máme první oběť."

"To byla jen malá patálie," protestoval Kratiknot. "Nic, nad čím by stálo za to se rozčilovat. Protože," zachechtal se, "ve srovnání s jinými příběhy, které bych za ty roky mohl vyprávět, tohle člověk stěží zaregistruje. Takových nehod se při vyučování magie přihodí, ať už s poškozenými hůlkami nebo bez nich. Je to součástí rizika práce s dětmi, ne?"

Nejméně tři lidé přikývli. Severusovi se chtělo křičet.

"Naprosto souhlasím," kývla Minerva. "A teď, Severusi, pokud nemůžete uvést konkrétní případ, kdy se ocitl v ohrožení život studenta..."

"To je jen otázkou času!"

"Pak to tedy budu brát jako ne?"

Pětkrát, pomyslel si Severus na pokraji hysterie, *sakra*, Weasley zabil Pottera *už pětkrát* a jen Merlin ví, kolikrát se to ještě stane. Nechal vybuchnout Potterovy plíce a omylem ho proměnil v kámen; poté mu – ve zcela jiné situaci – *opět* nechal vybuchnout plíce. Severus stále nepřišel na to, jak pro všechno na světě dokázal zvětšit Paní Norrisovou na desetinásobek její velikosti, ale nicméně Pottera celého spolkla. A pokud jde o tu poslední kapku, kterou číše přetekla – na tu nechtěl Severus ani pomyslet. Protože to bylo prostě... nepříjemně špinavé.

A přesto nemohl ani jedno z toho zmínit. "Pokud odmítnete naslouchat hlasu rozumu, tak do p-" Tak tak dokázal spolknout zaklení a místo toho zaťal zuby. Poté dodal: "Určitě zvážíte můj návrh s ohledem na dopad, jaký bude mít na Weasleyho vzdělávání."

"Vroucně bych si to přála," řekla Minerva, "ale pro každý výdaj, který škola vynaloží na studenta, směrnice zcela jasně stanoví, že přínos ško-

musí značnou měrou převážit zdání protekcionismu. Já pro tentokrát nepovažuji toto kritérium za naplněné a předpokládám, že rodiče ostatních studentů by to nejspíš viděli stejně. Bylo by to téměř nevhodné."

Severus přimhouřil oči. "A Potterovo koště bylo pro Bradavice kvalifikováno jako věc zásadního významu, ano?"

Na vzdáleném konci stolu obrátila Sinistrová oči v sloup. Minervina tvář mezitím krvavě zrudla, jako vždycky, když Severus poukázal na její naprosté pokrytectví.

"Koště pana Pottera nebylo zakoupeno ze školních fondů," prohlásila Minerva. "Ale pokud jste tomu tak nakloněn, máte samozřejmě vy sám k nákupu nové hůlky pro pana Weasleyho volnou ruku, ačkoliv se obávám, že Artur a Molly to pravděpodobně nepřijmou."

Jako kdyby to Severus už nezkusil. Anonymní dar, který poslal do Doupěte, se mu vrátil okamžitě zpět s dopisem uvádějícím, že 'Ronald se do téhle šlamastyky dostal sám a my jsme mu jasně řekli, že musí nést následky a nespolehat se, že ho z toho dostane nějaký milodar'. Jeho taktéž anonymní dopis Ollivanderovi byl odmrštěný obdobně; muž odmítl poslat hůlku bez toho, aby 'se nejprve s tím kouzelníkem setkal, protože by možná trucovala, když by nebyla jeho první volbou'. Popadnout Weasleyho za límec a osobně ho dotáhnout na Příčnou ulici bylo mimo Severusovy možnosti, a jak by to sakra asi vypadalo?

"Mohli bychom už dojít k nějakému závěru?" nadhodila Sinistrová.

"Jistě," řekla Minerva. "Všichni, kteří jsou pro -"

Přerušilo ji bouchnutí dveří od sborovny, které svým otevřením odhalily působivé zavíření zelenkavého saténu.

"Ach, drazí," spustil Lockhart. "Vypadá to, že jdu pozdě na večírek – nebo spíš jste tu vy všichni moc brzy! Ale nebojte se, odpustím vám, že jste začali beze mě. Jak musíte být plni nadšení do práce, vždyť ještě nejsou čtyři -"

"Porada začala ve tři," podotkla Sinistrová a pořukala brkem o okraj stolu.

"Moc mě to mrzí," prohlásila Minerva s tak vážnou tváří, že kdyby Severus právě nebyl zaneprázdněný jejím nenáviděním, musel by ji za to v tuhle chvíli obdivovat, "musela jsem vám omylem udat nesprávný čas."

Lockhart se zasmál. "Nevadí, nevadí. Koneckonců nemůže mít každý tak dokonalou paměť, jako mám já." Zaplul do křesla. "Ostatně nedošlo k žádné škodě, jsem tady teď – a právě včas na to hlavní! Hlasovali jste samozřejmě na téma..."

"Hůlka Ronalda Weasleyho," doplnila Minerva.

"Weasleyho hůlka. Přirozeně!" Pauza. "Ale proč byste něco takového dělali?"

Severus zabořil obličej do dlaní. "Je zlomená," pronesl. "Všechny nás zničí."

"Musím opravit eseje," ozvala se Sinistrová.

"Všichni, kteří jsou pro zakoupení nové hůlky pro Ronalda Weasleyho s odůvodněním, že jeho současná znamená ohrožení studentů, ať prosím zvednou ruku," řekla Minerva. "A ti, co jsou proti? Výborně, tak to jsou dva pro, pět proti a dva se zdrželi hlasování. Návrh je zamítnut."

"Nemějte obavy, drahý Severusi," nadhodil Lockhart. "Zdržel jsem se hlasování jen proto, že – když už je o tom řeč – znám pár věcí o výrobě hůlek. Osobně tu hůlku opravím a brzičko bude zas jako nová! Dokonce ještě lepší!"

Severus zděšeně vzhlédl: "U Merlina, ne! *Prosím*, ne. Naléhavě vás žádám."

"No, no," poklepala mu na rameno Prýtová, která seděla vedle něj. "Vypadáš dnes trochu nervózně, chlapče. Co takhle vývar z baldriánu na uklidnění nervů?"

"Skvělý nápad!" vykřikl Lockhart. "Náhodou jsem vyrobil vynikající uklidňující odvar, založený na baldriánu, ale s několika mimořádnými příchutěmi pro zdokonalení -"

"Vím, jak uvařit uklidňující odvar!" zvedl se Severus tak prudce ze židle, až se zakymácela. "Jsem mistr lektvarů!"

A prchl z místnosti dřív, než stihne nazvat všechny své kolegy neschopnými hlupáky.

* * *

Jako zázrakem se Weasleymu podařilo nezabít Pottera v průběhu celého následujícího týdne. Ovšem na druhou stranu, pokud člověk věřil nápisu na zdi, Tajemná komnata byla otevřena – a Potter stál samozřejmě v centru dění.

I když se Severus snažil, seč mohl, přecházet to jako dětinský žert, jeho neklid vzrůstal.

* * *

Opovrhoval famfrpálem. Říkali tomu sport, a přitom to nebylo nic jiného než pošetilý tanec se smrtí, tanec, který ho roztřeseně svíral v kleštích kvůli zápasu mezi Zmijozelem a Nebelvírem, a tentokrát nešlo o mezikolejní rivalitu.

V momentě, kdy se to stalo, už bylo pozdě; špatná viditelnost způsobená přivalovým deštěm mu nedala sebemenší šanci Pottera zachránit. Chlapec se zhroutil na zem v záplavě rudozlaté látky s otevřenou zlomeninou lebeční kosti.

Vypukl chaos. Uprostřed vzdouvající se masové hysterie se jedna zpráva ozývala jasně a hlasitě, opakovaná dvojčaty Weasleyovými až do omrzení: "Zákeřný potlouk", "Držel se ho" a "Neříkali jsme vám, že s ním někdo něco provedl?"

A nic z toho, *nic z toho* by se nestalo, kdyby nedovolili Potterovi hrát, jak Severus navrhoval už před týdnem.

* * *

Právě pracoval na tom, jak strhnout ochranná kouzla na komnatách Hoochové, aniž by spustil alarm, když tu se otevřely dveře.

"Severusi," přimhouřila Hoochová mírně oči, "co vás sem tak pozdě v noci přivádí?"

Severus si zabránil poznamenat, že by krucinál především neměla být vzhůru a ničit mu plány. Byl přistižen; nastal čas improvizovat.

"Mám důvod se domnívat, že někdo manipuloval s míči na zítřejší zápas."

"Nesmysl. Před několika hodinami jsem provedla obvyklou hloubkovou kontrolu a od té doby jsem je nespustila z očí."

"Tak někdo teprve *bude*."

"Další nesmysl. Možná to zkusí – nedělají to vždycky? – ale mám ve zvyku spát s tou bednou umístěnou v nohách postele. Nemluvě o tom, že moje ochrany jsou dokonalé."

Rozhodně byly propracovanější, než by od ní Severus očekával. "Přesto," začal, "v zájmu udržení studentů v bezpečí, což jsem si jist, že je cíl, na němž se shodneme – možná by bylo nejlepší, kdybych na ty míče přes noc dohlédl."

Hoochová se na něj chvíli zadívala, a pak zaklonila hlavu a rozesmála se. "Myslím, že ne," prohlásila. "Ve skutečnosti si myslím, že se můžu pro jednu obejít bez skleničky na dobrou noc. Buďte si jist, Severusi," probodla ho očima, "že se nikdo ani nedotkne jakéhokoliv vybavení, které je v mé péči. Bez ohledu na to, kdo by to mohl být. Dobrou noc."

A zabouchla mu dveře před nosem. Severus vypěnil. Jak se *opovažuje* vyvozovat, že by měl postranní úmysly? Nikdo z ostatních ředitelů kolejí by se nečelil stejnému podezření a ta zcela bezohledná absurdní myšlenka, že by se mohl snažit sabotovat vybavení, jež by se prokazatelně ocitlo v jeho rukách – ctil přece etiku! Proč u všech zatracených svatých byla pro všechny, co mu v poslední době zkřížili cestu, tahle představa tak nemyslitelná?

Seslal na komnaty Hoochové další síť kouzel a po zbytek noci zůstal v blízkém výklenku na stráži. Nikdo nepřišel, ale on věděl, a nikoliv předpokládal, že v původní časové ose bylo s potloukem manipulováno, když Hoochová odešla do kuchyně.

Jen doufal, že se kvůli dokončení svého poslání nebude muset uchýlit k... aktivní účasti.

Létání nikdy nepatřilo k jeho silným stránkám. Létání uprostřed větru o síle vichřice a za ošemetného deště, pod zastíracím kouzlem, ale s neustálým rizikem odhalení, až se bude pokoušet seslat citlivá kouzla pro přesměrování šíleného potlouku – to bylo naprosté peklo.

Takže když nakonec nebyla jeho muška tak úplně dokonalá a Potter skončil se zlomenou končetinou, byla to zkrátka smůla. A když ten prokletý Zlatoslav Lockhart o stupínek vylepšil situaci kompletním vykostěním Potterovy ruky, zatímco Severus se choulil pod tribunou, promoklý skrz na skrz, nevyspalý a vyčerpaný...

Bylo nasnadě, že měl Lockharta přece jen o úplně maličký kousek raději. Jasně, ne?

* * *

Tajemná komnata byla rozhodně otevřena. Skřet aby spral celou tuhle zatraceně ubohou náhražku života.

* * *

Další měsíc proběhl jednotvárně. Weasley zabil Pottera už jen párkrát, ale Severus měl do klidu daleko. Cokoliv – nebo kdokoliv – zpetrifikovalo tu kočku a toho kluka, se mohlo kdykoliv znovu objevit; kdyby to dostalo Pottera, Severus se mohl jen těžko vrátit a zachránit ho, když neměl ponětí, s čím by bojoval. A co by měl udělat, kdyby někdo umřel místo Pottera? Brumbál možná neměl ohledně používání obraceče času žádné výčitky svědomí, ale Severus tápal.

Tak tak odolal nutkání sledovat Pottera po škole jako duch a vrhl se místo toho na pátrání po Komnatě. Snaha oddělit fakta od pohádek se ale ukázala stejně bezvýsledná jako nekonečné porady, během nichž ho všichni nutili bedlivě sledovat zmijozelské.

Jako kdyby to už tak nedělal. Jako kdyby neměl ve zvyku hledět si každého svého studenta během jeho úplně prvních týdnů ve škole, čili v průběhu zbývající doby studia poznal, když před ním dotyčný něco skrýval. Ach, většina z nich zkoušela různé vytáčky a někteří v nich postupně vynikali, ale Severus byl vždycky jednoznačně o krok před nimi; stačil na to selský rozum.

Právě teď o ničem nevěděli a Severus tedy také ne. Vlastnil jen stále se rozrůstající seznam bytostí a kouzel, které jsou schopné proměnit všechno živé v kámen, ale nic z toho nevypadalo reálně. Jeho napětí se každým dnem zvětšovalo.

A pak měl Potter tu drzost způsobit výbuch. Zrovna při *Severusově* hodině. Přimo jemu před nosem. Když se mu ten spratek díval upřeně do očí, předstíraje nevinnost, kterou nikdy nevlastnil, zatímco mu Severus

vyhrožoval vyloučením, musel chtít nechtít uvažovat, jestli nějaká Potterova část *nechce* zemřít.

Když o něco později zjistil, že jeho sklad byl vykraden, podezření přešlo v jistotu. Ale jako obvykle neměl žádný konkrétní důkaz.

* * *

Snape zrovna známkoval testy, když se Severus vkradl do jejich pracovny. Vzhlédl jen na tak dlouho, aby se zamračil.

"Zase? A co za neštěstí se přihodilo - ne, nech mě hádat. Spadlo mu na hlavu piáno."

"Ne tak docela," řekl Severus. "Potřebuji dnes odpoledne převzít tvoji pozici v Soubojnickém klubu."

Snape psal dál. "Ne."

"Ne? Musel jsi přeslechnout, co jsem řekl. *Potřebuji* -"

"Slyšel jsem tě dobře a odpověď zůstává 'ne'. Těším se na to týdny. Nenechám si to sebou zkazit. Nebudu sedět ve svých komnatách jako nějaké cvičené štěně, když bych mohl -"

"Užít si roztržení Lockhartova nového hábitu? Vyhřívát se na výsluní jeho stále perlivého vtipu? Upřímně, Severusi, nafoukaný narcista? Myslel jsem, že máme lepší vkus."

Pero dopadlo na stůl a červený inkoust se rozstříkl po okolí. "Jak se opovažuješ," začal Snape a probodl ho pohledem. "Jakékoliv potěšení, které mám v plánu získat, spočívá výhradně v šanci srazit mu hřebínek přímo před -" Sám ukončil řeč a odfrkl si. Severus se usmál. "Jak už setsakra dobře víš."

Severus pozvedl obočí.

"Ne," vyplivl Snape. "Pochybně atraktivní narcisté stranou, bylo by potřeba nepopsatelně zvrácenější mysli, aby se vyžívala v oponování sama sobě."

"Vrána k vráně," řekl Severus. "Ale zpátky k věci - nechápu, co máš za problém. O vzpomínku na požitek z nakopání Lockharta do zadku přece nepřijdeš."

"Možná bych jednou dal přednost tomu zažít tento požitek neposkvrněný tvými vzpomínkami na to, jak se sem vetřeš a poroučíš mi jako psovi na vodítku."

"Věř mi, že ne."

Snape si povzdechl a zabořil se do křesla. "Není to zase Weasley?"

"Ale ne. Dal jsem si tu práci a odstranil ho z Potterova okolí hned na začátku. Spároval jsem ho s Dracem."

A byl to skvělý plán i proto, že Draco přes všechno svoje chvástání prostě neměl koule na to, aby způsobil jiné osobě nějakou vážnou újmu. Možná se to změní, až vyroste, ale Severus o tom pochyboval. Narcisina něžná ruka na tom chlapci zanechala nesmazatelnou stopu.

"Nemůžeš čekat, že uvěřím, že Draco Malfoy zabil Pottera," namítl Snape.

"Jistěže ne." Severus zdvihl brko a zamyšleně si černými pírky přejížděl po dlani.

"Tak co se stalo?"

"Kdybych ti to řekl, jen bys dál trval na tom, že máš dostatečné znalosti, abys mohl zasáhnout místo mě."

"A měl bych pravdu. Nemyslíš si, že je trochu nefér, když ty jsi jediný, kdo má dovoleno realizovat plány, zatímco já se musím učit zpaměti obsah Myslánky a jít po stopách každého tvého spletitého kroku? Neříkej mi, že ne. Já to vím líp."

"A to je fér," bouchl Severus brkem o stůl, "že já musím vyčkávat poblíž a probírat se nejnovější *fantastickou* vzpomínkou, bez které bych se obešel?"

Snape se poněkud zarazil. "To je to tak zlé?"

Severus pokrčil rameny a obrátil se k němu zády. Fraška, říkal si, zatímco se mu ta scéna znovu přehrávala v hlavě, nic jiného to nebylo. Longbottomův bledý, zpocený obličej, jak tam tak stál před davem a třásl se: fraška. Špatně zacílené kouzlo bloudící po Velké síni a tříštící nohu stolu: fraška. Troska nohy letící zpátky k davu, neomylně mířící na Pottera a zabodávající se mu přímo do zad: další fraška. Lockhartův pronikavý křik "Dám to do pořádku, dám to do pořádku!" a následné kouzlo, které způsobilo, že ta náhražka oštěpu *vybuchla* a Potter s ní -

Zbytečné, bylo to naprosto zbytečné. Měl vidět, že to přichází, už na míle daleko, a kdyby nebyl momentálně propichován Potterovými divoce rozevřenými očima, viděl by na jeho tváři výraz úžasu, když se mu na spodním rtu objevila rudá stružka.

Tohle bylo poprvé, kdy byl přítomen Potterově smrti. Do prdele, nemělo by to jím takhle otřást -

"Zůstanu," hlesl Snape tiše a Severus se na chvíli cítil absurdně odhalený, protože nebyl zvyklý být takhle čitelný.

Směšné. Koho se tu bál? Rezolutně odsunul obraz Potterovy tváře stranou, ostře na Snapea kývl a opustil pracovnu.

* * *

"Potřeboval bych dvojici dobrovolníků," navrhl Lockhart. "Longbottome a Finch-Fletchleyi, co třeba vy dva?"

"To není nejlepší nápad, pane profesore," prohlásil Severus. "Longbottom dokáže všechno zničit i při těch nejjednodušších kouzlech. To, co by z Finch-Fletchleye zbylo," očima krátce zabloudil k Potterovi, "bychom mohli poslat na ošetřovnu v krabičce od sirek. Co třeba Malfoy a Potter?"¹⁾

Ted' se nemohlo nic pokazit. Jak Severus prováděl Draca soubojem, mohl tak získat naprostou kontrolu a po celou dobu mít na rtech připravené protikouzlo na jakoukoliv kletbu, pro kterou se Draco rozhodne. Možná by byl dokonce schopen vytvořit další šanci, jak dát Potterovi lekci, v naději, že ho to odradí od dalšího porušování pravidel a bezohledného sebeohrožování.

Rozhodně nečekal, že Potter začne *mluvit s hadem*.

"Hadí jazyk," pronesl Snape později, jakmile se vynořil z Myslánky. "Nemyslíš si..."

Severus zavrtěl hlavou, už ten nápad zavrhl cestou do pracovny. "Ten spratek jednoho dne zemře, protože si zapomene zavázat tkaničky. Připadá ti tohle jako někdo schopný zorganizovat útoky s takovou mistrnou precizností, že by po nich nezůstala jediná stopa?"

"Ne," řekl Snape, "ale musí to něco znamenat."

Severus s ním mohl jen souhlasit, ale oba totálně selhali ve vymýšlení, co by *to něco* mohlo být.

* * *

Vánoce přinesly nové nesouvislé střípky mozaiky: další útok a Hermionu Grangerovou, která zřetelně věděla o lektvarech mnohem méně, než si vždycky myslela.

Na co Potter potřeboval mnoholicný lektvar? Proč pro smilování Brumbál dovolil, aby mu to prošlo? Severus promrhal drahocenné hodiny svého života snahou vyargumentovat tento bod u Brumbála a na oplátku se mu dostalo jenom vytáček - jako kdyby mohly existovat nějaké pochybnosti, že hnací silou v pozadí nebezpečného experimentu Grangerové byl Potter. Severus s nostalgií vzpomínal na její první měsíce v Bradavicích: ano, tehdy to byla protivná káča, ale aspoň to byla protivná káča, které mohl důvěřovat, že bude puntičkářsky dodržovat pravidla.

Následující měsíce strávil jako ve snách, průzkumem končícím ve slepých uličkách a přetrpěním otřesného svátku svatého Valentýna, který jen nepatrně vylepšil fakt, že se nikomu nepodařilo Pottera otrávit špatně uvařeným nápojem lásky. Zatímco zbytku školy se zřejmě díky absenci dalších útoků lehčeji dýchalo, Severus byl optimismu nakloněn mnohem méně. Když převzal vládu květen a ustala dokonce i úmrtí-Weasleyho-

rukou - ona součást jeho života, které začal znepokojivě přivykat - začal být, upřímně řečeno, nervózní.

Přísluví neměla kořeny jen v pověrách. A právě teď bylo všechno prostě zatraceně moc... klidné.

Možná neměl tak vydechnout úlevou, když se z příští oběti vyklubala Grangerová, nicméně stalo se. Mnohem méně byl nadšený z Brumbálovy následné abdikace - nemluvě o faktu, že s Lockhartem coby učitelem obrany byla adekvátní ochrana studentů už tak nedostatečná, vrískající Lucius Malfoy byl tou poslední věcí na světě, kterou se toužil zabývat.

Nikdy nevěřil, že by Hagrid byl skutečným viníkem. Stejně jako Potter nevlastnil mozek.

A pak se jedno úterní ráno stalo nemyslitelné: Minerva ohlásila, že Potter a Weasley zmizeli.

"Co tím myslíte, zmizeli? Je zákaz vycházek! Učitelé neustále hlídkují po chodbách!"

"Neumím si to nijak vysvětlit," řekl Minerva. "Když jsem přišla studenty doprovodit na vyučování, nebyli v nebelvírské věži. Spolužáci ani portréty je od včerejšího večera neviděli - jako kdyby se rozplynuli ve vzduchu."

Minervin hlas zněl klidně a kontrolovaně jako vždycky, ale Severus viděl v napjaté linii jejích ramen a čelisti pravdu. Nemluvě o tom, že ho vyhledala sama od sebe.

"Přiznávám, že jsem na rozpacích," řekla. "Doufala jsem, že byste mohl mít nějakou představu o tom, kde je hledat, než zburcujeme rodiny."

"Ano, ve skutečnosti ji mám," přikývl Severus, napůl už k ní obrácený zády a na odchodu. "Nemusíte mě doprovázet. Pokud nebudu mít úspěch, dám vám zprávu."

"Jak bych mohla sedět se založenýma rukama, když jsou dva mí studenti nezvěstní," namítla Minerva a snadno s ním srovnala krok. "Jdu s vámi."

Severus během odemykání dveří do své pracovny zvažoval, že bude trvat na svém, ale pak se rozhodl, že to nestojí za námahu. Byla šance, že si to nebude pamatovat.

Skleněnou lahvičku našel tam, kde ji nechal: dobře schovanou ve spodní zásuvce svého stolu. Její obsah se na světle zatřpytil temně karmínovou červení.

Minerva zalapala po dechu: "Je to to, co si myslím?"

"Pravděpodobně," souhlasil Severus, sáhl po stříbrné míse a rozdrtil v ní sedm bobulek jeřabin. Teď kam dal ten prášek z měsíčního kamene?

"Nepředpokládám, že byste mi vysvětlil, jak jste přišel ke krvi pana Pottera?"

Á, tady je. Severus pokropil jemný prach v míse a vyprázdnil do směsi celou lahvičku. "Ani ne."

"Nebo proč vůbec cítíte potřebu mít u sebe krev dvanáctiletého chlapce?"

Severus nepřítomně pokrčil rameny, zakroužil ve směsi spletitým pohybem hůlky, a pak ji použil k rozříznutí své dlaně. Jedna kapka, dvě kapky, tři kapky...

Směs zasyčela a vypadalo to, že se zdi hradu otřásly.

"A tohle, co děláte, je *magie krve* -"

"Zjevně," pronesl Severus a střelil po ní pohledem. "Velice bystrý postřeh, Minervo." Čtyři kapky, pět kapek, šest kapek...

Minerva ho rovněž probodla očima. "Jen se pokouším poukázat na to, že tohle je -"

"Černá magie? Ujišťuji vás, že jsem si toho dobře vědom." Sedm kapek.

"Pak víte, že vám nemůžu dovolit -"

"*Chcete* Pottera najít nebo ne?"

"Musí být jiná cesta."

"Není. Takže mi udělejte laskavost: buďto zmlkňte, nebo opusťte moji pracovnu. Protože, když se to vezme kolem a kolem, sám bych docela rád Pottera našel a použiji k tomu jakékoliv prostředky, které budou nezbytné. *Reperio*."

Směs zabublala a zpěnila. Když Severus strčil svoji rozříznutou dlaň do mísy a ponořil ji pod rudé vlny, zdi už se tolik netřásly, ale za to sténaly. Knihy na policích rachotily a Severus na okamžik cítil jen odporné houpání žaludku, kvůli kterému se téměř pozvracel.

Bohové, jak *nenáviděl* průběh kouzel tohoto druhu. Jediná úleva spočívala v tom, že ten pocit byl jen dočasný, a že temné úponky, které si hledaly cestu jeho žilami, se nakonec vytratí.

"Nuže?" zeptala se Minerva, a když vzhledl, viděl, že její tvář je o odstín bledší. "Fungovalo to?"

Severus vytáhl ruku z mísy. V momentě, kdy si kouzlem čistil a uzavíral řez na dlani, už cítil tah.

* * *

Minervino trvání na tom, že ho doprovodí, se ukázalo jako dar z nebes. Severus by pravděpodobně zvládl překonat zdánlivě nekonečné pásy obřích pavouků sám, ale nebyla to teorie, kterou by toužil otestovat.

Těla Weasleyho a Pottera našli uprostřed bitevního pole a tak tak je zvládli odtáhnout na bezpečnou půdu. Možná to bylo kamarádství vzešlé z boje bok po boku, co ho přimělo položit Minervě ruku na rameno, když klesla u vysušených těl na kolena a přitiskla si dlaň na ústa. Možná se na něj konečně začalo přenášet něco z Potterova šílenství - které dvanáctileté dítě by se dobrovolně vydalo do hnízda akromantulí? Ten kluk byl *duševně chorý*.

A tak tu stál, snažil se utěšit kolegyni a hrál si na něco na způsob bizarní představy o normální lidské bytosti.

Stáhl svou ruku zpět a nechal Minervu truchlit.

* * *

"... a právě proto potřebuju, abys mi pomohlo," řekl Severus.

Ford Anglia znepokojivě zarachotil. Jeho reflektory několikrát rychle zablikaly a kapota se zvedla a zase s bouchnutím spadla dolů.

"Nerozumím ti," vzdychl Severus.

Motor zavyl, což způsobilo, že auto se na svých kolech obalených blátem jedenkrát zhouplo sem a tam, a pak se zklidnilo. Severus by přísahal, že se na něj dívalo s nedočkavostí.

"Obávám se, že ti stále nerozumím." Co si proboha myslel? Který člověk se zdravým rozumem by si povídal s *autem*?

Rozluštit zachvění, které proběhlo kovovým tělem, už bylo snazší: rozmrzelost. Než mohl Severus dosáhnout podobného stavu roztrpčenosti, přední okna sjela dolů a zapnulo se rádio. Zapovězeným lesem se nejprve rozlehlo krátké zapraskání statické elektřiny, a pak se naplno ozval chraplavý hlas rvoucí uši.

Ten můj pocit nemá hranic, zpíval, ta má víra bez rezervy.

Severus zamrkal. "Počkej. Znamená to 'nechápu, jak to po mně můžeš chtít' nebo 'neexistuje hranice toho, co bys pro mě neudělal'?"

Další praskot. *Slibuju, v příštím životě po druhý stejnou chybu neudělám.*

Sakra! "Proč ne?"

Proč mě straší jak hrůzyplný sen dlouhá černá limuzína?

"Ty jsi... v depresi?"

Auto se zhouplo. Dostal si mat!/ Tak sa s tým zmier!/ Nieкто cúvol spred tvojich dvier/ sľuboval lásku nesmrteľnú/ no teraz si sám!/ Bolesť je s tebou každý deň/ zostal už z teba iba tieň/ život sa náhle zmenil, je ťažký/ keď nevládzeš žiť, nevládzeš žiť! /Jesenný dážď sa vrátil, čas utrpenie zkrátil /no tvoje srdce je stále zranené/ Minúty ťažko plynú a s hodinami splynú/ už ti nikto nevráti ten stratený čas!

Severus jen vytřeštil oči.

Auto to vzalo jako jednoznačnou pobídku k dalšímu vysvětlení. *Kůra se otvírá/ Leskne se monogram/ A stromy pláčou, strašně to bolí.*

"Tak moment," řekl Severus. "To není fér. Nikdy jsem ti neublížil! Já jsem ti dal život!"

Víte, jak to bolí /baseballovou holí /to si potom člověk /zvykne na cokoli.

"A mrzí mě, co se ti stalo," pokračoval Severus, i když se cítil víc než směšně. "Ale to byli Potter a Weasley, ne já. Já jsem tvůj přítel a -"

Rádio zesílilo zvuk. *Tak to si teda troufáš, jak to vůbec můžeš říct.*

Na krátký paranoidní okamžik Severus skutečně zauvažoval, jestli auto nemohlo být svědkem jeho předčasného nadšení z toho, že uvidí, jak budou Weasley a Potter vyloučeni. Ale to bylo naprosto šílené.

Auto znovu přeladilo stanice. Co ty o tom víš/ jak rok zvolna míjí/ jak se dlouží stín/ svátky bez hostin/ Co ty víš a znáš/ jak se hořkost vpíjí/ do čtyř holých zdí/ když se připozdí. /A ty se ptáš co já/ jak jen se neusmát/ je pozdě, jak se zdá/ tenkrát ses měl ptát/ Jak rozumět ti mám/ jak chápat slova tvá/ Snad taky byl jsi sám/ a ty se ptáš co já. /Já tě nezvu dál/ tak se měj.

"To je absurdní," bránil se Severus. "Já jenom chci, abys -"

Ani vodu nepřeliješ sítem, zpíval hlas, jehož pohlaví nedokázal Severus určit, někdy je strašně málo chtít/ já nejsem z těch, co po těžký ráně nevstanou.

"Kromě toho," snažil se překřičet zpěv, "vysíláš protichůdné zprávy. Buď jsi v depresi, nebo si věříš, že to zvládneš. Podle mých zkušeností se oboje vzájemně vylučuje."

Písnička zmlkla, vypadalo to, že autu spadla brada - jestli je tedy u auta něco takového možné. Když půjdeš po cestě/ kde růže vadnou/ kde rostou stromy bez listí/ tak přijdeš na místo/ kde tvý slzy spadnou/ na hrob, co nikdo nečistí/ Jen starej rozbitej náhrobní kámen/ řekne ti, kdo nemohl už dál...

Dobrotivé nebe, ty změny psychického stavu byly rychlejší než u průměrného prváka. Což svým způsobem dávalo smysl vzhledem k tomu, že od nabytí jeho nové inteligence neuplynul ani rok. Severus zkrátka nemluvil jen s autem, ne - on si povídal s infantilním autem.

"Mrzí mě, že ti bylo ublíženo," zkusil promluvit uklidňujícím tónem. Paradoxně se mu to zdálo snazší, než když se nutil do hovoru s rozrušenými studenty. "Nemělo se to stát. A věř mi, naprosto chápu jakékoliv nepřátelství, které cítíš k těm pitomcům, co s tebou nalétli do stromu."

Jak je to s pravdou? S pravdou se šetří, možná proto, aby zbyla/ je strakatá jak dalmatin, je černobílá.

"Ehm. Ano. Asi ano."

Nenechám si vzít svůj klid/ ne, ty to snad chápeš/ a nebudeš mě prosit/ nemůžeš mi nabourat můj klid, můj klid.

"Nechci, aby se ti něco stalo," řekl Severus. Opatrně natáhl ruku, ale než ji mohl položit na kapotu, vystřelila z reproduktoru tak silná zvuková vlna, že mu téměř praskly bubínky.

Ruce pryč ode mě dej, zvedej se a běž!

Velice neurotické dětinské auto. Jablko evidentně nepadlo daleko od stromu.

"Promiň," řekl Severus a zavrtěl hlavou. "No dobře, jestli jsi naprosto proti, budu muset vzít věci do ruky já sám." Promnul si spánky, ale bolest hlavy, ke které se začínalo schylovat, to nezahnilo. "Jako jsem to dělal

celý ten zatracený rok," zamumlal si pro sebe. "Do prdele práce, už jsem z toho všeho unavený."

Sotva se otočil zády, když auto znovu vydalo zvuk, tentokrát se z reproduktoru váhavě ozvala truchlivá melodie. *Vrátit tak čas! Dostat další šanci/ a jít konečně za světlem...*

Severus ztuhl, a poté se obrátil zpět. "Pokud chceš další šanci, " řekl, "tak *mi pomoz*. Jak víš, pavouci pro tebe nepředstavují žádné riziko."

Ticho.

"Pokud jsi v depresi, musí existovat něco, po čem toužíš. Něco, díky čemu se budeš cítit lépe. Něco, co bych pro tebe mohl udělat na oplátku."

Chci znát chuť měst /dotknout se hvězd/ Chci plout jak dým/ znát svět, vždyť vím/ vím, že smím dál jít, tak proč jen snít.

"Chceš se odtud dostat?"

S větrem o závod já dám se do klání, potvrdilo auto, *s větrem o závod bez mezipřistání.*

"S tím ti můžu pomoci. Máš nějaký konkrétní cíl?"

Auto chvíli rachotilo, jako kdyby se ponořilo hluboko do myšlenek. Pak se otevřely dveře na straně spolucestujícího a k Severusovým nohám vypadla mapa. Zvedl ji a zahleděl se na stránku, na které se otevřela.

"Arktická tundra?" zeptal se nevěřicně.

Až na severní pól šel bych rád... rozplývalo se auto.

"Vlastně," zamyslel se Severus, "když se to tak vezme – arktická tundra zní docela dobře."

Tak pojď, nebe spolu otevřem, našeptávalo auto, *tak pojď, opustíme chvíli zem/ Tak pojď se chvíli dívat jen do mraků/ Tak pojď, co zvláštního v oblacích naleznem/ Honem pojď, tak pojď.*

"Rád bych," povzdechl si Severus, "ale nemůžu. Kdo ví, jaké nové nápadité způsoby smrti by během mé nepřítomnosti Potter vymyslel? Když tu nebudu a nezachráním ho, může svět, tak jak ho známe, skončit."

Vypadalo to, že o tom auto přemýšlí. *Ty, kdo máš trápení/ či k zbláznění se cítíš sám,* spustilo naléhavě, *mé dveře jsou ti dokořán, no tak zastav*

svůj běh na chvíli/ ty, kdo mě uslyšíš, jsi ke mně zván/ ty, kdo mě uslyšíš, buď vítán nám.

Severus polkl. "Já nepotřebuju, aby mi někdo 'otvíral dveře dokořán'. Nikdy jsem to nepotřeboval a ani nebudu," řekl. Ale z nějakého důvodu se mu při té melodii vnitřnosti zkroutily do nepříjemného uzlu a ta slova nijak nepomohla jej uvolnit. "Je mi celkem fajn," řekl. "No tak tedy znamená to, že mi pomůžeš? Pojedeš zachránit ty pitomce před pavouky, když ti slíbím, že tě potom pošlu do arktické tundry?"

Nahoru i dolů budem navždy spolu. V dobrým, ani ve zlým, nikdy tě neopustím / Nikdo neopustí, co opustit se nedá / Nikdo nezahodí, co se tak těžko hledá / Nikdo neschová, co k nebi zvedám.

Severus se zachechtal. "Výborně. V tom případě se tady sejdeme zítra ráno. Určitě chápeš, co musíš udělat?"

Auto se znovu rozkolébalo, tentokrát energicky.

Bůh mi dal křídla/ barvy snů, spustilo vesele. Já na nich stoupám ke hvězdám/ Dokud se točí Země/ křídla nesložím/ Nikdy to nevzdám.

Severus sklonil hlavu a sledoval, jak auto mizí v lese. Když začalo novou píseň, jen zakroutil hlavou.

Hvězdnatou nocí přijíždí můj bílej tirák/ na brzdy dupnu a zeptám se: Pánové, kam?/ U mě se platí písničkou za každej kilák / až uslyší kytaru, i hvězdy se přidají k nám/ Dívej, už na nebi rozsvítil světla bílej vůz...¹⁾

Tomuhle Snape v životě neuvěří.

* * *

"Opravdu jsi v pořádku, můj drahý chlapče?"

Severus, který v šoku zíral na Brumbála čím dál tím nechápavěji, se otrásl, aby se vymanil z omámení.

"Bazilišek," hlesl a proklínal sám sebe za totální hloupost. *Samozřejmě*, že to monstrum byl bazilišek; jak to, že o téhle možnosti vůbec neuvažoval? Tak moc se zaměřil na zkamenění, že všechny ty do očí bijící příznaky přehlédl jako nějaký imbecilní prvák, který nepozná rozdíl mezi antimonem a šalamounkem.

1) V závěrečné poznámce je uveden přehled použitých písní v obou jazycích.

"Ano," kývl Brumbál s úsměvem. "A výstavní exemplář svého druhu - navíc minimálně osm, ne-li dokonce deset metrů dlouhý. Zaráží mě, že Bradavice mohly takového tvora ukrývat téměř tisíciletí, aniž by byl objeven, ale zřejmě ho Zmijozel uspal a dokázal ho probudit jen hadí jazyk. Pozoruhodná ukázka magie."

Kdykoliv jindy by s ním Severus souhlasil a rozhovor by se stočil k teoretickým úvahám o spojení kouzla s tak vzácným darem. Právě teď však byl příliš soustředěný na jiné detaily.

"Desetimetrový bazilišek," zopakoval tiše. "Probuzený otiskem vzpomínky Pána zla. A Potter... s nimi bojoval. A... zvítězil."

"S malou pomocí tady od našeho drahého Fawkese," dodal Brumbál a usmál se na fénixe. Ten zvedl hlavu, zazpíval vysoký tón, a pak pokračoval v načechrávání třpytivého peří zobákem. "Nikdy mě nepřestane ohromovat, že nějaký dvanáctiletý chlapec může tváří v tvář obavě o svůj život ukázat tak velkou statečnost a věrnost. Harry je skutečně výjimečný."

"Statečnost," zopakoval Severus a v jeho mozku se v rychlém sledu mihly obrazy Potterova mrtvého těla. Jeho hlas zněl divně dokonce i jemu: příliš klidně a příliš vzdáleně. Ztuhly mu rysy.

Brumbálův úsměv se změnil v zamračení. "Opravdu se cítíte dobře? Váš hlas zní divně. Možná by proti šoku pomohla trochu čaje?"

"Je mi skvěle," řekl Severus a zvedl se z křesla. "Pokud mě omluvíte, musím se věnovat známkování."

"Jistě, můj chlapče. Já sám bych se měl vrátit k dokončení papírů pro Svatého Munga týkajících se profesora Lockharta." Brumbál potřásl hlavou. "Smutný, i když svým způsobem trefný konec. Ale raději on, než dvě děti. Jaké štěstí, že hůlka pana Weasleyho nefungovala správně!"

Severusovi zacukal sval poblíž oka. "Ano, jaké štěstí."

"Aspoň si vezměte na cestu citronový bonbon," navrhl Brumbál, vstal a vtiskl Severusovi do dlaně jednu z lepkavých sladkostí. "Cukr vám udělá dobře."

Severus přirozeně nechal tu zatracenou věc zmizet v obláčku dýmu v momentě, kdy vyšel ze dveří. Ke známkování se ovšem ten večer nedostal. Místo toho se kapitálně ztřískal.

Dějství třetí

Severus popíjel druhý šálek kávy a právě zvažoval, jestli by bylo horké srpnové ráno dobré strávit sbíráním ingrediencí v lese nebo uspokojit svou touhu zůstat s knihou ve sklepení jako většinu července, když tu někdo zaklepal na dveře.

Jeho nálada okamžitě poklesla. A spadla ještě níž, když oči utkvěly na fialkovém hábitu protkaném nechutně veselou zlatou nití.

"Jestli jste tu, abyste mě přemluvil k účasti na snídani ve Velké síni po zbytek léta, pak ztrácíte čas."

"Taky vám přeji dobré ráno, Severusi," řekl Brumbál. Když Severus dál upíral zrak na prostor otevřených dveří, povzdechl si. "Nebylo mým záměrem odrazovat vás od vaší... dobrovolné izolace. To ne. I když musím říct, že postrádám naše teoretické diskuse nad uzenáčem a slaninou. Během školního roku je na ně příliš málo času."

Severus přimhouřil oči. "Pak tedy," začal a pečlivě vyslovoval každé slovo, jako by mluvil k obzvláště pitomému prvákovi, "jste možná neměl dosadit na post učitele obrany tu *slintající bestii*."

"Teď opravdu -"

"Která se mě pokusila zabít, pro případ, že jste na tuto nepodstatnou skutečnost pohodlně zapomněl."

"Na nic jsem nezapomněl. A velice bych si přál, kdybyste této zášti vůči Remusovi zanechal – za necelý měsíc *bude* vaším kolegou a budete muset spolupracovat. Proč mu alespoň nedat šanci – kvůli vám i kvůli němu? Ne, ne," zvedl Brumbál ruku, aby zarazil slova, která se drala Severusovi na rty, "neodpovídejte. Nemám zájem vracet se k našemu poslednímu rozhovoru; kvůli tomu jsem nepřišel. Máme před sebou mnohem větší problém. Beru to tak, že vaše nepřítomnost u snídani znamená, že jste tohle ještě neviděl?"

Potter, byla Severusova první myšlenka. Chňapl po *Denním věštci*, který mu Brumbál v příštím okamžiku podal. Křiklavý titulek *Chlapec, který přežil, zavražděn uprchlým zločincem!* potvrdil jeho nejhorší obavy.

Jenže příběh, vyprávěný "očitým svědkem události Stanem Silničkou", vykazoval víc nelogičnosti než faktů. "*Smejkl sebou přímo pod kola, že jo,*

Ernie?" citovali ho v článku. "Který se votočily, křup a bylo to, a když jsem pak vyskočil ven na pomoc, páč chudák Ernie byl úplně v šoku, zblejskl jsem jeho, Siriuse Blacka. Nikdá jsem nic takovýho neviděl, fakt ne, seděl na obrubníku s tím šíleným leskem ve vočích a civěl pod kola na krk toho chudáka kluka. Von se smál, tak jsem couvl a zakopl vo schody, no a von vyskočil na nohy a podíval se na mě. Jsem myslel, že je to moje poslední hodinka, ale von jen chvíli zíral, a pak utekl."

Severus, který momentálně nezíral o nic méně, se snažil vyždímat z přespříliš přikrášleného textu zbytku článku nějaké související detaily, ale bez úspěchu. "Nedává to žádný smysl," řekl. "Proč by Black vraždil Pottera shobením pod Záchranný autobus, když by ho mohl zabít bůhvíkolika způsoby zcela beze svědků?"

"Podivné, že?" nadhodil Brumbál. "Nemá to hlavu ani patu. Ale na motivaci šílenců se samozřejmě žádná logika nevztahuje."

"A co vůbec Potter mimo ochrany domova pohledával?"

"Tak na to mohu odpovědět," řekl Brumbál. "Včera večer bylo ministerstvu doručeno upozornění na použití magie nezletilým v Kvikálkově. Harry zřejmě zvětšil svou tetu na velikost balónu a promptně se dal na útěk. Bohužel s ohledem na pozdní hodinu byla paní Figgová už v posteli -"

Severus sevřel ruku s novinami v pěst a zmačkal je.

"- a jak víte z článku, k té nehodě došlo v Magnoliové ulici, což je příliš daleko, než aby ten rozruch slyšela. Po ránu jsem kontaktoval ji a oddělení bystrozorů, ale zpráva v novinách byla to první, co se mi o tomhle doneslo."

"A teď chcete, abych napravoval zmatek vzniklý neschopností ostatních." *Přirozeně.*

"Nemyslel bych si, že budete něco namítat proti šanci být tím, kdo chytí Blacka," poznamenal Brumbál. Znělo to zároveň vemlouvavě i nesouhlasně. Ne poprvé Severuse napadlo, zda Moudrý klobouk neudělal zásadní chybu tím, že nezařadil ředitele do Zmijozelu.

Neochotně sklonil hlavu. Nesnášel, když s ním bylo manipulováno, a stupňovalo se to o to víc, když si byl každého takového uskutečněného kroku vědom.

"Takže," začal Brumbál, "protože nám bohužel chybí některá klíčová fakta, jelikož Stan Silnička je stěží tím, koho bych označil za hodnověrného svědka, existuje milion možností, jak mohlo Harryho setkání s Blackem proběhnout. Jestli už Harry přivolal Záchranný autobus a Black jen využil situace, navrhuji, abyste se zaměřil na to, jak v tom Blackovi zabránit a chytit ho. Ať si Harry odjede, a jestli zůstane v nevědomosti, tím lépe."

"Věříte, že je to dobrý nápad?"

"Ministerstvo ho brzy dostihne," řekl Brumbál. "A Harry musel mít k odchodu od Dursleyových důvod – nikdy dřív neutekl. Raději bych si toho chlapce i nadále nezneprátoval, jen pro případ, že se vám nepodaří dostat Blacka za mříže."

Severus se zamračil. "Víra, kterou vkládáte v mé schopnosti, je ohromující."

"Pochopitelně," pokračoval Brumbál nevzrušeně, "další možností je, že Harry přivolal Záchraný autobus náhodou, když už bojoval s Blackem – v tom případě budete muset zřejmě zajistit, že se dostane na bezpečné místo. Vyvolá to nepříjemné otázky – stejně jako to, že zrovna vy naleznete Blacka – ale neexistuje způsob, jak to obejít."

"Omlouvám se," spustil Severus, který vůbec žádnou potřebu omluvy necítil, "ale soudě podle těchto možností, buďto nebudu schopen chytit Blacka, nebo budu nucen zvládnout jeho i Pottera zároveň. Jak je to tedy?"

Brumbál se na něj přes obroučky svých brýlí zamračil. "Nemám v úmyslu se s vámi hádat, můj chlapče. Věřím, že jsem naše cíle objasnil dostatečně, ne? Harryho život musí mít vždycky před vším přednost."

"Samozřejmě," pronesl Severus a vysekl do vzduchu teatrální úklon. "Rytíř v černém brnění právě přichází."

A zabouchl dveře svých komnat Brumbálovi přímo před nosem.

* * *

Popravdě řečeno, jakmile Severus rázně překonal nelibost z toho, že je s ním postrkováno jako s figurkou po šachovnici, začal se na tuto konkrétní situaci Potterova vzkříšení docela těšit. Ne, to byl příliš mírný popis, zdaleka nevystihující, jak moc byl tím úkolem nadšený. Vědět předem, kde se bude Black nacházet, být tím, kdo ho předá spravedlnosti-

To všechno měnilo.

Když byl Black před dvanácti lety poslán do vězení, Severus se stěží nacházel ve stavu, kdy by z toho měl potěšení, protože se zmítal ve směsi žalu, viny a vzteku. Black v Azkabanu mu připadal jen jako další zvrácený vtípek, který mu byl hozen do tváře. Život mezi mozkomory představoval příliš shovívavý trest. *Avada Kedavra* by byla příliš shovívavá; spáchání takové zrady si žádalo, aby Black před smrtí trpěl.

O utrpení věděl Severus všechno. Brumbálov příkaz možná zněl 'chytit Blacka', ale co kdyby během toho Severusova ruka s hůlkou jen tak náhodou zabloudila ke druhu kouzel, která už sice víc než deset let nepoužil, ale přesto o tom stále snil? Black byl zákeřný a Severusova sebeobrana tudíž byla – aspoň protentokrát – oprávněná. Brumbál řekl *chytit Blacka*, ale plakáty hlásaly *Živého či mrtvého!*, takže kdyby ho Severus *omylem* rozcupoval na kousky, co by se stalo?

Nikoho důležitého by to nezajímalo. A Lupinův přízrak přibližující se do Severusova zorného úhlu se okamžitě přetavil v další potěšení: šance odplatit všechna příkoří celoživotním mučením trvalými odkazy na Blacka, Lupinovu neschopnost ho zastavit a Severusův konečný úspěch.

V duchu už si skládal poznámky, které by mohl jen tak mimochodem trousit v každodenních rozhovorech, ale jeho myšlenkové pochody byly rázně přetrženy příchodem do Kvikálkova.

Při zpětném pohledu šlo o jeho první chybu. Muselo to tak být, protože později si nedokázal vysvětlit, že jeho detekční kouzlo nedokázalo zaznamenat Blackovu přítomnost či příchod. Sám to kouzlo před mnoha lety vytvořil a v omezeném okruhu reagovalo na přítomnost konkrétních složek lidské krve; na rozdíl od *Homenum Revelio* neodmaskovávalo, ale s neuvěřitelnou citlivostí zaměřovalo cíl. Zatím ho ještě nikdy nezklamalo a také tentokrát jednoznačně rozsvítilo mudly v domech jako světýlka na vánočním stromku.

Také Pottera rozzářilo v okamžiku, kdy se ocitl v jeho dosahu, a Severus skrytý pod zastíracím kouzlem mezi dvěma obrovskými rododendrony zkrátka důvěřoval neomylnosti kouzla a vyčkával.

To byla jeho druhá chyba. Měl vyrazit ze svého úkrytu v tom momentě, když Potter zakouzluje *Lumos* a ohlédl se přes rameno, jako kdyby ho k tomu něco *ponouklo*. Ale tam nebylo nic, vůbec nic -

V příštím okamžiku Potter zakopl o kufr, přepadl dozadu na silnici a do toho se s hlasitým prásknutím zjevil Záchranný autobus. Severus měl tak tak čas seslat na chlapce popostrkovací kouzlo, které ho překulilo k chodníku mimo nebezpečí.

Jenomže takhle se to stát nemělo. Že dopustil, aby došlo ke zmatku, představovalo jeho třetí zásadní chybu. Promarnil vzácné okamžiky nejprve uvažováním nad tím, jestli Stan Silnička ve své svědecké výpovědi prostě *lhal*, a pak zoufalým přemítáním, jestli ho Black mohl nějak vidět - ale to bylo vzhledem k opatřením, která udělal, zcela nemožné. Jediný způsob, jak by ho Black mohl odhalit, byl ten, že by ho *zvěřil*, a to bylo... absurdní.

Když se Severus přemístil do uličky, kam Potter civěl, probral ho ze snění jen záblesk odjíždějícího autobusu, nic jiného neviděl. Propátral to tam horem dolem, pročesal celou oblast, ale nenašel jedinou známku toho, že by tam Black někdy byl.

Čím déle hledal, tím víc v něm vřela krev; každý sval v těle se mu třásl, našponovaný jako tětíva luku. *Ne*. Tohle bylo zkrátka nepřijatelné; nemohl Blackovi dovolit, aby ho takovým způsobem převezl. Mohl to napravit; *napraví* to - jediné, co potřeboval, bylo informovat Snapea o chybách, které udělal, aby on se jich mohl příště vyvarovat. Snape ho mohl najít, a pak bude Black *platit*.

Do Bradavic prakticky odletěl a vzdálenost mezi Prasinkami a hradem proběhl mnohem větší rychlostí, než jakou si vybavoval, že by na to kdy vyvinul. Díky nějakému zvratu zpropadeného štěstí se dostal až do vstupní síně, a pak v půli cesty po schodech do sklepení narazil na Brumbála.

A poté spáchal svou čtvrtou a nejdůležitější chybu: když si ředitel bleskově vyvodil, že ve skutečnosti není Snape, a když měl tu drzost mu říct, aby se uklidnil, Severus mu celý ten ubohý příběh vyklopil. Samozřejmě včetně svých promyšlených plánů, jak jej vyřešit.

"Ne," prohlásil Brumbál. "To vám nemůžu dovolit."

Severusovy prsty se sevřely kolem hůlky; nepustil ji z ruky od příchodu do Surrey. "To si musíte dělat legraci! Která část věty 'Black utekl' unikla vašemu chápání? Zatímco si tady povídáme, stále je tam někde venku!"

"Tak jako byl dnes ráno, včera i předevečirem. Uznávám, že je politováníhodné, že jste nebyl schopen -"

"Politováníhodné?"

"- zabít, abych tak řekl, dvě mouchy jednou ranou, ale domnívám se, že teď ztrácíte ze zřetele to hlavní."

"Já že něco ztrácím ze zřetele? *Laskavě* mi promiňte, pane řediteli, ale spíš to vypadá, že vy jste ten, kdo -"

"Zachránil jste Harryho, ne?"

"A zachráním ho znovu!"

"Myslím, že ne," pronesl Brumbál vážně. "Nebo bych měl spíše říct, že právě teď nemám moc důvěry ve vaši schopnost upřednostnit Harryho život před Blackovým chycením. Jste příliš zaslepený nenávislí – kdybych si byl vědom toho, jak moc by mohla být vaše schopnost zachování správné perspektivy ovlivněna, pochybuji, že bych vám ten úkol vůbec svěřil."

Severus na něj zíral s nakrčeným nosem. V mysli se mu okamžitě vynořilo několik specifických slov, ale uvízla mu v krku jako popel či jíl, zadržena vzplanutím hněvu.

"Kromě toho," pokračoval Brumbál, "pokud se Siriusovi Blackovi podařilo vyhnout odhalení své přítomnosti a vy ani nedokážete zjistit jakým způsobem, možná jsem ho podcenil. Vaše pozornost bude tak či tak rozptýlená, a pokud byste vyvolal otevřený boj a on by vás porazil, získal by nejen novou příležitost zabít Harryho, ale mohl se mu dostat do ruky i obraček času. Ani vám nemusím říkat, proč je nutné se tomu za každou cenu vyhnout. Celá ta záležitost je příliš riskantní.

"Nebudu," zavrčel Severus přes zaťaté zuby, "tady stát a poslouchat urážky. Provedu to, ať už se mnou souhlasíte nebo ne!" Prošel kolem Brumbála, ale po dvou krocích narazil do neviditelné stěny.

"Nebudete se Snapem mluvit. Zakazuji vám to."

"Nebo co?" odsekl Severus a mrknul na Brumbálovu hůlku, která odpočívala podezřele lehce v jeho dlani. "Sešlete na mě kletbu? Můžu vás ujistit, že už jsem zažil horší."

"Tak vy můžete?" nadhodil Brumbál mírně. "Určitě?"

V jeho modrých očích nebyl ani náznak jiskření. Severus se do nich zahleděl, zaváhal a nakonec sklonil hůlku. Vteřinu na to mu obraceč času vylétl z kapsy.

"Promluvím se Snapem sám," řekl Brumbál, který obraceč elegantně zachytil. "A tohle prozatím schovám do bezpečí. Vy teď uděláte nejlíp, když budete sledovat Harryho. Dejte mi zprávu; pokud bude na nějakém veřejném nebo bezpečném místě, nebudu ho sem muset ještě přivést."

"Ano," kývl Severus a tak tak, že spolkl oslovení *můj pane*. Poté se otočil na podpatku.

"Ach a ještě, Severusi?"

"Ano?"

Brumbál k němu přistoupil tak, že se opět ocitli tváří v tvář. "Opravdu mě mrzí, že vás ten zážitek tolik rozrušil. Kdybych to byl věděl," scvrklá ruka se natáhla a jemně pohladila Severuse po vlasech, "tak bych vás té bolesti ušetřil."

V Severusově břiše se cosi prudce sevřelo. Možná by to mohl nazvat odporem, ale nebylo to zas až tak jednoduché.

Měl by se odtáhnout. A přesto pošetile – byť jen na okamžik – ten dotek uvítal.

* * *

Severus strávil zbytek svého volna jako stín Pottera pobývajícího u Děravého kotle a každých pár dní se pomocí mnoholicného lektvaru převlékal za někoho jiného, aby zabránil odhalení. Ministerstvo možná považovalo Příčnou ulici za bezpečné území, ale s ohledem na Blackovu nepředvídatelnost trval Brumbál na obezřetnosti. Ani Severus se v tomhle nemínil hádat, zejména když věděl, jaký Potter je; kdyby nebyl pod dohledem, určitě by proklouzl do Obrtlé nebo i na horší místa, jakmile by se k tomu naskytla šance.

Docela byla záhada, že to neudělal. Za více než tři týdny nepodnikl Potter ani jednu výpravu za hranice Příčné ulice, jako kdyby to, co zahlédl onu noc v Kvikálově, v něm vyvolalo obavy, které do něj nebyl Severus schopen zasít během několika let. Náhlá změna v Potterově chování sice znamenala úlevu, ale také udělala z jeho práce strašnou nudu, protože rychle poznal, že chlapec neměl absolutně žádnou úroveň. Vyhýbal se všem obchodům, které byly nějak zajímavé – omšelým antikvariátům

překypujícím vzácnými svazky či apatykám s tajemnými ingrediencemi – a místo toho se poflakoval kolem okázalých výloh a obchodů se zábavou a hrami. Postával u sady zlacených tchoříčků, jako kdyby snad k něčemu byla; prohlížel si pohyblivý model oblohy, jako kdyby nebylo známo, že se hvězdy v průběhu času posouvají a mění. A nejhorší bylo, že každý den trávil hodiny zíráním do výlohy Potřeb pro famfrpál a civěl na nový Kulový blesk tak toužebně, že se Severusovi vybavily nepříjemné vzpomínky na puberťačky rozplývající se nad posledním večírkem v momentě, kdy by se měly zaměřit na to, aby neroztavily kotlíky. K tomu všemu zbaštil takové množství zmrzliny, že Severuse začaly brnět zuby jen z toho, jak se na to díval.

Všechno to bylo vážně dost odporné a Severus vydechl úlevou, když se po příjezdu Weasleyových mohl vrátit do Bradavic – právě včas, aby stihl před začátkem školy dokončit učební plány. Díky Merlinovi si dal vždycky velkou část této práce dohromady hned ze začátku prázdnin. Kdyby byl kvůli Potterovi, který mu zkřížil plány, nucen čelit příchodu hordy neukázněných studentů – nemluvě o Lupinovi – nevyspalý, možná by mohl někoho omylem uškrtnit.

Stejně se ocitl v pokušení to udělat, i přes celonoční spánek. Šeptanda se mezi profesorským sborem rozšířila stejně rychle jako mezi studenty, a ačkoliv se Severus usadil od Lupina tak daleko, jak jen to šlo, nedokázal během uvítací hostiny uniknout příběhům o nebelvírově hrdinství.

"Mozkomorové v Bradavickém expresu," zavrtěla hlavou Minerva a obrátila se k Madam Pomfreyové. "Kam jsme to došli? Kdyby profesor Lupin nezasáhl..."

"Plně souhlasím. Děsí mě, co by se během roku mohlo nějakému studentovi stát, kdyby byl nevědomky lapen – už jsem navýšila dodávky čokolády pro první pomoc, ale víc toho udělat nemůžu. Na polibek žádnou léčbu nemám."

"Tak tak," kývla Minerva. "Alespoň že si můžeme být jistí, že konečně máme učitele obrany, který je dostatečně schopný děti ochránit."

"To je," souhlasila Pomfreyová. "Zachránil tomu chlapci život, tím jsem si jistá. Tohle nejspíš před začátkem své učitelské praxe nečekal..."

"Ach, Remus byl vždycky ochotný udělat něco navíc," řekla Minerva. "Musím mu později osobně poděkovat. S mozkomory a Blackem na svobodě si neumím představit lepší osobu, která dávala na pana Pottera pozor tak, abychom si mohli být jisti, že bude v bezpečí."

Severus napíchl mrkev na vidličku tak prudce, až hroty zaskřípěly o talíř.

Jak se Lupin *opovažuje!* Chránit Pottera je *jeho* práce a byl by blázen, zatracený blázen, kdyby nechal nějaké zblešené zvíře krást mu ji přímo před nosem. Pokud někdo uměl udržet Pottera v bezpečí, tak jednoznačně

Severus – měl k tomu dostatek znalostí i praxe. Nejdůležitější z nich bylo porozumění Potterově zálibě v porušování pravidel.

Kromě toho Severus Lupinovi nevěřil. Jednou zachránit Pottera a zajistit si tak dostatečnou volnost, aby ho při první příležitosti mohl předhodit Blackovi k nohám? Hezký plán, ale Severus se nedal tak snadno opít rohlíkem jako ostatní; nezáleželo na tom, jak *mile* se Lupin choval, on se ošálit nedá.

Severus se k němu zkrátka bude chovat uhlazeně, už jen proto, aby se vyhnul Brumbálově hněvu. Ale bude ho sledovat; bude vyčkávat.

Lupin nevyhnutelně selže.

* * *

Severusovou nejoblíbenější věcí v jeho bradavických komnatách bylo panoramatické okno, zabírající celou jednu stěnu obývacího pokoje. Striktně vzato to nebylo okno jako takové, ale již dávno provedené složité kouzlo; povídalo se, že ho navrhl sám Zmijozel. Poskytovalo obyvateli podzemí výhled na Černé jezero, sice trochu omezený nedostatkem světla lámajícím se o hladinu, ale dostatečně to vynahrazující možností vidět víc než jen pár centimetrů pod ni. Naštěstí bylo okno jen jednostranné – kdyby tomu bylo jinak, Severus by se patrně pokusil toto starověké kouzlo rozluštit – čili soukromí kohokoliv zůstalo bez úhony. Když nic jiného, pozorování řas jemně se pohupujících ve vlnách představovalo uklidňující zábavu a Severus prodléval u výhledu z okna pár chviliek pokaždé, když se cítil obzvláště vystresovaně.

Prvních dní školního roku byly vždycky hodně stresující. Přestože už si zvykl na naprostou pitomost prvních a pátých ročníků, vždycky ho to znovu zasáhlo jako vlna. Když zapadl do svých komnat na krátký oddech mezi hodinami a uviděl kolem okna plout obří oliheň, měl zpočátku radost; tvor se jen zřídkakdy objevoval mimo hlubiny jezera a elegance jeho pohybu byla potěchou pro oko.

Až na to, že oliheň tentokrát elegantně chovala cosi podivného v náruči, jako kdyby objímala milence; něco, co při bližším ohledání vypadalo podezřele jako...

Severus dostal chuť Pottera *zabít*. Ale nejdřív musel zjistit, jak zemřel. A vzkřísit ho.

* * *

Viníkem se znovu ukázal být Hagrid. Po třech hodinách, jednom komplikovaném pokusu o záchranu a značném množství následné hysterie se Severusovi podařilo získat následující posloupnost událostí: Hagrid si pro první hodinu vybral předvedení hypogrifa (*špatný* nápad); Potter byl první student, který se k jednomu z těch stvoření přiblížil (*příšerný* nápad); a pak Hagrid tu chybu umocnil podněcováním toho kluka, aby na

to zatracené zvíře nasedl a proletěl se s ním (nápad tak úděsný, že měl Severus sto chutí zabořit tvář do dlaní a rozbrečet se). Hypogrif se s Potterem vydal na zábavnou cestu přes bradavické pozemky a Potter pochopitelně dostal výtečný nápad přestat se držet zrovna nad Černým jezerem. Spadl z takové výšky, že byl pravděpodobně mrtvý v okamžiku, kdy se dotkl vody.

Vypadalo to, že nejzklamanější byla ze ztráty svého nově nabytého společníka obří oliheň. Dokonce i dlouho poté, co se jezerním lidem podařilo vyrvat jí Potterovo tělo ze žárlivého objetí, vyplouvala stále ke hladině a mávala svými chapadly ve vzduchu, jako kdyby něco hledala.

Severus strávil zbytek noci a následující den úpravou uklidňujícího lektvaru tak, aby fungoval na hypogrify. Pak s ním polil obzvláště šťavnatý steak a doufal, že to bude stačit aspoň na to, aby ono zvíře nebylo až tak odvážné, vrátil se v čase a uklonil se před ním tak hluboce, jako kdyby čelil samotnému Pánu zla.

Je legrační, že vlastně nikdy nečekal, že mu tahle dovednost bude jednoho dne k užitku. *Připojte se ke Smrtijedům, budete milováni všemi stvořeními bez ohledu na velikost!* - Ne, tento slogan neměl zrovna ten nejlepší zvuk.

I tak skončil s hábitem roztrhaný na cáry, ale vem to skřet. Byla to cena za umístění samolepicího kouzla na hypogrifův hřbet.

* * *

Září a říjen proběhly zahalené v oparu podráždění. Dokonce i skutečnost, že Weasleyho nová hůlka měla za následek prodloužení intervalu mezi Potterovými úmrtími, znamenala pro zlepšení Severusovy nálady jen málo; koneckonců ho stále obklopovali kretění. *Všude*. Nejprve tu byl Draco a jeho velkolepý výkon nechat se pořezat nadopovaným zvířetem, jako kdyby se převelice horlivě snažil jít v Potterových stopách. A pak následovaly hodiny strávené se zábavným Lucieusem a jeho nesmyslnou posedlostí prosadit hypogrifovo zabití. Hodiny Severusova života, které už nikdy nepůjdou získat zpátky.

Ne že by se nějak mimořádně staral o Klofáka nebo jak se to zvíře jmenovalo, ale už dávno ztratil zájem o Luciusovu společnost. Před lety, když byl mladý a šíleně pošetilý, visel na každém mužově slově, zlákaný jeho charismatickou aurou a elegantní, ostrou výslovností, příliš dychtivý zbavit se kyselé příchuti cokeworthského¹⁾ nářečí, kterým bylo nasáklé každé slovo, jež Severus pronesl. Lucius byl tím nejsladším druhem jedu, vším, co Severus nebyl: nebyl obyčejný, nebyl takový zatracený buran. A rozhodně nebyl poskvrněný mudlovskou krví.

1) Cokeworth – město, kde podle JKR Snape vyrůstal, více na <http://harrypotter.wikia.com/wiki/Cokeworth>

S věkem a zkušenostmi však lesk vybledl. V těchto dnech Severus viděl Luciusa přesně takového, jaký byl: arogantní, nafoukaný pitomec, který kvůli svému postupu nemusel nikdy v životě hnout ani prstem, zatímco Severus se ke svému postavení prokopal, vydrápal a někdy i proplazil. Luciusův šarm byl přehnaně sladký jako jasmín, který v noci vykvetl, a jakmile se Severusovi podařilo vyprostit se z jeho šlahounů, raději se držel z jeho dosahu, kdykoliv to šlo. Ale jako ředitel zmijozelské koleje musel předstírat sympatie – ne že by někdy uvažoval o něčem jiném. Když nic jiného, Lucius disponoval obrovskou zásobou moci a moc byla vždy uctívána. Takže se Severus usmíval, přikyvoval a souhlasil, že hypogrifové jsou odporná stvoření, které je nejlepší zlikvidovat; otevřel láhev, kterou si schovával pro zvláštní příležitosti, a neřekl Luciusovi, že Draco zdědil všechnu jeho aroganci, ale nic z jeho vtipu a mazanosti. Tančil svůj tanec a jako vždy ho tančil *dobře*.

Někdy nenáviděl být zmijozel.

A pak tu byl Lupin. Lupin, který byl mezi studenty čím dál oblíbenější, bezpochyby z velké části kvůli svým pokusům zesměšnit Severuse bez sebemenšího náznaku lítosti či ohledů na následky. Incident s bubákem a následný nedostatek kázně vedl k více než pěti roztaveným kotlíkům v jednom týdnu, a to nepočítal ten, který Longbottomovi vybuchl – přirozeně přímo Potterovi do obličeje – což přinutilo Severuse k dalšímu veselému kolotoči s obracečem času.

Lupin. Lupin, který se vlídně usmíval a mnohoslovně mu děkoval při prvních dvou příležitostech, kdy mu Severus přinesl Protivlkodlačí lektvar, a zdánlivě se spokojil s tím, že Severus trvá na tom, že bude dohlížet na to, aby pohár vypil až do dna. Dva dny poté se na Severusově prahu objevil zamračený Brumbál, který prohlásil, že předání lektvaru je zcela dostačující a nařídil mu už "toho nešťastníka dál neobtěžovat".

Lupin, který ho nabonzoval, a nezáleželo na tom, kolikrát to Brumbál popřel a tvrdil, že záležitost Severusova ostřížního dohledu nad ním přišla náhodně na přetřes během rozhovoru. Lupin, který představoval nepřijatelné riziko pro všechny studenty a ze všech nejvíc pro Pottera. Lupin, který nemohl udělat nic špatného.

Lupin, který pustil Blacka do hradu.

A i pak nechtěl Brumbál slyšet proti němu ani slovo, i pak byl Severus umlčen, zadušen a odsouzen sledovat stovky studentů pochrupujících na podlaze Velké síně, přičemž na něm zodpovědnost ležela jako těžké závaží.

"Podívej se na ně," řekl Lupin, který se vedle Severuse zastavil na své cestě od hlavních dveří. "Před pár hodinami byli rozrušení a teď jsou jako sluníčka. Člověka by si skoro přál, aby mu bylo zase třináct, že jo?"

"Hmm," zabručel Severus, který si to tedy nemyslel *ani náhodou*.

Na noční obloze nad nimi probleskovaly bílé špendlíky hvězd.

"Zvláštní je," začal Severus a šlehl očima po Lupinovi, "jak Black zvládl najít cestu do hradu, když kolem hlídkují mozkomoři."

Žádná odpověď.

"Stejně tak je zvláštní, že tu po něm nezůstala ani stopa," pokračoval Severus. "Ani nic takového jako vlas, skoro jako kdyby tu nikdy nebyl. Jak si myslíš, že se mu to podařilo, když nemá žádnou hůlku?"

"Jen bych hádal," řekl Lupin, a i když před Severusovým pohledem neuhnul, *něco* tam bylo. "Opravdu, Severusi, vím přesně tolik co ty."

Lháři. "Ale ty jsi ho tak dobře znal," přimhouřil Severus oči. "Přece někdo, kdo se dřív tak, ehm, *blízce* stýkal s nějakou osobou, musí mít určitou povědomost o věcech, ve kterých ostatní tápou?"

Lupin sevřel rty a jejich koutky se zkroutily směrem dolů. "To už bylo dávno. A příliš se mi nelíbí, na co teď narážíš, tak tě musím požádat, abys už to nedělal."

Severus se usmál.

"Půjdu udělat další průzkum. Pokud mě tedy můžeš postrádat?"

"Ale jistě," řekl Severus. "Dokud jsem tady, je klid zajištěn a *všechny* děti budou v bezpečí."

Severus byl přesvědčený, že kdyby vina byla cítit, Lupin by při svém odchodu páchnul na hony daleko.

* * *

Vycítil je dřív, než dorazili. To, že nereagoval s mnohem větší rozhodností, bylo bezpochyby selhání, třebaže snadno omluvitelné: nepocítil opravdové teplo od začátku školního roku. I když v hlubinách podzemí pronásledoval jeho kroky pronikavý chlad, jakmile se přiblížili mozkomoři, prostoupil mu v ten moment všechny kosti. Vypadalo to, že tím nikdo jiný nebyl takto postižen, a Severus rozhodně neměl potřebu podělit se o to, že je vnímal tak ostře, jako by mu vzdálenost neposkytovala stejný stupeň ochrany, jakému se těšili ostatní. Nakonec to bylo docela adekvátní, jelikož měl výčitky vetkané tak hluboko ve svém nitru, že nezáleželo na tom, jak pevně je tam zamkl, stejně mu rezonovaly přímo pod kůží.

Čili dávalo naprostý smysl, že cítil tady venku na famfrpálovém hřišti uprostřed skučícího vichru a bušení deště jen o trochu větší chlad; dávalo smysl, že mu jeho myšlenky připadaly podivně nespoutané, rozptýlené daleko do stran a unikající mu z dosahu. Když teplota zdánlivě poklesla ještě o další stupeň, přikládal to spíše své citlivosti než nějakému významnému ohrožení.

V době, když maskované postavy proklouzly na hřiště, už bylo příliš pozdě. Nemohl už vykouzlit Patrona, tak tak si dokázal vybavit vlastní jméno. Jeho poslední vědomou myšlenkou bylo, že prsty, které měl zaťaté do okraje tribuny, vypadají jako drápy. Pak do něj narazila stěna ohlušujícího rámusu, jako dusivá přikrývka ticha. Třepotající se útržky zvuků přicházely z příliš veliké dálky, než aby se daly rozeznat, a pak se před ním náhle rozprostřely jako věčnost:

Pach uhelného prachu. Rána a zakňučení; odlupující se tapety rozevřené v jeho ruce jako trny. Fleky na oblečení, které nepůjdou odstranit, a on drhne a drhne a drhne a – *přestaň s tím, Severusi / ne, v mém domě to nedělej! / nikdy se nic neuč od-* rudá, rudá, rudá kapající z něj - *neznám tě; ty nejsi můj syn;* kuličkové pero a mudlovský doktor, podpis na vytečkované lince – *dům je teď váš. Crucio, crucio, crucio!;* zelenázelenázelená; rudé oči. Brumbálový rty neslyšně formulující větu, slova: ona je-

Zachvátila ho odporná závrať, a jak chaos kolem něj explodoval, cítil se dezorientovaný a roztřesený. Dole na hřišti skláněla Minerva hůlku, Kratiknot ji ještě stále držel nahoře a ze špičky proudila stříbrná vlákna. Košťata, nazdařbůh odhozená, zapadla do bláta poblíž davu, který stál srocený v kruhu.

"Zavolejte někdo Madam Pomfreyovou!"

Severus vyrazil blíž rychleji, než mu jeho chvějící se nohy dovolovaly, a loktem rozhrnul dav studentů a učitelů. Uprostřed kruhu ležel bez hnutí Potter. Vedle něj klečela Hoochová, a když k nim dorazil, právě pozvedala hůlku. Odstrčil ji stranou.

"Nechte to na mě," řekl slabým a roztřeseným hlasem. "Provedu diagnostiku."

Pro jednu mu beze slova vyhověla; bylo známo, že medicínské vzdělání tvoří nedílnou součást udělení mistrovského titulu v lektvarech.

Ruka svírající hůlku ho, díkybohu, poslouchala navzdory ledovému chladu, který mu proudil žilami, ale moc na tom nezáleželo. Už samotné vnitřní krvácení bylo příliš závažné. Dalo by se s ním možná něco provést jedině u Svatého Munga, ale tam nemohli zvládnout dostat Pottera včas.

Měl vstát a odejít pryč. Ale z důvodů, které nedokázal pochopit, poté, když zavrtěl hlavou a Grangerová zavzlykala "Ne!" a snažila se vytrhnout z Woodyho sevření, zatímco se Potterovi začala chvět víčka, podíval se na Hoochovou a řekl: "Tohle nemusí vidět. Odvedte je pryč."

Vzdáleně si byl vědom, že Hoochová a Minerva odhánějí studenty stranou, protože Potter před ním právě začal otevírat oči. Když si odkašlal, rty se mu zabarvily krví. Jednou ostře trhl hlavou a Severus mu pod ni vsunul ruku jako polštář, aby zabránil dalším prudkým pohybům. Nevěděl, proč to udělal, jen že to udělat musel.

"Ššš," řekl.

Potter velice pomalu mrkl.

"Snape?" Další zakašlání a následné chvění celého těla. "Bolí to."

Zdalo se, že okamžitá myšlenka trvala příliš dlouho, čas potřebný k seslání toho nejsilnějšího znečitlivějšího kouzla, které znal, ještě déle. Zpomalí sice Potterovo srdce, ale to ve skutečnosti představovalo požehnání. Laskavost.

"-se stalo?" zamumlal Potter. Víčka se mu už začínala zavírat.

"Spadl jste. Ale všechno je v pořádku. Bude vám dobře."

"Pořád to bolí."

"Já vím," řekl Severus a otřel z Potterových spánek stopu bláta. "Ale už dlouho nebude. Brzy to skončí. Slibuji."

"-si sním," zamumlal Potter. Každé další slovo přicházelo pomaleji a pomaleji. "Nikd- k- mně milý."

Severus se teď musel naklonit blíž, aby vůbec něco slyšel, ale Potter už ho stejně nemohl vidět; jeho oči se úplně zavřely. Většinu šepotu odnesl vítr pryč, takže Severus zachytil jen útržky: "už dřív snil," a "nerozumím".

Přešel dlaní po chlapcových deštěm slepených vlasech. "Čemu nerozumíš?" zeptal se, ale odpověď vlastně neočekával.

Přesto přišla, k Severusově tváři ji přinesl závan dechu vonící po mědi. "Žena v mém snu. Proč... křičela."

A Severusovi ztuhla krev v žilách, ačkoliv mozkomorové už byli pryč. Přes hustou záclonu deště sledoval, jak jsou chlapcovy nádechy čím dál mělčí a slabší; díval se a nadále svíral Pottera v náručí.

Nepustil ho ještě dlouho poté. Dokud mu Minerva jemně neuvolnila prsty, které měl zařáté v Potterových ledových, nehybných pažích.

* * *

Severus odmítl čokoládu, kterou mu Pomfreyová nabídla. O deset minut později a mnoho hodin dříve se hnal temnými chodbami hradu, vlasy stále přilepené k obličejí v mokrých pramenech. Z hábitu nasáklého deštěm kapala na dláždění voda. Filch bude mít bezpochyby hysterický záchvat, ale Severusovi to bylo jedno.

Celé to byla Minervina chyba. Venku na hřišti se choval chladně, zmrazený šokem, téměř jako kdyby se vznášel mimo své tělo, naprosto odříznutý od jakýchkoliv emocí. Ale ona pak měla tu nestoudnou drzost ho *obejmout* a v něm se něco zlomilo. Poprvé od doby, kdy začal zachraňovat Pottera, nenastala žádná mezihra před dalším jednáním, jako třeba převlečení hábitu nebo čas na vzpamatování, jen nutková potřeba napravit to a

napravit to *okamžitě*. Čím víc myslel na Potterova poslední slova a svůj naprostý pocit bezmocnosti tváří v tvář mozkomorům, tím víc jeho neklid vzrůstal; když dorazil ke kamennému chrlíči, už napůl běžel. Ignoroval mosazné klepadlo a zabušil na Brumbálovy dveře pěstmi, znovu a znovu a znovu, dokud -

"Severusi?" oslovil ho Brumbál a otevřel doširoka dveře. Měl na sobě červené pantofle a stejně barevný župan. "Co se stalo, můj - aha. Vy jste on."

"Očividně," poznamenal Severus prodírající se kolem ředitele dovnitř. Dorážoval ke stolu, zastavil se a namířil si to zpět k Brumbálovi. "Musíte - *musíte* dnes večer zrušit svůj program."

"Jistě?"

"Ano! Zápas, musíte tam být - *musíte* to být vy! Já nemůžu - nemůžu -" odmlčel se a ztěžka oddechoval.

"Uklidněte se," řekl Brumbála a uchopil ho za paži. "Mluvíte velmi rozrušeně. Proč nemůžete zasáhnout?"

"Protože!" odsekl Severus a hlas mu přeskočil do hysterického smíchu. "Protože to vypadá, že jsem alergický na mozkomory!"

A právě tohle vrátilo všechno zpátky. Podařilo se mu otočit, i když jen tak tak, ale pak ztratil rovnováhu, zašátral rukou po okraji stolu a nohy se pod ním podlomily, jako kdyby byly z papíru. Naprosto nedůstojně se sesunul na zem, třásl se a chvěl jako osika. Už jen samotné ponížení bylo víc, než dokázal snést. Že ho Albus viděl v tomhle stavu - *znovu* - a kvůli něčemu tak bezvýznamnému...

Byl ubožák; vždycky jím byl. Přitáhl si kolena k hrudi, zabořil do nich obličej a snažil se dýchat, ale jako kdyby měl v krku kámen.

Než mu na ramenou přistálo cosi měkkého, cosi teplého, uplynula staletí. Deku. Chvilí poté mu Brumbál vyprostil prsty zamotané v hábitu a strčil mu do nich keramický pohár. "Jste v šoku," řekl. "Pijte. Pomůže to."

Severus zvedl hlavu jen natolik, aby mohl upít malý doušek. Ukázalo se, že to není čaj, jak očekával, ale hořká, silná čokoláda. Nechal ji stéct do krku a polkl. Oči měl stále zavřené.

"To není žádná ostuda, můj chlapče," řekl Brumbál jemně.

Severus se zasmál, ale ten zvuk zněl řezavě jako nůž. Když zamrkal, všiml si, že má mokré tváře. Odvrátil hlavu a otřel si tu vlhkost hřbetem ruky, ale už bylo příliš pozdě.

"Věděli jste to," zasípal do ticha. Vyznělo to hodně jako obvinění. "Můj soud, vy - nikdy mě během čekání neodvedli do Azkabanu. Řekli, že by to byly nadbytečné náklady, ale to - to jste byl vy."

"Možná."

Severus se přinutil vzhlednout a podívat se do Brumbálových vážných očí, ale neodvážil se zeptat jak.

"Říkejte tomu instinkt," navrhl Brumbál. "Máte toho hodně za sebou. Dá rozum, že vás mozkomorové mohou ovlivnit víc než ostatní."

"To je nepřijatelné! Nemůžu si dovolit" – rozpadnout se – "musím být schopen-"

"Bránit se? Ano, to vskutku stojí za zvážení. Ale ne teď." Natáhl ruku, přešel Severusovi po rozčuchaných vlasech a uhladil je zpět na místo. "Poprvé je to vždycky nejhorší. Nebuďte na sebe tak tvrdý."

Roztřesený Severus se k tomu dotyku naklonil a zavřel oči.

"Samozřejmě, že se zúčastním zápasu," pokračoval Brumbál tiše. "A možná... jen pro tentokrát, můžeme lehce zmírnit pravidla. Ve skutečnosti půjdu a řeknu Snapeovi, že by měl zůstat stranou – jedna sada vzpomínek se v tomto případě zdá být naprosto dostačující, co říkáte?"

Severus přikývl. Jak by mohl nesouhlasit.

"Dobrá, dobrá," kývl Brumbál a vstal. "Když už jsem v tom, měl bych teď jít a obstarat vám čisté šaty. Počkejte tady. A vypijte to. Opravdu to pomáhá."

Severus se hlouběji zavrtal do deky, zvedl pohár ke rtům a zaposlouchal se do tlumeného klapotu pantoflů o žulovou podlahu, který doprovázel Brumbálův odchod.

* * *

Trápilo ho to víc, než by mělo. V bezpečí svých komnat si vzpomněl na krásný letní den, vůni čerstvě pokosené trávy a bosé nohy šimrající ho na boku. Pozoroval před krbem pobíhající laň a myslel na Pottera, který slyší křik umírající Lily. Nehmotné stvoření naklonilo hlavu, a pak se rozplynulo v mrazivém vzduchu.

Choval se jako starý sentimentální blázen. To, že Potter vytáhl na povrch poslední okamžiky jejího života, nemělo být tak důležité; neměnilo to žádná fakta. A přesto se Severus přistihl, že během vyučování a jídla chlapce sleduje, znepokojuje se při zaslechnutí jeho zmateného hlasu či ozvěny slabého, vlhkého dechu ozývajícího se v tichu. V těch okamžicích nedokázal přivolat svůj obvyklý hněv, jen cítil jakousi zvláštní bolest, která mu vykvetla v hrudi. To bylo samo o sobě... zneklidňující.

Nikdy neměl být svědkem Potterova umírání. Existoval důvod, proč si vybral zůstat v ústraní a sledovat vše z dálky; zapojení jen narušilo jeho rovnováhu. Kdyby nebyl opatrný, co nevidět by se do toho zapletl, a kam by to pak vedlo? Ne, lepší je nechat zamotat se do sítí nesmyslných sociálních vazeb ostatní; Severus fungoval nejlépe při odstupu.

Odháněl roztoulané myšlenky na Pottera okamžitě, jak se objevily. A když se opakovaně vracely, no, musel je příště zkrátka vypudit ještě tvrději a účinněji. Měl před sebou jednoduchý cíl a nedá se zastrašit.

Praktické záležitosti pochopitelně tvořily výjimku. Když Minerva zabavila podezřelé koště, které Potter dostal k Vánocům – díky Merlinovi, že snad aspoň Grangerové zůstala ještě špetka rozumu – Severus trval na tom, že se bude podílet na testech. Ačkoliv Minerva i Kratiknot byli dostatečně kompetentní, jak musel neochotně přiznat, prostě nemohl ani tak zůstat v klidu; i nejkvalifikovanější kouzelníci mohou udělat chybu. Minerva jeho vstup uvítala, což jí sloužilo ke cti, ale koncem ledna stejně došlo k hádce.

"Ačkoliv váš zájem o blaho pana Pottera je dojemný - "

"Nenazval bych to zájmem."

"- jak dlouho ještě chcete čekat?"

"Minimálně další týden."

"Měli jsme víc než čtyři," řekla Minerva, "a nikdo na tom koštěti nenašel nic závadného."

"Přesně tak! Ať ho Black zaklel jakkoliv -"

"Jestli ho vůbec poslal on, o čemž už teď dost pochybuji."

"- je to zjevně příliš mazané, než aby se to dalo odhalit povrchním zkoumáním!"

"Severusi," naklonila se k němu Minerva přes stůl, "přísnou kontrolu, kterou to koště prošlo, lze těžko označit jako 'povrchní' i v té nejbujnější fantazii. Já sama jsem ho rozebrala do posledního proutku. Stejně jako Kratiknout a Lupin -"

"Ach ano, Lupin. To je jednoznačně povzbuzující."

"A protože jsem věděla, že byste mohl něco namítat, zajistila jsem, že to udělal ještě před vámi. Opravdu tak moc nedůvěřujete svým vlastním schopnostem?"

"Nemluvte nesmysly. To, jak si cením svých vlastních dovedností, je zkrátka ovlivněno logickým uvažováním."

"Spíš posedlostí," podotkla Minerva a znovu se posadila. Chvíli míchala čaj a hleděla do šálku. "Ráda bych věděla, odkud přišlo. Nebo," vzhledla a probodla Severuse nečekaně ocelovým pohledem, "byste ho mohl použít k tomu, abyste v sobě našel trochu pochopení a soucitu k tomu hochovi."

Severus bojoval s nutkáním mrštit šálkem o zeď. "Pochybuji, že je to nutné," pronesl s nuceným úsměvem na rtech. "Vy ho už rozmazlujete dostatečně."

Minerva si povzdechla a odložila lžičku na talířek. "Přesto dostane Potter zítra své koště zpátky. Prodiskutovala jsem to s ředitelem a rozhodnutí je konečné."

"Jak vhodně načasované, když má Nebelvír v sobotu zápas. Někdo by mohl dojít k závěru, že se víc staráte-"

"*Neopovažujte se tu větu dokončit, Severusi Snape,*" přerušila ho Minerva rázně a ostře se na něj zadívala. "Někdo by mohl rovněž poukázat na to, jak je pro vás výhodné zadržet Potterovi koště ještě jeden týden a zbavit Zmijozel konkurenci."

Severus se rozesmál: "Jako kdybych se musel uchýlovat k tak očividným urážlivým taktikám. Při tom, jak si teď stojí skóre, pokud prohrajete další zápas, bude Nebelvír osmý rok za sebou mimo hru. Takže rozhodně," vstal a zamířil ke dveřím, "nechte Pottera zase spadnout z koštěte. Už to dosáhlo téměř umělecké úrovně, nemyslíte?"

S těmito slovy opustil místnost, aniž by Minervě poskytl šanci zareagovat."

* * *

Navzdory Dracovým dětinským a průhledným pokusům se Potterovi nějakým zázrakem podařilo udržet na koštěti. Ale Severus nemusel dlouho přemýšlet o tom, zda šlo o štěstí, protože mu to ušetřilo další cestu v čase, nebo o prokletí, které umožnilo Minervě jedním dechem škodolibě jásat a zároveň kritizovat jeho kontrolu nad zmijozelskými. Protože tu noc Black opět vpadl do nebelvírské věže.

Potřetí už ho Severus uniknout nenechá. Během celé porady učitelského sboru svíral prsty obraceč času, a když skončila, vyskočil na nohy rychlostí blesku.

Přesto se Brumbálovi nějak podařilo odchytit ho ve dveřích.

"Ne," prohlásil jednoduše, ačkoliv výraz očí, které na Severuse hleděly, měl do přímočarosti daleko. Minerva, která je mójela, po nich střílela zvědavým pohledem, ale pak se za ní dveře s definitivním bouchnutím zavřely. "Musíme tím procházet ještě jednou?" pokračoval Brumbál. "Dělám to nerad, ale musím vám ten obraceč času zabavit."

"Tak to nedělejte!"

Poprvé to byla Severusova chyba, i když nečekaná a zcela nepředvídatelná. Podruhé usoudil, že jakmile mu Brumbál tu věc vrátí, přesune se navzdory příkazu zpátky do minulosti a chytí Blacka, až se bude blížit k Buclaté dámě.

Zkusil to... a zjistil, že Brumbál na to zařízení vložil kouzlo, které přesýpacím hodinám zabránilo provést potřebný počet otáček, protože byly omezené jen na dvacetičtyřhodinový interval. Jakmile uplynul, standardní hranice obraceče byly zcela překonány.

"To je nesmysl!" vykřikl. Cítil, jak se mu obraceč vtiskává do dlaně. "Jestli máte obavy, že by se studenti mohli ocitnout uprostřed boje, nemusím ani vstoupit do ložnice! Budu čekat ve společenské místnosti, což naprosto anuluje rizika!"

"Vždycky je tu nějaké riziko, ale o to se s vámi nechci dohadovat. Moje důvody znáte, ty se nezměnily. A teď, prosím – dejte mi to."

Severus cítil, jak mu v krku divoce tepe krev.

"Co ještě," vybuchl impulsivně, "musím udělat, abych vás přiměl mi důvěřovat?"

Chtěl ta slova vzít zpátky okamžitě, když opustila jeho rty, protože Brumbálův výraz se ihned změnil na něco, co se mu nelíbilo, na něco, co se příliš podobalo lítosti.

Dlouhou dobu hleděli jeden druhému do očí. A pak se ozvalo: "Dáváte mi teď dostatek důvodů, abych vám věřil? Jak mohu, když na každém kroku pochybujete o mém úsudku? Důvěra, můj hochu, musí být oboustranná."

V tomto prohlášení zaznělo cosi falešného, ale pod Brumbálovým pohledem zřejmě nemohl přijít na to co – nebo proč. Sklopil oči k podlaze a cítil se káraný, jako kdyby mu byl pět.

"A nedokazuju vám svou důvěru znovu a znovu? Co takhle připustit, že když úsilí soustředěné na Siriuse Blacka vyšlo naprázdno, ztratil jste ze zřetele smysl úkolu, který jsem vám svěřil? Mohu po vás samozřejmě žádat, abyste přísahal na její hrob, protože věřím, že byste to respektoval bez ohledu na okolnosti – ale to by bylo kruté. Jak jsem řekl, netěším mě, že vám ten obraceč musím vzít. Ale pokud vy se zdráháte důvěřovat *mně* – není potom přirozenější prostě odstranit pokušení?"

Severus vytáhl ruku z kapsy hábitu a nerozhodně se zahleděl na svoji pevně sevřenou pěst.

"Není to nutné," řekl nakonec, s plným vědomím rozevřel prsty a zvedl zrak k Brumbálovým očím. "Přísahám, že ho nepoužiju. Přísahám," ztěžka polkl, protože se cítil jako zrádce, "na její-"

Brumbál mu položil prst na rty a umlčel ho. "Ššš," řekl. "Věřím vám."

Po dlouhou dobu ho Severus cítil hluboko, hluboko v mysli. Pak se spojení přerušilo, Brumbál uhnul pohledem a obtočil Severusovy prsty kolem obraceče. "Jsem rád, že jsme to byli schopni vyřešit," řekl. "Teď se ale opravdu musíme pustit do prohledávání hradu."

Severus kývl, i když věděl, že ta námaha bude marná.

"Zvláštní, že ano," nadhodil Brumbál při otevírání dveří, "že byl Black při útoku na Harryho život tak neefektivní a jediné, čeho dosáhl, bylo rozřezání závěsů u postele pana Weasleyho."

"Pravděpodobně si je ve tmě spletl," procedil Severus mezi zuby. "Je moc ukvapený a dychtivý."

"Hmm," zamyslel se Brumbál. "Možná ano."

* * *

Jedinou výhodou Blackova neustálého potulování po okolí bylo to, že každý Potterův pohyb byl důsledně monitorován všemi členy učitelského sboru. Nejenom, že to zmírnilo něco ze Severusova stresu, že je jediný, kdo Pottera sleduje, ale také ho potěšilo, že pečlivé pozorování ztlumilo Potterovy obvyklé eskapády a udrželo tak jeho smrtelné konce na přijatelné úrovni.

Ne že by Potter přestal umírat; ne, to by bylo příliš jednoduché. V jedné věci měl Firenze pravdu: čas byl opravdu vytrvalý a jednoznačně chtěl mít Pottera mrtvého, i když by ho Severus stěží označil za nenápadný. Ale mezi listopadem a únorem proběhly všechny Potterovy smrti jako nehody, vyznačující se tak pozoruhodnou stupiditou, že bylo velmi snadné je napravit. Klopýtł a spadl do mezery v pohyblivém schodišti, takže Severus jen čekal dole s rukama založenýma na hrudi a hleděl na něj tak dlouho, dokud se Potter raději nerozhodl vydat jinudy. Trelawneyová si pořídila nové kadidlo, jehož vůně při hodině věštění vyvolala u Pottera anafylaktický šok, takže Severus nad ránem prohrabal její komnaty. Když se nedovtípila a opatřila si nové kadidlo, akci zopakoval, což už ji vyděsilo natolik, aby začala spolupracovat ("Znamení!" zaslechl, jak říká Sinitrové. "Temné znamení - chystá se něco strašného!"). Potter dokonce zvládl zakopnout a napíchnout se okem na ostrý úlomek ledu – z čehož se překvapivě vyklubala zábava, protože vyřešit to jednoznačně znamenalo, že Potter potřeboval, aby ho magický proud světla místo toho poslal do závěje sněhu. Člověk musel brát takovou zábavu, která se v těchto úmorných časech dala najít.

Severusovou největší starostí však zůstával Black. Co když se rozhodne nezabít Pottera na místě, ale nejprve ho unést? Tato vyhlídka vyvolala potenciální problémy obřích rozměrů a Severusovi se vůbec nezamlouvala představa, jak se snaží vysvětlit Minervě, proč potřebuje sledovat třináctiletého studenta až do koupelny. Měl oprávněné podezření, že by to nešlo... smýt.

Takže když Draco hlásil zjevení Potterovy hlavy v Prasinkách jen pár hodin poté, co Severus poslal toho zatraceného kluka do nebelvírské věže, byl tím víc než podrážděný. A když měl Potter tu drzost lhát mu přímo do očí-

Snadno v sobě znovu rozdmýchal poslední zbytek hněvu, který postrádal od toho incidentu s mozkomory. Byl víc než bláhový; Potter možná slyšel umírající Lily a měl její oči, ale v ničem, vůbec v ničem se jí nepodobal. Lily byla rozumná a otevřená, ale Potter byl každým coulem James, prosáklý arogancí a domýšlivostí. Jelikož ten chlapec svého otce jednoznačně uctíval, nechat si uklouznout pár detailů o skutečné tváři

onoho muže bylo o to sladší, a když je Potter ohnivě popíral, jen to dokazovalo, jak bolestivě zasáhly cíl.

Výborně.

Lupin se, žel, nedal naštvat tak snadno. Kdyby jím Severus už tak mohutně nepohrdal, možná by na něj udělalo dojem, jak hladce uměl lhát. Díky tomu mu vítězství nad Potterem zhořklo v ústech, když viděl, jak Lupin odnáší onen rozhodně ne náhradní kus pergamenu, který chlapci sebral.

Ale Severus měl ještě poslední slovo. Tu noc si během svých obvyklých obchůzek po hradě udělal krátkou zacházku a zaklepal na Lupinovy dveře.

"Severusi," dostalo se mu pohledu kalných očí. Podle odrbaného pyžama se dalo soudit, že už byl Lupin v posteli. "Potřebuješ něco?"

"Ale ne," řekl Severus s úsměvem. "Jen jsem chtěl zaskočit a pochválit tě za odpolední velkolepé představení – dalo by se říct, že bylo téměř hodné zmijozelu. Téměř."

Lupin se zamračil: "Nejsem si jist, že vím, o čem mluvíš."

"Ale určitě ano," trval na svém Severus.

"No," nadhodil Lupin, "v tom případě děkuji. Teď, kdyby ti to nevadilo, už je pozdě. Opravdu se potřebuji vyspat."

Než se dveře stačily zavřít, Severus je zastavil botou. "Jedna rada," řekl, jako kdyby vůbec neslyšel, co Lupin říkal. "Můžeš Pottera přimět, aby ti zobal z ruky, ale každý není tak naivní. Možná nejsem přítomen na vašich... soukromých schůzkách každý čtvrtek večer, ale ujišťuji tě, že *já* vás sleduju."

"Pokud to má nějaký význam," odpověděl Lupin a hřbetem ruky si otřel čelo, "učím ho vyčarovat Patronovo zaklínadlo. Ne že by se tě to týkalo."

"Samozřejmě," přešel Severus pomalu prstem po zárubni. "Vyjasněme si jednu věc: já jsem si dobře vědom tvých skutečných motivů."

"O tom upřímně pochybuji."

"A já upřímně pochybuji, že i někdo tak nadaný na lektvary jako já by mohl někdy udělat chybu u tak komplikované přípravy, jakou vyžaduje Protivlkodlačí lektvar, ale-" Severus záměrně přehnaně pokrčil rameny, "kdybych zjistil, že se toho chlapce někdo byť jen dotknul prstem... možná by mi ten můj mohl zkrátka *uklouznout*." Couvl ode dveří a napřímil se. "Dobře se vyspi, Lupine."

* * *

Hnal se podzemním tunelem. Vypadalo to, že se ho stěny snaží zavalit, kolem něj a nad ním se odlamovala hrubá zem a ze stran ho tlačila vlhká temnota. Pak se zdi proměnily do labyrintu zákrutů a odboček bludiště, ve

kterých se tlukot jeho srdce rozléhal jako burácení hromu, jako bubnování. Bum, bum, bum. Zpocenými dlaněmi se zachytával mechů a lišejníků a hnal se černotou, vždy jen tak tak unikaje pohřbení. A ačkoliv neviděl, přesto nikdy nenarazil do zdi.

Nedokázal říct, před čím utíká. Ano, prchal; nebo se možná snažil něco najít; bylo mu to v patách, plazilo se to za ním, číhalo to na něj za dalším rohem. Musel se dostat ven, vyslídit to, musel, musel-

Nevzpomínal si, že by klopýtl, ale náhle stejně padal, hnusným, bezmocným pádem dolů do chřtánu propasti. Prsty tápaly po záchraně, ale nic tam nebylo, nic, jenom vzduch, který se do něj při cestě dolů zakusoval a trhal mu ruce na kusy. Zdálo se mu, že padá věčně, zaručeně se řítil vstříc smrti, a až dopadne na zem, bude-

Přistál měkce a bezhlesně. Končetiny se mu chvěly strachem, ale nikoliv bolestí; do nosu ho udeřil zápach. Odkutálel se stranou, prsty zabořené do bahna, otevřel oči, a i když tu nebylo žádné světlo, náhle mohl vidět, ostře, v pokrivených záblescích...

Bledá kůže a dlouhé pruhy krvavě rudých chlupů na huňaté, tmavé srsti. Netvor zvedl hlavu a zavrčel, z tesáků mu odkapávaly sliny. Severus zděšeně couvl, ale nemohl odtrhnout zrak, mohl se jen dívat na bílé odlesky žeber a poslouchat praskání kostí, když se netvor sklonil a znovu se pustil do jídla. V příštím okamžiku se do něj divoce zabodly Lilyiny mrtvé oči. "Byla tam žena," promluvila výsměšně, "a křičela." Při posledním slově se její rysy začaly chvět a proměňovat, až zůstaly jen ty oči.

"Už je příliš pozdě," zašeptal mu do ucha Black. "Navždycky, navěky příliš pozdě."

"Ne," vydechl Severus. "Ne, pořád můžu – můžu to napravit!"

"Opravdu?" řekl Black, který klečel vedle Potterova mrtvého těla, hladil ho po havraních vlasech a sledoval, jak se vlkodlak krmí. "Radši pak buď rychlý, protože už dochází čas. Tik tak tik tak..."

A Severus v hrůze sledoval, jak zvedá obraceč času. Vrhł se dopředu, ale přesýpací hodiny se v Blackových prstech rozpadly v prach. Otevřel ústa a-

... probral se na podlaze vedle své postele zamotaný do přikrývky, ztěžklé vsáklým potem.

Do koupelny nedokázal doběhnout včas.

* * *

Jaro jako vždycky působilo dojmem, že čas běží závodním tempem. Nebo to možná bylo nedostatkem spánku způsobeným nočními můrami; Severus jen věděl, že každý den splývá s tím dalším, všechny příliš

přeplněné úkoly. Učil a sledoval Pottera a Lupina; připravoval zkoušky a zachraňoval chlapce z těch nejobyčejnějších úmrtí – zapříčených jedovatými rostlinami ve sklenicích či pokaženým povzbuzujícím kouzlem, díky kterému se uchechtal až k infarktu. Známkoval eseje a rozdával tresty a s podporou prvních ranních paprsků slunce se pokoušel zvýšit svou odolnost vůči mozkomorům. Každý týden se odvažoval o kousek blíže k hranici, nad kterou se vznášeli, a procvičoval Patronovo zaklínadlo. A každý týden se vracel zničený a unavený až do morku kostí.

Někdy si dokonce vzpomněl i na jídlo. A vždycky, vždycky myslel na protivlkodlačí lektvar, a pokud se občas musel uchýlit k několika povzbuzujícím douškům, aby zůstal dostatečně ve střehu a mohl ho připravit perfektně... no, to byla jen malá cena.

Odpočinout si bude moci později. Odpočine si, až se bude Blackův přízrak nucen vzdát svého místa v jeho snech, až bude bezpečně pod zámkem – nebo ještě lépe, až dostane mozkomorův polibek. Ale Black zdánlivě zmizel, jako kdyby tu nikdy nebyl, a jak se stále víc a víc blížil konec školního roku, Severus víc a víc šílel.

Takže když poslední den zkoušek vtrhl do Lupinovy pracovny, v ruce lektvar, a nenašel tam nikoho, nenašel tam nic kromě *mapy*, která ukazovala malou černou tečku se jménem *Lupin*, jak postupuje - ha! - podzemním tunelem...

Byl připravený. Byl tak *perfektně* připravený, že ho tentokrát nemohl zastavit dokonce ani Brumbál.

* * *

"No tak vidíte, Severusi. Pokud nám nechcete tvrdit, že Harry a Hermiona jsou schopni být na dvou místech zároveň, obávám se, že neexistuje sebemenší důvod, proč bychom je měli dál obtěžovat."¹⁾

Pravý význam Brumbálových slov k Severusovi přes jeho planoucí vztek nepronikl, dokud neprchl z ošetřovny. Opíral se o zeď, dýchal, dýchal a snažil se zbavit černých teček, které mu tancovaly před očima, když tu kousky skládačky pomalu zapadly na své místo.

Atmosféra uštvanosti, kterou byla Grangerová celý rok obklopená. Tmavé kruhy pod jejíma očima, které Severus tak dobře znal z pohledu do zrcadla. Úryvky konverzace ve sborovně, kterým nikdy plně nevěnoval pozornost, ale které mu nyní jasně vytanuly v mysli; neprobíhalo studium mudlů souběžně s věštěním?

Ten *hajzl*. Severus třesoucí rukou sáhl do hábitu pro obraceč času – skřet vem *důvěru*, tohle bylo zkrátka trochu moc – a hrábl do prázdna.

1) Brumbálova slova jsou převzata z HP3, kap. 22 v překladu pana Medka. V této povídce náhle dávají zcela jiný smysl, že?

Měl co dělat, aby se pár vteřin poté nevrhl na ředitele, který spolu s Popletalem kráčel chodbou. Popadl Brumbála za ruku mnohem drsněji než obvykle a hlas, kterým promluvil, zněl jako vrčení: "Na slovíčko. Ihned."

Popletal pozvedl obočí. Brumbál probodl Severuse pohledem a řekl: "Omluvte nás." Vzápětí odvedl Severuse do nejbližší učebny.

Severus ani nepočkal, až ředitel dokončí kouzlo pro zachování soukromí. "Vím, co jste udělal."

"Aha," řekl Brumbál. "Ano. Myslel jsem si, že vám to nejspíš dojde."

"Vy se tedy ani neobtěžujete zapírat?"

Brumbál se zamračil: "A urážet tak vaši inteligenci, když už jste natolik roz-"

"To máte tedy sakra pravdu, že jsem rozrušený!" vybuchl Severus. "Jak jste *mohl*? Nevadí, je mi to jedno – prostě mi to vraťte! Ihned!"

"Tohle?" řekl Brumbál a vytáhl z kapsy obraceč času. "Beze všeho, máte ho mít. Ale obávám se, že možná nebude tak funkční, jak -"

"Tak sakra umřu při snaze o prolomení toho vašeho absurdního kouzla!" Severus vytrhl řetízek Brumbálovi z ruky, jen aby se vzápětí zarazil, zmatený natolik, že to překonalo i jeho hněv. Přesýpací hodiny, obvykle nedotčené – dokonce i poté, co s nimi Brumbál prováděl merlinvíco – byly obalené podivnou, namodralou září. Když se jich pokusil dotknout, prsty mu po nich sklouzly, jako kdyby bylo sklo pomazané máslem.

Zíral na tu věc totálně zmatený.

"Nebude fungovat," řekl Brumbál, "ne proto, že bych s ním něco udělal – ale proto, že cítí paradox."

"Paradox," hlesl Severus. Uvnitř byl prázdný, jako kdyby ho vykuchali zaživa.

"Takže takhle daleko jste ve své dedukci nedošel? Ano, paradox, a to ten nejsložitější, takový, který *tenhle* přístroj nemohl nikdy vydržet. Mozkomorové stěží odešli z vlastní vůle. Něco je odehnalo. *Někdo*, měl bych říct."

Už při pouhém pomyšlení na to se Severusovi nahrnula žluč do krku. "*Potter*."

"Zachránil vám dnes večer život, ano. Stejně jako sobě a -"

"To jsem měl být já! A taky bych to byl já, nebýt vás - jak jste se opovážil!" Popošel o několik blíž, prsty sevřené kolem kovu. "Mluvíte se mnou o důvěře, a pak jdete a uděláte tohle, necháte Blacka na svobodě, když víte, když víte -"

"Vím, že je nevinný."

"Je prohnílý až do morku kostí!" vykřikl Severus, který působil dojmem, že se mu třese každý sval v těle; pěsti měl zaťaté a připravené uhodit. "Měl bych okamžitě vyjít z těchto dveří a říct *všechno* Popletalovi!"

"A jak to dokážete?" zeptal se Brumbál zcela poklidně a kývl směrem k Severusově ruce. "Tímhle?"

"Ano," zasyčel Severus. "Proč sakra ne? Nenapadlo vás někdy, že bych už toho mohl mít po krk? Máte vůbec ponětí, kolikrát-" odmíchl se, zhluboka se nadechl, a pak náhle jako by se celá místnost kolem něj roztočila.

Brumbál ho několik dlouhých vteřin přidržoval. Pak Severus zachraptěl: "Nechte Pottera umřít. Já jsem *skončil*."

Došel až ke dveřím. Brumbál ho nezastavil, jen se na něj díval, jak k nim klopýtá; klidně, tiše, nehybně. Severus se nikdy nedozvěděl, jestli by nějak zasáhl, protože ve chvíli, když stiskl kliku, probleskla mu hlavou ostře obviňující vzpomínka na zelené oči a on ucukl rukou, jako kdyby se opařil.

Nejtragičtější částí toho všeho bylo, že nedokázal najisto říct, o které oči šlo.

Opřel si čelo o drsný, dřevěný povrch dveří.

"Myslím, že ne," pronesl velice tiše Brumbál. "Pochopitelně jste přetažený. Asi nejlepší věcí, kterou teď můžete udělat," položil Severusovi dlaň na záda, "je odpočívat."

Severus se mu se zavrčením vytrhl, rozrazil dveře a prosmýkl se kolem Popletala, aniž by mu věnoval jediný pohled. Seběhl po schodech do svých komnat, zabouchl za sebou dveře a odhodil obraceč času do nejvzdálenějšího kouta, ale nestačilo to, nemohlo, nikdy to nemohlo stačit. Smetl ze stolu všechny papíry, a pak ho ještě navrch proklel. Stůl zavrzal, protože se převrátil, ale to už se Severus znovu přesunul, tentokrát k barové skřínce. Když se okamžitě neotevřela, rozbil sklo pěstí a poslepu sáhl po první láhvi, aniž by se zajímal, jestli se nepořezal.

Pak se posadil na hromadu rozsypaných písemek pátých ročníků, zaklonil hlavu a pil a pil a pil.

Dějství čtvrté

Za celé léto nepromluvil s Brumbálem ani slovo. Ačkoliv nedostatek Blackovy aktivity ohledně dalších pokusů o útok na Potterův život zřejmě naznačoval, že ředitel - skřet ho vem! - měl možná *pravdu*, v Severusově mysli stále přetrvávaly jistá opatrnost a pochybnosti. A i kdyby tomu tak nebylo, nikdy by nic takového nepřiznal; měl přece svou hrdost.

S Lupinovou rezignací a odchodem se vytratily i noční můry o něm; malé vítězství, na kterém Severus hodně lpěl. Avšak sny pokračovaly: podivné a znepokojivé sny, v nichž se Lily měnila v Pottera a naopak; mlhavé vidiny, v nichž se oba prolínali a splývali do jediné bytosti.

Severus naprosto netušil, co si o nich má myslet, až na to, že v něm zanechávaly nepříjemné pocity.

V polovině prázdnin prolomila Minerva jeho izolaci a navštívila ho na čaj. Hovořili převážně o bezvýznamných záležitostech a Severus ke svému překvapení zjistil, že si to docela užil. Když nakonec obzvláště pichlavě okomentovala ministerstvo, dokonce se zasmál. Pousmála se také, upila ze svého hrnku, a pak na chvíli zavládlo mlčení.

"Je dobré vidět, že se vám trochu zlepšila nálada," poznamenala posléze. "V poslední době jste byl poněkud... tichý. Rezervovaný."

Severus pozvedl obočí: "A jelikož život plný radovánek je mojí přirozeností, jasně to představuje závažnou změnu."

Minerviny rty se v koutcích úst pozvedly. „Dobrá, to zrovna ne," řekla. "Ale bylo to výrazné. Mnohem víc než obvykle."

Severus sklopil oči ke svému hrnku s čajem.

"Doufám, že mi tu poznámku prominete. Ale někdy... mám o vás starost."

"Není třeba."

"Možná není, ale přesto ji mám." Na chvíli se odmlčela, jako kdyby dávala těm slovům čas, aby dozněla, a přitom míchala čaj. "Nikdy bych nepředpokládala, že se zeptám, co způsobilo mezi vámi a ředitelem tak velkou propast -"

"Dobře," řekl Severus a zpříma se na ni zahleděl. "Protože já bych vám to nikdy neřekl."

"Vím," kývla Minerva celkem vlídně. "A jsem si jistá, že ať to bylo cokoliv, máte pro svůj hněv dobrý důvod. Albus umí být... obtížně zvladatelný, když chce."

Příčinou Severusova zamrzlého jazyku musela být ona naprostá nečekanost takového prohlášení. Nemohl najít jediný důvod, proč jí ještě neukázal dveře.

"Nemám ve zvyku se vměšovat," pokračovala Minerva, "ale nerada vidím, když takhle bojujete, a – dělejte si, co uznáte za vhodné, ale jste-li ochoten naslouchat slovům staré ženy: to, proti čemu tak tvrdě bojujete – můžete to změnit? Protože pokud ne, možná by bylo snazší to zkusit... akceptovat."

Severus otevřel ústa, ačkoliv neměl ani tušení, co se chystal říct, ale ona mávla rukou dřív, než promluvil. "Ne," pronesla, "nechci odpověď. To je otázka, kterou si musíte položit vy sám." Na to vstala. "Už jsem vás na jedno odpoledne obtěžovala až až. Měla bych odejít."

Nejprve její slova zamítl. Ale v ten den, kdy přes titulek ve *Věštci* planulo Znamení zla, seděl u jezera a myslel na Lily a na Pottera a na nevděčný úkol, který dostal. Dlouhé hodiny se nepohnul; nepohnul se dokonce, ani když k němu přistoupil Brumbál a zastavil se po jeho boku.

"Přichází bouře," poznamenal Brumbál.

Severus se rozhlédl po jezeře, po jeho hladké, klidné vodě, kterou čeřily jen nepatrné vlny, způsobené větříkem vanoucím těsně nad hladinou. Neprosil se o to převzít odpovědnost za Potterův život; nicméně už ji na svých bedrech nesl.

"Ano," přikývl.

* * *

Jako všem bouřím i této přecházelo ticho.

No, asi takové ticho, jaké může nastat, když se škola takové velikosti připravuje na příjezd dvou zahraničních delegací a když má někdo povinnosti jakožto ředitel koleje.

Skutečnost, že novým učitelem obrany je bývalý bystrozor, který by ho nejraději viděl v Azkabanu, tomu taky zrovna nepomáhala, ale upřímně, kdokoliv byl lepší než Lupin. Severus by nikdy, ani za milion let, nenazval Moodyho 'přítelem', ale s ním aspoň věděl, na čem je. Kde ostatní zesměšňovali mužovu paranoii, Severus ji naopak zcela chápal. Moody byl, stejně jako on, především schopen přežít, a to si samo o sobě zasluhovalo jistý druh respektu.

Díky tomu bylo také mnohem snazší nebrat si pichlavé narážky osobně. Takže když první den školy dorazil Moody do jeho kabinetu s Malfoyem těsně v závěsu, nechal po sobě jeho lstivé odkazy na minulost stékat jako

vodu po skle, dokud se muž nenabažil. Právě teď se mnohem víc zaměřil na Dracoův přetrvávající nedostatek mazanosti.

"Přiznávám, že jsem vámi velice zklamán, pane Malfoyi," začal, jakmile se za Moodym zavřely dveře. "Zaútočit ze všech lidí zrovna na Pottera a za bílého dne? Nic lepšího jsem vás nenaučil?"

"Urazil mou matku!"

"A jsem si jist, že vaše nutkání ji bránit je obdivuhodné. Ale jednat tak před zraky učitelů, ukvapeně, impulsivně, dělá vaší koleji – mé koleji – medvědí službu. Vystřelit kletbu ve chvíli, kdy vás napadne, není ani mazané, ani lstivé; to zvládne kterýkoliv nebelvír. Ve skutečnosti to dělají velice často. Chcete snad být přeřazen, pane Malfoyi?"

Dracova tvář zpopelavěla: "Ne!"

"Tak to dokažte!" prohlásil Severus. Obešel stůl, zastavil se až u chlapce a naklonil se k němu. "Očekávám od vás víc a vím, že jste schopen lepších výkonů. Jednejte jako zmijozel, kterým jste, a nebudeme mít problémy."

Dracovi se roztrásl spodní ret. "To není fér," zamumlal. "Nemůžete prostě naznačovat, že jsem jako – kdyby to slyšel můj otec–"

"Váš otec," přerušil ho Severus, "by byl vaším jednáním zděšený a vy to víte. Ovšem, můžete mu to říct – to je vaše volba. Ale nečekejte ode mne, že za vás budu přikrášlovat pravdu."

Soudě podle toho, jak se chlapcova ramena napjala, to možná bylo trochu kruté, ale s ohledem na Dracoovy sklony k unáhlenému jednání bohužel nezbytné. Severus se narovnal, vrátil se ke svému stolu a opřel se o něj.

"Pokud," pokračoval mnohem tišeji, "se rozhodnete mu to neříct... pak ani já nevidím žádný důvod, proč ho o vaší chybičce informovat. Koneckonců, stále se učíte. Jistá tolerance je na místě."

Mohl na chlapcově tváři vidět, jak bojuje sám se sebou. Nakonec opatrně zvedl hlavu a pronesl: "On – on mě proměnil ve fretku!"

Severus udiveně zvedl obočí: "*Potter?*"

"Ne, Moody!"

Severus naklonil hlavu: "Tohle udělal?" Jeho respekt k Moodymu právě utrpěl závažnou trhlinu; jisté hranice prostě nemohly být překračovány. "V tom případě, pane Malfoyi, vás mohu ujistit, že půjdu s touto záležitostí přímo k řediteli a budu protestovat v plném rozsahu. A pokud byste byl někdy v budoucnu znovu přeměněn učitelem, přijďte přímo za mnou a já budu jednat. Ano?"

"Ano," souhlasil Draco, ačkoliv úleva v jeho hlase byla stále podbarvená strachem. "Nezdá se, že by vás měl zrovna moc v oblíbě, pane."

"Ne," potvrdil Severus s nepatrným úsměvem. "Ale mám z dobrého zdroje, že byl v Nebelvíru, a já na rozdíl od nich vím, jak bojovat nečistě. A teď upalujte. A příště se snažte jednat lépe, hmm?"

"Ano," řekl Draco. "Děkuji, pane."

Severus popravdě řečeno doufal, že nebude mít nikdy příležitost s Moodym bojovat. Ten muž možná byl šílený, ale představoval hrůzu nahánějícího soupeře a každý pravý zmijozel věděl, jak poměřovat pravděpodobnost a riziko, znal své vlastní hranice a chápal, kdy je moudřejší ustoupit.

Ale to Draco nepotřeboval vědět.

* * *

Draco nejednal lépe. Ve skutečnosti jednal mnohonásobně hůř.

Když o necelé tři týdny později přecházel Severus nádvoří, přiletěl k němu chlapec takovou rychlostí, jako kdyby měl v patách samotné peklo. Třásl se tak silně, až mu divoce drkotaly zuby, obličej měl mokrý od slz a hábit posmrkaný. Mezi vzlyky, škytáním a trhavým kóktáním nedokázal Severus rozeznat ani slovo. Nakonec musel Dracovi tvrdě zatřást ramenem, aby ho přinutil dát se jakž takž do kupy.

"Uklidněte se!" obořil se na něj přísně, ale veškerá tvrdost v jeho hlase pramenila pouze z úzkosti. "Nejdřív se zhluboka nadechněte, a *potom* mi povězte, co se stalo."

Ale Draco neposlouchal; popadl Severuse za ruku a zuřivě ho táhl směrem k jednomu ze starších skleníků, které už se dlouho nepoužívaly. Protáhl se škvírou mezi jeho špinavými stěnami a pevnou zdí hradu a v tu chvíli Severus už věděl, kam míří. Hned za rohem se nacházel známý kamenný výklenek, velice oblíbený cíl studentských schůzek, zakrytý skleníkem a keří, které rostly u jeho vchodu.

Draco se zastavil půl metru před výklenkem a otočil se. "Musíte mi pomoci," vydechl, "nenapadlo mě -"

Severusův neklid vzrostl. Protáhl se kolem chlapce, prolezl keří a na místě ztuhl. Ale ne na dlouho – v příštím okamžiku už klečel u Pottera, který ležel na zemi se široce rozevřenýma, skelnýma očima.

"Není–" vykótkal Draco za jeho zády, "prosím řekněte, že není–"

Severus uchopil Potterovu ruku. Nebylo překvapením, že nenahmatal žádný puls.

"Ach bože," zavzlykal Draco. "Ach bože, já jsem vrah, pošlou mě do Azkabanu, budou mě–"

"Ticho," vyštěkl Severus. Vstal, otočil se a probodl chlapce pohledem. "Jak," začal velice pomalu, "se to stalo?"

Draco škytl, polkl a znovu škytl. "Byla to nehoda!"

"Nehoda."

"Ano! Ne! Chci říct - ach bože, všechno je to moje vina."

A vzlyky se jako natruc vrátily. Takhle by se nikam nedostali a Severus neměl trpělivost čekat, až se ten kluk vybrečí. Sáhl do hábitu pro uklidňující lektvar, který s sebou obvykle nosil, a nalil ho Dracovi do krku. Draco se rozkašlal, a pak zavrával; Severus ho přidržel, dokud se neposadil zády ke zdi a nepřitáhl si kolena k hrudi.

Proud slzí neustával, ale už byl tišší a méně intenzivní, takže chlapec mohl promluvit.

"Zkusíme to znovu," řekl Severus. "Řekni mi, co se stalo. Pěkně od začátku. *Podrobně.*"

"Opravdu to byla nehoda. Neplánoval jsem – nic z toho jsem neplánoval!"

"Očekáváš, že uvěřím, že jste na sebe ty a Potter jen tak náhodou narazili, ze všech možných míst v Bradavicích právě *tady?*"

"Přisahám! Vůbec jsem nečekal, že tu bude. Přišel jsem sem špehovat při... ehm. Chápete."

Severus na vteřinu zavřel oči. Vrah a *šmírák*. Nádhera.

"Ale místo toho tu seděl Potter a trucoval. Tak jsem se zamyslel nad tím, co jste říkal o tom nezačínat bitky, když by je učitelé mohli vidět..."

Severusovi zacukalo ve svalu poblíž oka. Bolestivě.

"A nejdřív jsem ho jenom trochu popichoval. Jako obvykle. Odpálkoval mě, poslal mě do prdele a řekl, ať už můj fretčí ksicht vymajzne, a pak jsem -"

"Ano?"

"Nemyslel jsem to vážně!" vyhrkl Draco a zadrhl se mu dech. "Neznamenalo to – Jen jsem si vzpomněl, jak jsme probírali při obraně kletby, které se nepromíjejí, víte, jak na nás na všechny seslal včera Moody *Imperius* a jak hloupě Potter vypadal, když vyskočil na stůl rychleji než kdokoliv z nás, a-"

Severus na něj hleděl se směsí zděšení a úžasu.

"Byla to jenom legrace!"

"Legrace," zopakoval Severus naprosto strnulý a neschopný jiné reakce. "Ty jsi seslal *Imperio*. Z legrace."

"Chtěl jsem ho jen vystrašit! Nečekal jsem, že to bude fungovat! Otec neustále mluví o tom, jak je obtížné zvládnout černou–"

"Budu předstírat, že jsem to neslyšel."

"Ale, jako kdybyste to už nevěděl. Řekl mi všechno o tom, jak jste vy dva praktikovali -"

"Budu předstírat, že jsem neslyšel ani tohle," zopakoval Severus mnohem ostřejším tónem. "Tak jsi seslal kletbu, a pak co? V čem byl ten vtip?"

"Řekl jsem mu... řekl jsem mu..."

"Ano?"

Dracova další slova zanikla v šepotu. Severus ho zcela na pokraji sebeovládání popadl za rameno a zvedl. "Co jsi mu řekl?"

Draco urychleně zavřel oči. "Vykuř mi ptáka."

Zatraceně. Samozřejmě, že ano. Už dávno měl vidět, že se to blíží.

"Ale pak," pokračoval Draco spěšně, "když to opravdu začal *dělat*, šíleně jsem zazmatkoval," – *díky bohu za malá milosrdenství*, pomyslel si Severus – "tak jsem ho odstrčil a on narazil hlavou do zdi, začal se třást, jako by měl záchvat, takže jsem zazmatkoval ještě víc a utíkal pro pomoc, a teď je mrtvý a mě pošlou do Azkabanu a matka bude tak rozrušená, ale já jsem tohle nikdy nechtěl -" Zbytek věty utál nový přívál slz, dost silný na to, aby překonal lektvar.

Severus chvíli sledoval, jak pláče, a těkal pohledem od Pottera zpět k Dracovi. Ani v sobě nedokázal vyvolat dostatečnou míru hněvu, protože už přemítal o nebezpečí, které Potterova překvapivá citlivost na *Imperius* znamenala pro budoucnost. Jestliže ho Draco dokázal ovládnout prostřednictvím něčeho, co se v podstatě dalo přirovnat jen k síle zbožného přání...

"Každopádně," řekl, couvl a vytáhl hůlku, "bych vás měl konečně informovat o tom, jaký jste ve skutečnosti culící se, idiotský trouba, pane Malfoyi. Ale jak se ukazuje, máte štěstí. *Mdloby na vás.*"

Dokud byl Draco v bezvědomí, vymazal mu paměť a tím si zajistil čas na odtažení Potterova těla někam do bezpečí. Nemohl promrhat drahocenné hodiny s vynervovanými kolegy a studenty, k čemuž by zajisté došlo, kdyby donesl tělo na ošetřovnu. Čekal ho výzkum.

* * *

Někdy uprostřed noci se z krbu vynořila Brumbálova hlava a sdělila mu, že Potter zmizel.

"Já vím," řekl Severus a obrátil stránku. "Postaral jsem se o to."

Brumbálovi stačil jediný pohled na svazky a stohy starých pergamenů pokrývajících každičkou plochu v Severusově obývacím pokoji a beze slova se vytratil.

Pro jednu byl Severus rád, že ředitel trval na ponechání v nevědomosti. Jedna polovina knih na jeho stole byla naprosto nelegální a ta druhá

polovina aspoň částečně. Po většinu roku tiše odpočívaly schované ve skryši pod jeho postelí; dával přednost tomu ignorovat jejich existenci, i když byly užitečné. Jen pouhý dotek u něj vyvolával třesavku a zimničný pocit podél páteře, a taky silnou, nezdravou touhu číhající pod kůží.

Ta, kterou momentálně četl, byla napsaná krví. Stejnou měrou, jakou mu způsobovala nevolnost, ho zároveň i přitahovala; některé texty o černé magii v sobě měly přidané lákadlo vetkané do stránek, do vazby, do řádků textu. Už jen číst je bylo nepochybně nebezpečné, ale ne víc než Potter, jehož vůle šla ohýbat jako stébla ve větru. Severus nemohl dopustit, aby se tak dělo.

Konečně našel odkaz, celkem ironicky v jednom z těch méně pochybných svitků. Byl tak starý, že papír držela pohromadě už jen magie. Jedna z těch rarit, které před lety odklidil z Komnaty nejvyšší potřeby. Samotný jazyk svitku byl nejasný a navíc strohý a nečitelný, dokud člověk zcela nepochopil dvojí pojetí, o které se opíral. Pak už bylo čtení snadné.

Nicméně text výslovně uváděl cenu, kterou bylo nutno zaplatit. A přestože něco hluboko uvnitř Severuse sebou instinktivně cuklo, už věděl, že na to riziko přistoupí.

* * *

"Trest!"

"Cože?" Potterovy oči za těmi směšnými brýlemi planuly vztekem. "Ale já nic neudělal!"

"Šeptal jste, když jsem výslovně řekl, že máte pracovat potichu."

"Já jsem ne-"

"Ticho! Ještě jedno slovo, pane Pottere," tyčil se nad chlapcem s jednou rukou opřenou o stůl, "a bude to týden trestů. Můj kabinet, dnes večer přesně v osm."

Potter ho probodával pohledem po zbytek hodiny, ale Severus to ignoroval. Jakmile studenti odešli, prchl do svých komnat, kde po obývacím pokoji přecházel ve velkém nervovém vypětí sem a tam.

Snape ho několik dlouhých minut zamračeně pozoroval. Pak se zeptal: "Stále mi neřekneš, co hodláš udělat?"

"Ne," odpověděl Severus a pokračoval v přecházení. "Brzy se to dozvíš. Jakmile toho docílím."

"Protože," pokračoval Snape a odložil knihu na stůl, "vypadáš hodně napjatě, dokonce i na mě. Možná kdyby ses o tu zátěž podělil..."

Severus se prudce zastavil, otočil se k němu a zpražil ho pohledem. "Ne."

"Proč ne?"

"Protože," nadechl se Severus, "jak tě znám, možná by ses mi to pokoušel rozmluvit."

Snapeovo zamračení se prohloubilo. "Pokud tomu tak je, pak by možná bylo moudřejší -"

"Ne!" uhodil Severus rukou o stůl, až to zadunělo. "Je to kritické; je to *zásadní*. Odhodlal jsem se k tomu a nemůžu ti dovolit.. abys zpochybňoval každý můj krok. Popravdě řečeno by to bez tvého vyzvídání a otravování bylo rozhodně mnohem snazší, takže mi udělej laskavost a vypadni. Jdi do ložnice, zdřímni si nebo lušti křížovky. Je mi to jedno."

"Naser si," odsekl Snape a dal si záležet na pečlivé výslovnosti.

Přesto zmizel v ložnici, i když si cestou mumlal cosi o rozdělení duší a o tom, že mudlovští psychoanalytici by měli žně.

* * *

Potter si Severuse měřil podezřívavým pohledem od chvíle, kdy minuli obvyklé místo pro tresty, totiž učebnu, a zamířili místo toho ke schodům. Když přecházeli po tichých a temných bradavických pozemcích, už k Severusovi stácel oči co vteřinu.

"Kam jdeme?" zeptal se potřetí. Severus obě předchozí otázky zcela ignoroval, ale teď už se to nezdálo rozumné. Nemohl potřebovat, aby chlapec utekl dřív, než začne.

"Potřebuji získat určité přísady, které mohou být sklízeny pouze v noci."

"Dobře," řekl Potter, ale znělo to, jako kdyby té lži ani na minutu nevěřil. Vrhel nervózní pohled zpátky k hradu.

"Přísady," pokračoval Severus svým nejledovějším tónem, "které bohužel může sbírat jenom *panensky čistá* osoba."

To kluka na slušně dlouhou dobu umlčelo. Na tak dlouho, aby stihli dojít na mýtinu, která byla podle Severusova soudu dostatečně vzdálená od hradu, aby to zabránilo nečekanému vyrušení. Viděl, jak Potterovy oči zmateně přejely po pasece, což svědčilo o tom, že opravdu nevlastní ani špetku pudu sebezáchovy

Poté ho Severus odzbrojil neverbálním kouzlem.

Dobrá. Možná jí Potter neměl špetku, ale malilinko jí přece jen bylo, protože po ztrátě hůlky sebou okamžitě cukl a začal couvat.

"Co to děláte?" ozval se pronikavým a tenkým hláskem. Severus popošel blíž a Potter zrychlil; jenže zakopl o kořen a dopadl zády na strom.

"Nemám v úmyslu vám ublížit," řekl Severus.

Potter k němu vzhledl, oči rozšířené možná strachem, možná hněvem. "Jo, vážně?" zeptal se. "Seru na vás, fakt seru, celou dobu jsem to věděl!"

Proto mě znovu pořád bolí jizva! Snažíte se ho znovu vzkřísit – takže co, chystáte se mě zabít rovnou, nebo mu mě jenom naservírujete?"

Pottera bolí jizva? Zajímavé. Ale teď není čas; později, později.

Severus pozvedl hůlku: "*Imperio!*"

Už zapomněl. Už to bylo dlouho, co to kouzlo naposledy použil. Víc než deset let. Víc než deset let a teď do toho dal celou sílu, která vytryskla jako paprsek, jako oheň; tančila mu v krvi, obklopovala ho tou nejzářivější písní, ve které každá nota zněla dokonale jasně a čistě. Absolutní moc. Ovládnutí.

Během té chvíle, kdy Potterovy oči získaly skelný nádech, se Severus kolébal jako opilý a jímala ho závrať. Mohl tomu chlapci udělat cokoli, cokoli. Mohl ho rozdrtit, zlomit ho, zformovat ho podle jakéhokoliv svého přání, jakéhokoliv vůle; mohl–

Ne. Kvůli tomuhle tu nebyl; nemohl, nevzdá se svého cíle. Zoufale se k té myšlence upnul a vrhl se střemhlav do chlapcovy mysli; z dálky slyšel, jak Potter křičí, ale nedbal na to. Ponořil se dovnitř a doširoka rozrážel všechny dveře, dokud se netopil v záplavě rychle se vlnících barev; pak našel i všechna padací dvířka a prolomil je, kopal hlouběji, dolů, níž, do ticha. Tam navíjel a tahal, sbíral pavučinkové nitky a tvaroval je do uzlu – ale jemně, jen pro tento účel. Pak tam zanechal část sebe, vetkanou skrytě mezi myšlenky, jako kdyby tam téměř nebyla.

Když zrušil obě kouzla, návrat do vlastní hlavy bolel. Jednoznačně to zranilo i Pottera, protože ležel na zemi, sténal a slabě se třásl.

"Co," lapal Potter po dechu, "co jste udělal?"

Severus se na něj díval a nepotřeboval přemýšlet nad tím, jestli byl úspěšný. Mohl cítit praskliny ve zdech své obrany jako zející díry, trhliny, kterými by byl Potter – jedině Potter – schopný od tohoto okamžiku proklouznout.

Na tom nezáleželo. Potter neovládal nitrozpyt. A byla šance, že nikdy nebude.

"*Zapomeňte,*" řekl Severus.

* * *

Ačkoliv žádné potvrzení nepotřeboval, stejně ho dostal; doneslo se mu prostřednictvím šepotu studentů na chodbách: *Už jsi to slyšel? Je odolný vůči Imperiu! a Vzepřel se a odmítl vyskočit na stůl!*

Vynikající. V tom případě zbývala už jen jedna nedořešená záležitost, která z celé té Dracovy výzvy vyplynula. Ta záležitost, u níž by dal přednost tomu se v ní vůbec neangažovat, ale kterou nemohl s čistým svědomím nechat být.

Po shromáždění zmizozelských ze čtvrtého až sedmého ročníku v jedné větší učebně v prvním poschodí by obětoval kteroukoliv končetinu za to, aby mohl být kdekoliv jinde, jen ne tady. Když ale sledoval, jak se usazují, nedal to nikterak najevo; jeho rysy zůstaly nezúčastněné a záda vzpřímená. Netrvalo dlouho a začali ho zvědavě pozorovat, ale on je dál napínal, několik minut po studentech chladně přejížděl očima a pomalým a odměřeným krokem přecházel po učebně sem a tam. Zastavil se až v momentě, kdy mu věnovali plnou pozornost, přičemž se postaral, aby se otočil tak prudce, až mu zavlál hábit.

Trocha divadla nikdy neuškodí.

"Nepochybně přemýšlíte nad tím, proč jsem vás sem povolal," řekl. "Nebo proč zde nejsou přítomni vaši mladší spolužáci." Odmlčel se a udělal pár dalších rozvážných kroků. "Jste tu kvůli tomu, že nedávno – ujišťuji vás, že k mému znechucení – přišlo na přetřes, že každý z vás se brzy ocitne – nebo v mnoha případech se již před nějakou dobou ocitl –" pohled na šestáky a sedmáky, "-v té části života, kdy vás hormony připravují o poslední špetku zdravého rozumu."

Několik mladších studentů se začalo pochechtávat, zatímco ti starší vypadali většinou podrážděně nebo uraženě. Jeden protočil oči.

"Ticho," zklidnil je Severus. Naklonil se dopředu a konečky prstů se opřel o desku stolu. "Aby bylo zcela jasno: ani za mák mě nezajímají jakékoliv beznadějně romantické pletky, které se cítíte povinni v nadcházejících letech provozovat, ani se nezajímám o ty, které romantiku zcela postrádají. Cílem této přednášky není informovat vás o –" zkroutil rty, "-*ptáčcích a včeličkách.*"

Ted' vypadali všichni naprosto zmateně.

"Existuje jen jedna věc, o níž se s vámi hodlám bavit," řekl Severus, narovnal se a mávl hůlkou před tabulí.

Objevilo se na ní jediné slovo, napsané velkými, bílými písmeny: *SOUHLAS.*

"Chápu," řekl Severus, zatímco studenti stále ještě četli, "že pro mnoho z vás to může být nový pojem. Jiní mohou mít pocit, že by se to nemělo vztahovat na příslušníky této koleje. Mýlíte se. Pokud někdy, *kdykoliv* zachytím byť jen náznak toho, že někdo z vás požadoval na svém spolužákovi či spolužačce – z jakékoliv koleje – sexuální styk proti jejich vůli, osobně se postarám, aby byl onen dotyčný vyloučen."

Odmlčel se na dost dlouho, aby stihl zaregistrovat zamračené a napjaté obličejy. "To zahrnuje také veškeré použití lektvarů lásky nebo touhy a –" zabloudil očima ke Dracovi, který zbledl, "donucovací kouzla. Vyvolat nepřirozenou přitažlivost namíchaným odvarem není mazanost; ve skutečnosti je to tak naprosto zjevná možnost, že by měla být pod vaši úroveň. Stejně tak platí, že pokud je vaší nejvyšší ambicí spoléhat se na

mávání hůlkou pokaždé, když usilujete o... společnost, pak veškeré ambice postrádáte. Velice jednoduše řečeno: ne znamená ne."

V pŕlce vĕty si uvĕdomil, ŷe se v jeho periferním vidĕní otevřely dveře. Hluboce podráždĕný a zároveň s pocitem trapnosti se tím směrem otočil a probodl vetřelce pohledem.

Minerva mu pohled vrátila s pusou dokořán. Severus odolal smĕšnému nutkání zavrtĕt se a silou vŕle potlačil červeň, která se mu drala do tváří. "Ano?" zeptal se.

Minerva zamrkala a spustila: "Omlouvám se. Mĕla jsem dojem, ŷe tato uĕebna je volná."

Severus se zamračil: "Evidentně tomu tak není."

"Dobře," kývla Minerva a na rtech jí začal pohrávat úsmĕv. "Vidím, ŷe ne znamená ne..." A zavřela dveře.

Severus, naprosto vyvedený z rovnováhy, si urovnal hábit a obrátil se zpĕt ke třídĕ: "Kde jsem to přestal?"

"Lektvary lásky nejsou mazané," zamumlala Pansy Parkinsonová. Neznĕlo to ani vzdálenĕ potĕšenĕ.

"Naprosto," kývl Severus. "A teď, pokud by mĕl někdo z vás nějaké otázky..."

V místnosti naráz vyletĕlo do vzduchu na třicet rukou. V duchu jadrně klející Severus se obrnil proti dalším a dalším dotazŕm ohledně morálně šedých území a rozprostřel kolem sebe ovzduší dŕvěry, aĕkoliv si byl jist, ŷe je na tyto odpovĕdi tou nejmĕně kvalifikovanou osobou na svĕtĕ.

Kĕž by tak stál před bandou nebelvŕřů. Nebo ještĕ lépe: mrzimorŕ.

* * *

Aspoň, ŷe Ohnivý pohár mĕl rozum a místo některého z jeho zmijozelŕ vybral mrzimora. Severus, kterĕmu naprosto staĕilo potácení mezi Longbottomovým obnoveným úsilím přivĕst Pottera předčasně do hrobu a Karkarovovou nešťastnou přítomností, vydechl po Diggorově lehkém úsmĕvu a odchodu ze sínĕ úlevou.

A pak plameny zčervenaly a jeho úleva se změnila v hrŕzu, protože ještĕ dřív, než Brumbál zachytil papírek a přeĕetl z něj jmĕno, vĕdĕl, které to bude.

Ten lehkomyšlný, po slávĕ bažící hlupák. Severus se tady mohl přetrhnout, byl nucen používat magii, které se *odŕvodněně* zřekl, riskoval celistvost své mysli a rozprsknutí po širém okolí; to všechno s cílem chránit Potterŕv život – jen aby ten kluk šel a s *plným vĕdomím* se navzdory jednoznačným pokynŕm ze všech stran vrhl nebezpečí do chřtánu.

Pod tíhou tohoto palčivého okamžiku se mu vůbec nepodařilo svůj hněv zkrotit.

* * *

"Samozřejmě je tu možnost řešení," sdělil Brumbálovi poté, co všichni dali dle očekávání hlasitě najevo své protesty a odešli, aby je nechali – nakrátko – o samotě.

"Vím," řekl Brumbál. "Ale nejsem si jistý, jestli je to moudré."

"Potter možná věří, že ten úkol zvládne, ale-"

"Harry své jméno do Poháru nehodil, tím jsem si jistý."

"Nebylo by to poprvé, kdy by si Potter zahrával se smrtí, protože zoufale prahne po slávě," přimhouřil Severus oči. "Stejně jako jeho otec."

Brumbál si povzdechl: "Shledávám u někoho, kdo strávil dohledem nad oním chlapcem tolik času jako vy, zajímavým, že stále lpí na představě, že se byt jen vzdáleně podobá Jamesovi – zejména u někoho tak ostře vnímavého jako vy. Harry neprahne po slávě; mám dojem, že ji naprosto nesnáší. Kdybyste si udělal čas a promluvil s ním..."

"Mluvil jsem s ním," řekl Severus. "Je arogantní, neukázněný a neví, co je to respekt."

"A je to jeho přirozenost, nebo důsledek toho, jak se k němu chováte?"

"Pokud to nebyl Potter," změnil Severus naprosto téma, "tak mi laskavě sdělte, kdo by tam tedy jeho jméno dával?"

"Ha," nadhodil Brumbál, "to je ta správná otázka, že? Obávám se, že ani na ni nedokážu odpovědět, ale ať to byl kdokoliv, chtěl Harryho dostat do soutěže, která představuje velké riziko pro jeho zdraví a život. To samo o sobě je důvod k obavám, nemyslíte? Zároveň se obávám, že když se vrátíte a převezmete stráž nad Pohárem, můžeme přijít o naši jedinou šanci odhalit jeho skutečnou motivaci. Mám podezření, že má do jednoduchosti daleko, ale možná přinese... klíč."

Krev v Severusových žilách neklidně tepala. "Pottera pobolívá jizva," dodal po krátkém zaváhání.

Brumbál pozvedl obočí: "Ano; něco podobného se mi už doneslo."

"Od koho?"

Brumbál ale neodpověděl, místo toho lišáckýma očima sledoval Severuse a podotkl: "Zajímavé, že jste si toho vědom."

Severus se na něj zpřímá zahleděl, a ačkoliv věděl, že jde o zbytečnou paranoiu, každickým kouskem vůle vyplnil praskliny ve své ochranné zdi.

* * *

Prý nebaží po slávě, pcha! Ani ne dva týdny poté patrně nedokázal Potter vypadnout ze třídy dost rychle, ač byl jednoznačně odhodlaný odejít přesně v okamžiku, kdy ten Creeveyův kluk zmínil slovo 'fotografie'. Dokonce zašel tak daleko, že usiloval o obdiv ze strany Weasleyho, který poprvé v životě působil dojmem, že má v hlavě nějaké pozůstatky mozku, a Pottera naprosto přehlížel.

Článek ve *Věštcí* to následující den jen potvrdil – Potter hrál svým smutným příběhem na city všech, kteří o to stáli. A že Rita Holoubková měla někdy tendenci poněkud odbočit od pravdy, inu, to nic neznamenal. Jen to, pro tentokrát, od ní vyžadovalo mnohem menší úsilí. Potterova malá bitka s Dracem před třídou koneckonců nezvratně prokázala jednu věc: být středem pozornosti si užíval.

Severus po velmi zralé úvaze zvolil jako trest pitvání krysích *mozečků*, přičemž měl na mysli dvojí cíl: jemně podpořit Weasleyho v dalším používání *jeho* mozku a podnítit Pottera eventuálně trochu popřemýšlet nad tím, proč *on* zjevně vůbec žádný nemá.

Coby vzdělávací taktika to pravděpodobně selhalo, ale Severuse to přesto pobavilo.

* * *

Něco se někde strašlivým způsobem zvrtilo, když se nějaký imbecil rozhodl vybrat pro první úkol *draky*.

Severus, napůl zhroucený ve svých komnatách na stole, nechtěl nic jiného, než pevně zavřít oči a ignorovat jistou zkázu, která se před ním odehrávala, ale za nic na světě nedokázal odtrhnout oči.

Do jaké kapitálně rozesrané katastrofy se to dostal?

"Všechno je to tvoje vina," vyštěkl Snape z druhé strany místnosti. "Kdybys svým kouzlem neminul cíl a přeřízl tu zatracenou věc -"

"Vážně?" vykřikl Snape číslo tři – nebo to byla čtyřka? "Kdyby ses ty trefil napoprvé, nebyli bychom teď v téhle svízelné situaci!"

"A kdyby ses ty," přerušil ho další, "neobjevil v tom nejnevhodnějším okamžiku a nepostavil se mi do cesty -"

"Ne, to byl *on*," ukázal prst zpříma, "já ne. Mě do toho netahej, já jsem naprosto bez viny."

"Protože objevit se jako Holoubková byl fantastický nápad, že?"

"Zase se pleteš. Za tu absurdní kravinu je zcela odpovědný *on*."

"A já bych se nikdy neobjevil ve špatnou dobu, kdyby nedošlo k tomuhle," řekl Snape číslo – do prdele, Severus totálně ztratil přehled. "Pochop, uděláte to oba a to co nevidět."

"A zamotat se do toho stejně beznadějně jako ty? Ani omylem!"

"Nedává to smysl," vložil se do toho další Snape a založil si ruce na hrudi; nejméně tři další ho napodobili. "Teď už by se měly zhroutit samotné struktury časoprostoru! Nikdo z nás by tu neměl být!"

"Jak hluboce užitečný náhled! Proč, když k tomu nedošlo kvůli tvému pronikavému uvažování–"

"Je to tvoje chyba!"

"Ne, tvoje!"

"Mohl by mě někdo," vložil se do toho ten Snape, u kterého měl Severus silné podezření, že patří do současné časové osy, "laskavě informovat o tom, co se to tu sakra děje?"

Po jeho dotazu následovala ohlušující kakofonie deseti naráz křičících Snapeů.

Severus bouchl dlaní o stůl. "Sklapněte!" zaječel do toho zmatku. "Všichni sklapněte, nebo přísahám, že během několika zatracených vteřin někoho zabiju!"

Všichni se odmlčeli a obrátili se k němu. Poté čtvrtý Snape zleva poznamenal: "Zabil bys jenom sebe."

"Který z nich jsi ty, mimochodem?" zeptal se ten po jeho boku.

Severus si opřel čelo o stůl. "Bolí mě hlava."

Oheň v krbu zaprskal a chvíli poté z něj vystrčil hlavu Brumbál. Všichni Snapeové – včetně Severuse – se k němu najednou otočili a probodli ho společným pohledem.

"Ach bože," hlesl Brumbál a pohladil si bradku. "Možná jsem měl proti nasazení draků protestovat mnohem vehementněji."

"Myslíte?" zavrčel dav Snapeů unisono.

A přestože byl ředitel nebelvír, byl dost starý na to, aby moudře věděl, kdy má neprodleně zmizet.

* * *

Severus později vůbec nedokázal říct, jak nakonec ten první posraný úkol vyřešil. Jenom si pamatoval, že to zahrnovalo jakési spletité věštění z čísel a obrovské množství zmatených náčrtků, okořeněných spoustou křiku a hrozeb ublížení na těle.

Reálnější zázrak nikdy v životě nenastal.

Zbytek týdne strávil ve svých zatemněných komnatách, omámený lektvary proti bolesti a pod trvalými ochlazovacími kouzly, a trpěl tím nejdivočejším bolehlavem v historii vesmíru, protože dvanáct – nebo možná i třináct – sad samostatných vzpomínek soupeřilo o místo v jeho už tak žalostně prostorově omezeném mozku.

* * *

Listopad se jednotvárně překulil do prosince a asi měsíc bylo tou nejzajímavější věcí, co se stala, rozprášení Pottera na kusy jedním z Hagridových deformovaných kříženců. Vyžadovalo to trochu širokospektrálního přemýšlení, protože o třaskavých skvorejších neexistovala žádná literatura. Vyřešit problém s houfem dívek, které Pottera ušlapaly, když se praly o to, která si ho zabere jako svůj doprovod na Vánoční ples, bylo mnohem jednodušší; Severus se jednoduše postaral, aby zešlély dřív, než se k chlapci dostaly – a jejich drápy dokončily zbytek.

Na Vánoce se netěšil. Vůbec. Letos byla tematická výzdoba mnohem popudlivější než jindy, chodby lemovala vřeštící brnění a *všude* blikotala ta zatracená čarovná světýlka. Severus nedokázal pochopit, jak to před

jejich zahraničními hosty mohlo prezentovat cokoliv jiného než naprostý nedostatek vkusu, ale jeho názor byl na poradách tvrdě ignorován.

Tu noc selhal i jeho záměr získat ze strašlivé podívané zvané ples nějaký malý kousek požitku terorizováním zamilovaných studentů, protože se na něj jako otravný hmyz nalepil Karkarov.

"Musel jste si toho všimnout, Severusi," syčel, když prolézali křoví. "A pokud přichází to, co se domnívám, že přijde..."

Samozřejmě, že si toho Severus všiml. Přestože se moc snažil, nikdy nebyl schopen naučit se vyhýbat pohledu na svoji ruku, a i kdyby ano, stále ještě by poznal, kdyby se to tetování měnilo. Občas míval na sklonku noci pocit mravenčení pod kůží, náznaků pohybu, jako kdyby se Znamení téměř – téměř – probouzelo.

Hluboce ho to rozrušilo, ale odhalit to před Karkarovem by se rovnalo sebevraždě.

"Jen hra světla," řekl Severus. "Stačí stín a ty myslíš na nejhorší. Nechápu, proč si děláš starosti, Igore."

"Severusi, nechceš mi přece tvrdit, že se nic neděje! Měsíc od měsíce je to pořád jasnější a nemůžu popřít, že mě to vážně znepokojuje–"

"Tak uteč," řekl Severus ostře. "Uteč a já tě nějak omluvím. Ale co se mě týče, zůstanu v Bradavicích."

Jen kdyby už ten chlap mlčel. Severus zaměřil svou pozornost na pohyb za křovím, rozprášil několik dvojic, ale nedokázal v jejich rozpačitém ječení nalézt stejné potěšení jako dřív. Jen byl díky nim ještě našťvanější.

"Srážím Mrzimoru deset bodů, Fawcettová!" zavrčel. "A Havraspáru také, Sebbinsi!"

Říct, že ho nemalou měrou nadchlo, když vyšel na cestu a uviděl Pottera a Weasleyho, kteří jako obvykle s přehnaně všetečnými výrazy ve tvářích slídili kolem, by bylo obrovským podceněním situace. "Ale – copak tu děláte vy dva?"

"Chtěli jsme se projít," spustil Weasley drzým tónem. "Na tom přece není nic špatného, nebo snad ano?"

"Tak se procházejte dál!"¹⁾ vyjel na něj Severus a svižně kolem nich prošel.

Ale jeho naděje na zbavení se Karkarova vyšly naplano; ten chlap se ho celý večer držel jako klíště.

1) *Přímá řeč z rozhovoru s Karkarovem a následně s Harrym a Ronem je převzata z HP4, kap. 23 v překladu pana Medka.*

* * *

Začal si vést deník Potterových úmrtí pro ten případ, aby mu něco, ve slabších chvílích, připomínalo, jak daleko došel a co dokázal. Přirozeně byl text zašifrován na jeho dotyk – kdyby padl do nevhodných rukou, všichni by viděli jen nudné soupisy přísad do lektvarů.

Nabodnutý jednorožcem, napsal si na začátku ledna. Když se mu mysl zatoulala k úvahám, jestli se lidové zkazky o tom, že jednorožci zabíjejí jen ty už poskvrněné, zkrátka mylí, zůstal chvíli v hrůze zírat na stránku, a pak přísahal, že už nikdy, *nikdy* takové myšlenky nepřipustí.

Ačkoliv by to byl balzám na duši, zbytek světa bohužel neprojevil ochotu mu takové zapomnění dopřát.

Během nejfrekventovanějších částí dne se Severus sborovně zásadně vyhýbal. Raději vstal dříve a dorazil tam před štěbetajícím davem, aby vyřídil papírování. (Poštovní holuby, kteří učitelům příslušné dokumenty doručovali, bohužel vlétali přímo do děr se jmény v zadní části místnosti; Severus se je bez úspěchu pokoušel mnohokrát přesměrovat do své pracovny.)

Takže když v pátek brzy ráno někdo zaklepal na dveře, zatímco se Severus probíral zbytečnými oběžníky, byl zde jediný, kdo mohl otevřít.

"Ach, díky Merlinovi, říkal jsem si, že tu možná nikdo nebude," vydechl Cedric Diggory. Byl bledý jako stěna. "Pane, musíte jít rychle se mnou. Stalo se něco strašného."

Tohle byl bradavický šampion, pomyslel si Severus, když následoval chlapce ven z místnosti a po schodech nahoru. Klid a nutné soustředění v obličeji, schopnost vyjadřovat se navzdory šoku převážně ve smysluplných větách – to vše jen potvrzovalo Severusovu představu o chlapci (ukázněný, tichý). Pravda, Cedric byl teď nechutně populární, ale na rozdíl od Pottera se nikdy svou slávou nehonosil; byl skromný, tvrdě pracoval a s učiteli vždy hovořil s příslušnou úctou a respektem. Pochopitelně nebylo na závadu, že také nebyl tak špatný v lektvarech. Zkrátka patřil k těm několika výjimečným studentům, které Severus s potěšením potkával ve svých třídách připravujících se na O.V.C.E.

Dokonce se ve své zdvořilosti pokusil zprávu zjemnit, jelikož netušil, že to Severuse příliš nezasáhne. "Je to zlé," řekl, když otvíral dveře do koupelny prefektů. "Pořád nemůžu uvěřit..."

Severus překročil práh. Vedle zdobeného bazénku ležel Potter, ručník přehozený přes nahé tělo. Kontrola pulzu představovala jednoznačnou ztrátu času – soudě podle pevného sevření jeho prstů nastal rigor mortis už před značnou dobou.

Severus přesto poklekl a pátral po stopách. "Takhle jste ho našel?"

"Ne," řekl Cedric. "Když jsem přišel z mého ranního běhu, tak..." odmíchl se a ztěžka polkl, „...plul na hladině. Samozřejmě jsem ho vytáhl ven a snažil se ho oživit, ale -"

"... už byl utopený," dokončil Severus. Prsty nahmátl bouli na temeni Potterovy hlavy. Vytáhl je umazané od krve zředěné vodou a objevil slabou stopu táhnoucí se po dlaždicích. Většina na okraji vany byla smytá, ale zůstalo jí dost na to, aby pochopil, kde se Potter uhodil do hlavy.

"Kdybych přišel dřív..." spustil Cedric.

"Pořád by bylo příliš pozdě," namítl Severus a zvedl k němu zrak. "Podle jeho kůže bych odhadoval, že byl mrtvý už před několika hodinami."

Ale nevypadalo to, že by se Cedricovi nějak moc ulevilo; tiskl si ruku k ústům a oči měl vyděšené a rozevřené dokořán.

"Co mě ale zajímá," nadhodil Severus, který se snažil vybavit si, kdo je nebelvírským prefektem, "je to, jak se sem Potter vůbec dostal."

Cedric potřásl hlavou, zhluboka se nadechl a zavřel oči. Severus pocítil podivnou potřebu vstát a ukonejšit ho, což bylo absurdní.

Místo toho dlouhé vteřiny čekal, protože se rozhodl dát chlapci šanci na uklidnění.

"Je to moje chyba," řekl Cedric. Když znovu otevřel oči, po tvářích mu začaly téct slzy. "Beru-beru na sebe plnou odpovědnost. *Dal* jsem mu heslo."

Jakmile Severusovou myslí nechtěně probleskla vzpomínka na jednorožce a keře s růžemi, soucit, který před chvílí pocítil, okamžitě odumřel. "Jste si vědom," spustil zostra, "že Potterovi je-bylo *čtrnáct*?!"

"Cože?" vyhrkl Cedric. "Ne, ne, vy se pletete - tak to nebylo, šlo o to-" Ukázal na něco, co se nacházelo mimo Severusův úhel pohledu v rohu koupelny; když se naklonil, zjistil, že jde o vejce z turnaje. "O ten klíč!" vykřikl Cedric. "Dal jsem mu heslo, aby na to mohl přijít, ale nikdy mě nenapadlo, že by se mohlo stát něco takového, jinak bych..."

Severus si povzdechl. "Stěží jste to mohl ovlivnit," připustil a vstal. "Jen Merlin ví, jak Potter dokázal -"

"Málem bych zapomněl!" přerušil ho Cedric. "Když jsem dorazil, nebyl sám - zmizela tak rychle, že si jí nejsem tak úplně jistý, ale-"

"Kdo?"

"Duch. Ta holka s brýlemi. Myslím, že straší na dívčích záchodech a říká se jí..."

"Ufňukaná Uršula," doplnil Severus a v duchu proklínal svou smůlu.

"Ano!" vydechl Cedric nahlas. "Ne že by to bylo důležité. Je mrtvý a mám za to... myslím, že nikdy nebudu schopný zapomenout, jak tady–"

"Ale ne," namítl Severus už s rukou na hůlce. "Zapomenete snadno. Ve skutečnosti si budete pamatovat pouze to, že jste při svém ranním běhu narazil na Pottera. Doslova budete cítit nutkání informovat prvního nebelvíra, kterého potkáte, že vám Potter řekl, že vynechá vyučování, aby se mohl věnovat průzkumu klíče. *Zapomeňte.*"

Jestliže se v současné době Severus v počtu úprav něčí paměti začínal trochu podobat Lockhartovi, pak se to jistě stále pohybovalo v přijatelných mezích. Koneckonců nezasahoval do myslí lidí, kteří by se dožili... toho, aby si to pamatovali; tento směr vývoje mu byl maximálně odporný.

A kromě toho bylo mnohem jednodušší provádět potřebný průzkum, když se zároveň nemusel potýkat s truchlícími studenty a zaměstnanci školy.

* * *

"Jděte pryč," řekl duch, vznášející se v dívčí koupelně. "Hodně jsem toho o vás slyšela. Jste podlý; jen si ze mě budete dělat legraci." Škytla. "Jako všichni ostatní."

"Pak tedy," nadhodil Severus a lehce povytáhl hůlku z hábitu, "bude pro tebe lepší to vyřídit rychle, hm?"

"Myslím, že ne," řekla a vystartovala z kabinky.

Zastoupil jí cestu dřív, než se mohla dostat příliš daleko, a zvedl ruku. "To bych na tvém místě nedělal. Protože tě ujišťuji, že někdo tak podlý jako já je velice zběhlý v kouzlech, která mohou ublížit dokonce i duchovi."

Nejistě setrvala na místě, oči jí zvlhly a zatřpytily se slzami. "Ó, vy jste hrozný! Co jsem udělala, že si zasloužím takové jednání? Chudinka utiskovaná Uršula, není v bezpečí ani před učiteli, je všemi sekýrovaná, pronásledovaná–"

"Blbost," odsekl Severus. "Ty víš přesně, co jsi udělala. Ven s tím. Potter. Co jsi mu provedla?"

"Rozhodně nevím, o čem mluvíte. Jak bych mohla, když se nikdo nenamáhá věnovat mi pozornost?"

"Vzpomínáš si na ta kouzla?" řekl Severus a mávl hůlkou tak, že z jejího konce vystřelily jiskry. "Jsou opravdu ošklivá a já jsem jen krůček od–"

"Nebyla to moje chyba," vyhrkla Uršula. "Jen jsem se snažila být–" dívčín pohled dostal lišácký výraz, "přátelská, to je všechno. Dívčím bývá smutno, víte."

Proboha, co se to s touhle školou děje? Proč jsou všichni kolem něj najednou posedlí sexem?

"Pokoušela ses ho obtěžovat?"

"Jak necitlivé," vzlykla Uršula. "Jak bych v tomhle stavu asi mohla někoho obtěžovat?" Prostrčila Severusovou hrudí průsvitnou ruku, jako kdyby svou nehmotnou existenci chtěla demonstrovat. "Jen jsem se chtěla kouknout, vážně. Má tak hezké oči..." usmála se. "A ani jeho stehna nejsou špatná, jak jsem viděla, když se svlékl. A ani jeho–"

"Ano, ano," přerušil ji Severus rychle. "Takže jsi ho pozorovala, když lezl do vany. A pak?"

"No, stál ke mně zády, ne? Takže jsem si řekl, že kdybych se ponořila do vody, měla bych lepší výhled a mohla bych..."

Severusovy rty se zkroutily odporem.

"Jak jsem měla vědět, že sebou cukne a uhoří se do hlavy o okraj bazénku? Nejdřív jsem si myslela, že zavolám někoho na pomoc, ale pak mě napadlo, že kdyby se utopil... možná by se taky změnil v ducha a já už bych nemusela být sama. Jenže jsem čekala a čekala," znovu měla v očích slzy, "celé hodiny jsem čekala, ale on se v ducha neproměnil, takže jsem pořád sama. Víte, všichni ostatní duchové se mi vyhýbají–"

"Nechápu proč," podotkl Severus.

Uršula vzlykla: "Není nutné být krutý. Proč nemůžete být víc jako on? Byl jediný, kdo si někdy udělal čas, aby mě vyslechl, a teď je taky mrtvý, ach, to je hrůza –"

Severus už slyšel dost. Když se otočil na podpatku a zamířil ven, Uršula se s nářkem vrhla ze stěny kabinky dolů. Následovalo obrovské šplouchnutí a podlahu zalil příval vody.

Naštěstí už byl Severus u dveří.

* * *

Na rozdíl od toho, co tvrdil Uršule, jeho magický repertoár ve skutečnosti neoplýval přemírou kouzel, která by odpuzovala duchy. Znal základy, ale nikdy se příliš nezaměřil na hledání způsobů, jak manipulovat s těmi, co už zemřeli. Měl dost a dost práce se živými.

Zcela jistě nikdy nenarazil na kouzlo, které by odrazovalo příliš zamilované duchy; upřímně řečeno pochyboval, že něco takového vůbec existuje. Měla-li Uršula lidskou podstatu – nebo klidně i hipogryfí – bylo tu očividné řešení: existovalo velké množství lektvarů a odvarů proti smyslné touze, takže bylo z čeho vybírat. Všechny se daly snadno přizpůsobit.

Ale potřeboval k tomu jistý druh kouzel a v tomto případě mu jeho encyklopedické znalosti nepostačovaly. Popravdě řečeno usoudil, že je v pokušení proklít pubertáky ovládané hormony do stavu šílenství tak často, že se raději rozhodl setrvat ohledně takového bleskového dosažení výsledku i nadále v nevědomosti. Brumbál by nikdy nestrpěl, kdyby některé z těch malých monster omylem vykastroval.

A tak brzy po obědě zamířil do oddělení s omezeným přístupem, aby prošel sbírku titulů, které by mu mohly poskytnout potřebné základy. S čím ale *vůbec* nepočítal, bylo, že v jedné z uliček narazí na Grangerovou.

Nebo přesněji, že Grangerová narazí přímo do *něj*.

"Promiňte, pane," hlesla a okamžitě se sehnula, aby sebrala knihy, které mu vyrazila z ruky.

Severus v panice vytřeštil oči, ale o zlomek vteřiny už bylo na odvrácení katastrofy příliš pozdě. Grangerová už sáhla po knihách a z čirého zvyku přejela zrakem po jejich hřbetech.

Ztuhla. S vyvalenýma očima velikosti talířů po něm šlehla pohledem, v každém kousku tváře vepsaný výraz hrůzy. Vypadala, jako kdyby netoužila po ničem jiném, než se propadnout do země nebo, když to nepůjde, tak se na místě samovznítit – cokoliv, jen aby neviděla to, co viděla.

Severus to naprosto chápal. Zrudlý do krve jí vytrhl z ruky *100+1 kouzel na zkrocení chtíče, Zklidněte své libido!* a – nejhorší ze všech – *Jak zvládat perverzní choutky* a zakryl je svým hábitem. Celou dobu bojoval se zoufalým nutkáním vysvětlit, že pro tohle všechno má *naprosto nevinné* důvody.

"Hloupá holko," vyštěkl místo toho, protože se nepotřeboval za nic ospravedlňovat. "Koukej, kam šlapeš!" Pohnul se, aby se kolem ní protáhl, ale Grangerová v téže chvíli vyskočila na nohy a díky tomu se v úzkém prostoru mezi regály beznadějně propletli končetinami. Zavravorala a byla by upadla, kdyby se rukama instinktivně nezachytila jeho hábitu. Severusova tvář ještě víc zrudla.

"Nedotýkejte se mě!" zavrčel a odstrčil ji. Grangerová vykvikla, přilepila se k polici a on se protáhl kolem ní a prchl z knihovny tak rychle, jak jen mu jeho nohy dovolovaly.

Při cestě do sklepení mu bylo vědomí, že si dívka nic z toho nebude pamatovat, jen slabou útěchou. Raději by měl najít v těch zatracených knihách řešení a to *rychle*, protože poslední věc, kterou potřeboval, byla pobouřená Minerva, bušící mu na dveře s nařčením od její nejcennější studentky, že se chová jako ten nejhorší druh devianta.

* * *

Nevinné důvody sem, nevinné důvody tam, když se pár hodin poté krčil pod zastíracím kouzlem u zdi v koupelně prefektů, pořád se cítil jako ten nejhorší druh devianta. Ale bez jistoty, že kouzlo, které na Uršulu použil, plně zafungovalo – musel sloučit standardní kouzlo cudnosti s numerologickým vzorcem posíleným běžnými kouzly na vypuzení duchů

– si nemohl dovolit kvůli své zdrženlivosti riskovat. Kdyby experiment selhal, musel zabránit Potterovi v utonutí.

Jakmile Potter konečně vešel do místnosti, připadal si Severus jako úchyl. Ačkoliv zachytil jen zlomek nahé kůže, protože v okamžiku, kdy se chlapec začal svlékat, stočil pohled stranou, už jen šustění oblečení padajícího na zem bylo samo o sobě mučením. Zabodl oči do protější zdi a modlil se, aby Potter už nikdy, nikdy, nikdy neměl důvod zemřít nahý, protože tohle už nechtěl v životě zažít. Nešpehoval studenty. Ano, odtrhával od sebe zamilované páry na Astronomické věži a v dalších tajných zákoutích, ale to byla jeho *povinnost*, a jediné vzrušení, které z toho měl, představovaly jejich rozpaky, že byli přistiženi *in flagranti*. Kdyby záleželo na něm, klidně by si toto pochybné potěšení odpustil.

Uršula se opět objevila a opět flirtovala, ale k Severusově úlevě s mnohem menší naléhavostí. Přesto když Potter konečně odešel, cítil po těle mravenčení; neklidné nutkání k pohybu, které nedokázalo zmírnit ani nepohodlí. Když se po době, která mu připadala jako nekonečné hodiny, chystal vykročit, dívka- duch, která po Potterově odchodu vlétla do vodovodního kohoutku, se z něj znovu vynořila a vznášela se vedle bazénku.

"Nevypadal šťastný, že mě vidí," zamumlala smutně.

Do prdele. Severus ztuhl bez hlesu na místě a zvažoval, jestli by nebylo jednodušší na ni prostě vrhnout vypuzovací kouzlo, ale nakonec se rozhodl, že ne. Byl uvězněný v časové ose a bez ohledu na to, jak moc bylo nepravděpodobné, že by to nahlásila, nehrnul se do vysvětlování, proč číhal v šeru koupelny, kam se chodí mýt studenti.

Uplynula dobrá hodina, než byl vzduch opět čistý. Během té doby byl Severus nucen naslouchat vydatnému otravnému naříkání ducha, utápějícího se v sebelítosti, a téměř nadsakoval netrpělivostí. Když vešel do svých komnat a narazil na Snapea, který vyletěl z ložnice s hůlkou v ruce, situace se příliš nevylepšila.

"Ale ne, ty ne," hlesl. "A to jsem si myslel, že už se dnešek nemůže víc zhoršit."

Severusův pokus o pronikavý pohled byl vystřídán zmatkem. "Co tím myslíš – zhoršit?" Protože, pokud si vzpomínal, měl tvrdě spát – no, dobře, tak tvrdě jako jindy.

Snape vypadal stejně zmateně. "Chceš říct, že to nevíš? Potter se nám vloupal do kabinetu, znovu kradl, a pak jsem se musel potýkat s Moodym, kterým mě pronásledoval nahoru–"

"Cože udělal?" vyštěkl Severus. Cítil, jak v něm prudce stoupá hněv. "Kdy?"

"Právě teď! Podařilo se mu upustit to jeho zatracené vejce – vzbudil mě ten vrískot. Pochopitelně zmizel, schovaný pod pláštěm, dřív, než jsem vyběhl ven. Kdyby nebylo té mapy, kterou tady upustil, možná bych o tom vůbec nevěděl. Přirozeně," ústa se mu zkroutila do zmaření, "Moody ho kryl, a jelikož jsem neměl žádný konkrétní důkaz a on projevil nápadnou dychtivost vyradit Filchovi mé dřívější vazby, byl jsem nucen ustoupit."

Severus neodpověděl. Byl příliš zasažený vroucí vlnou divokého vzteku, než aby dokázal promluvit. Znovu zachránil Potterovi život a takhle...

Takhle se mu za to Potter odvděčil.

* * *

Spadla mu na hlavu police s knihami, napsal si Severus a přemítal nad tím zázrakem, že Potter aktivně studuje.

Navzdory svému hněvu nemohl nevidět, jak se turnaj zřejmě na chlapci podepisoval. Příznaky byly příliš četné, než aby se daly ignorovat, rýsovaly se na něm ostrými barvami – od stále temnějších kruhů pod Potterovým očima po nervózní bubnování prstů o lavici, od zívání a věčné nesoustředěnosti po rostoucí počet jídel, během nichž Severus vyzoroval, že chlapec nesnědl ani, co by se za nehet vešlo.

Během klidnějších chviliek vzpomínal na slova, která před časem pronesl Brumbál, a uvažoval, jestli v nich možná nebyla špetka pravdy, jestli Potter prostě nebyl stejně jako Severus k téhle frašce přinucen. Během klidnějších chviliek, kdy neměl před očima širší souvislosti tohoto příběhu splývající ve tmě s náznaky v novinách, kdy nebyl zaneprázdňený varováním Brumbála a tvořením plánů pro případ toho nejhoršího, tehdy sám sebe káral za to, že byl tak krutý.

Zatímco Potter, jak Severus očekával, během druhého úkolu zemřel, vyřešit to neznamenovalo žádné těžkosti; jediné, co potřeboval, bylo popostrčit ho nakonec nahoru k hladině jezera. Té noci Severus ležel v posteli, myslel na Potterovu neochotu opustit ostatní rukojmí a zvažoval, že v tom z jeho strany možná, jen možná, nebyla touha po slávě, ale něco mnohem nebezpečnějšího, něco jako soucit. A když konečně usnul, zase ho pronásledovaly neklidné sny plné zelených očí. Poprvé v nich nefiguroval ani jeden pramínek zrzavých vlasů.

Jakékoliv jeho osobní úvahy o Potterovi ale zmizely v okamžiku, kdy tomu chlapci stanul tváří v tvář, jako kdyby nedostatek fyzické vzdálenosti rozbíjel křehké kouzlo, které ty myšlenky chránilo a umožňovalo jim spatřit světlo světa. V momentě, kdy ho Potter probodával pohledem, což činil zcela běžně a působilo to stejně přirozeně jako dýchání, něco uvnitř Severuse se zlomilo a on viděl věci tak, jak jsou. Pak sám sebe tisíckrát proklel za to, že si dovolil spekulovat o něčem jiném než o tom, co bylo zcela zjevné: tmavé kruhy a zívání svědčily pouze o Potterově ledabylosti – jednoznačně byl povznesený nad pravidelný spánek. Rozptýlená

pozornost a potukávání prsty měly kořeny v nudě a aroganci, nikoliv v nervozitě či neklidu – evidentně nebyly lektvary natolik přitažlivé, aby ho upoutaly. A co se týče nedostatečného jídla... inu, muselo jít o Potterův nadutý strach, aby nepřibral pár kilo; Lockhart také čas od času vynechával večeře, protože měl obavu, aby na novinových stránkách vypadat štíhle.

Jednou provždy to na začátku března ukázala dvojstrana *Týdeníku čarodějek* rozložená během vyučování Potterovi na klíně. Severus s velkým gustem přečetl článek tak, *jak by měl být čten*, s důrazem na každou poznámku o falešné důležitosti a na každou nadsazenou pasáž. Potter potřeboval lekci, že sláva není nic než pokrytectví a že takové články nemají cenu papíru, na kterém jsou vytištěny. To, že reagoval na odloučení od svých dvou největších fanoušků nevrlým zacházením s cennými přísadami, Severuse jen popíchlo.

"Vy si o sobě odjakživa myslíte kdovíco, Pottere, ovšem ty články v novinách tomu nasadily korunu," řekl.

Potter se na něj odmítl podívat. S největší pravděpodobností se styděl, což znamenalo, že lekce začínala zabírat.

„Možná trpíte klamnou představou, že celý kouzelnický svět vás obdivuje," pronesl Severus tiše. Chlapec dál tloukl paličkou do skarabeů, ačkoliv už se dávno nedaly do lektvaru použít. „Ale mně je úplně jedno, kolikrát se vaše fotografie objeví v novinách. Pro mě, Pottere, jste jenom drzý fracek, který si myslí, že pro něj školní řád neplatí!"

Potter začal se sekáním zázvorových oddenků – značně nedbale – a třásl se mu ruce. Možná to vůbec nebyl stud, nýbrž hněv; ale upřímně – Severusovi to bylo jedno. Měl před očima všechno, co už mu Potter provedl, a některé jeho temné stránky se těšily na to, až mu všechno oplatí.

Samozřejmě v rozumných mezích.

"Takže vás důrazně varuji, Pottere," pokračoval, "vy naše pidihvězdičko či co – jestli vás nachytám, že jste se mi zase vloupal do kabinetu -"

"Já do vašeho kabinetu v životě nepáchl!" vybuchl Potter a rozhořčeně ho probodl pohledem.

"Nelžete mi tady," zasyčel Severus. "Kůže z hřímala. Žaberník. Obojí z mých soukromých zásob – a já vím, kdo je ukradl."

Ne, vůbec žádný stud. Soudě podle toho, jak se na něj Potter díval, nejspíš to slovo v životě neslyšel. "Nevím, o čem mluvíte," zalhal a ani nemrkl.

A když si Severus pomyslel, že se o něj téměř začal obávat – pobuřující. "Té noci, kdy se do mého kabinetu někdo vloupal, jste nebyl ve své posteli!" prohlásil. "Já to vím, Pottere! Možná, že Pošuk Moody vstoupil do

klubu vašich fanoušků, ale já vám takové chování trpět nebudu! Ještě jednou se v noci vypravíte do mého kabinetu, Pottere, a odnesete si to!"

"Beru na vědomí," řekl Potter a vrátil se k zázvorovým oddenkům, jako kdyby snad měl tu moc, tu pravomoc nevšímat si Severuse, protože se mu zrovna nechce. "Připomenu si to, kdybych snad někdy pocítil nutkání k vám zajít."

V tu chvíli viděl Severus rudě. V tu chvíli byl jen krůček od toho, aby toho darebáka popadl a uškrtil holýma rukama... Ale ne, to by nebylo moudré. Jen by se musel zase vrátit a vést rozčilený hovor sám se sebou. Místo toho vsunul ruku do hábitu a vylovil z něj lahvičku, kterou s sebou začal v poslední době nosit jako bezpečnostní opatření.

„Víte, co je tohle, Pottere?" zeptal se Snape a pozvedl lahvičku.

„Ne," přiznal Harry.

„To je veritasérum – lektvar pravdy. Je tak účinný, že po třech kapkách byste celé třídě vyklopil svá nejskrytější tajemství." A nebylo by to krásné? Potter vystavený svému okolí a zbavený nikoliv oblečení ale přetvářky. „Pro jeho použití samozřejmě platí nanejvýš přísné směrnice ministerstva; pokud si ovšem opravdu nedáte pozor, může se stát, že mi uklouzne ruka –" zlehka potrásl křišťálovou lahvičkou, „právě nad vaší dýňovou šťávou u večeře. A potom, Pottere... potom se dozvíme, jestli jste byl v mém kabinetu nebo ne¹⁾."

Potter na to nic neřekl, ale jeho mlčení mluvilo jasně. Severus sledoval, jak předstírá návrat pozornosti k přípravě lektvaru, sledoval strach, téměř paniku plížící se po chlapcově obličeji, a na dlouhou dobu se vznesl do oblak. Když nic jiného, stále ještě se dokázal dostat Potterovi pod kůži, a přestože tím stěží odstranil noční můry a další věci, toto vědomí otupilo některé z ostnů zanechaných zážitky, kterými v tomto roce prošel. Několik dalších trefně umístěných poznámek během hodiny a možná téměř dosáhne jisté rovnováhy. Posadil se, velmi podrobně je plánoval, zvažoval každou větu a způsob jejího podání pro získání toho nejlepšího účinku...

A pak vešel Karkarov a jeho snovou bublinu propíchl. Protože v Severusově životě neměly ani ty drobné radosti tolik slušnosti, aby chvíli setrvaly.

* * *

Spolkl brouka, ze kterého se vyklubala Rita Holoubková v – neregistrované – zvěromágské podobě, která se v panice ihned proměnila zpátky a zevnitř ho roztrhala na kusy, zapsal si Severus.

1) Přímá řeč z rozhovoru s Harrym je převzata z HP4, kap. 27 v překladu pana Medka.

Nenašel v těch slovech žádný vtip, ačkoliv by určitě měl. Jednak ta smrt byla naprosto absurdní a navíc mu poskytla vynikající materiál, který mu mohl být užitečný v budoucnu. Pravda, pohled to nebyl hezký, ale domníval se, že už si na takové podružnosti přivykl. (Až na to, že se mu o nich občas zdávalo.)

Šlo o jedinou smrt za téměř tři měsíce. Znamení na jeho paži bylo každým dnem výraznější. Potter se zhroutil na hodině jasnovidectví, svíral si jizvu a Severusovy sny se víc a víc plnily rudýma očima. Berta Jorkinsová byla stále nezvěstná a Skrk...

Kdo mohl tušit, co se stalo se Skrkem? Kdyby jen Severus tak rychle neodbyl Pottera, který se pokoušel získat přístup do ředitelovy kanceláře. Kdyby, kdyby...

Datum třetího úkolu se rychle blížilo.

* * *

Nastal 24. červen. Při snídani Severus zjistil, že postrádá chuť k jídlu. Ani si nijak nesmlsnul na článku ve *Věštcí* zostuzujícím Pottera; když noviny odložil, cítil jen lítost, že nenahlásil Holoubkovou, když tu možnost měl.

Zvláštní, jaký účinek na vnímání mohou mít starosti.

Celý den dohlížel na zkoušky, ale mysl odmítala u tohoto úkolu setrávat. Když nastal večer a začaly se scházet davy, každý sval v jeho těle jako kdyby vibroval napětím.

"Jak to myslíte, že nebudu hlídat bludiště? Nemůžete mě jednoduše odsunout na tribunu!"

"Obávám se, že Alastor vznesl námitky k vaší nevhodné přítomnosti přímo Ludovi Pytlounovi," vysvětloval Brumbál. Znělo to lítostivě. "Je to mimo mou pravomoc." Lehce uchopil Severuse za loket. "Pojďte, sedněte si ke mně."

"Nedovolte," vyhrkl Severus, aniž by tušil, kde se ta slova vzala, "nedovolte mu tam jít. Prosím. Mám z toho všeho nepříjemný pocit."

Brumbál si ho pečlivě prohlédl a zamračil se: "Máte nějaké další informace, o kterých dosud nevím?"

"Ne," odmítl podezření Severus. "Je to jen-" Odmlčel se a zavrtěl hlavou.

Byl to jen pocit. Připomněl si, že pocity nejsou skutečnost.

"Víte, že vaše obavy sdílím. Ale nemohu turnaj zrušit bez dobrého důvodu. Pojďte," zopakoval Brumbál, "posadte se ke mně."

Po začátku soutěže mělo být sledování neproniknutelného bludiště zoufale nudné, ale díky úzkosti byl Severus jako očarovaný. Čas se táhl pomalu jako med. Když nad živý plot vystřelily rudé jiskry, trhl sebou.

Brumbál mu položil ruku na rameno: "Bude o to postaráno."

Severus přikývl, ale nepocítil žádnou úlevu, dokud se v dálce neobjevila Minerva, levitující před sebou nějaké tělo.

"To je Krum!" zvolala jakási čarodějka s všchnohledem sedící o tři řady níže a Severus se zhroutil na sedadlo.

Ucítil to několik vteřin poté. Popadl Brumbála za ruku, ale jeho prsty ji nesevřely tak lehce, jako ty ředitelovy před chvílí, nýbrž se zaryly křečovitě a hluboko do masa.

"Ne-" Brumbál se při pohledu na Severusovu tvář odmlčel.

Nebo to Severus alespoň předpokládal. Díky závratí toho příliš mnoho vidět nedokázal.

"Ne," řekl. Jen to jediné slovo, ale stačilo to. Brumbál se vyprostil ze sevření Severusových prstů a vstal. Nezaujatému pozorovateli by připadal naprosto klidný, pomyslel si Severus, který měl nutkání rozdrásat si vlastní ruku.

"Zůstaňte tady," nařídil Brumbál a vyklouzl z lóže.

Severus dlouhou dobu seděl bez pohybu jako zmrazený. Všichni lidé kolem něj hovořili tichým, vzrušeným šepotem a mumláním, ale jejich hlasy jako kdyby mu k uším přes řev jeho krve doléhaly z veliké, převeliké dálky. *Ne*, opakoval si v duchu, *ne*.

Zapomněl, jak moc to bolí. Jako kdyby mu někdo stahoval kůži z kostí. Zapomněl na ten tah, na to, jak moc se podobá touze, tak temné a hořkosladké.

Ne. Ne. To nemůže být pravda. Proč tu jen tak sedí? Ten pocit nebyl skutečný. Možná neexistoval. Možná se konečně zbláznil – s tím nápirem v poslední době se to ani nezdálo tak moc absurdní.

Vstal a proklouzl kolem tváří, které mu připadaly rozmazané, ven z lóže a po schodech dolů. Zastavil se ve stínu pod tribunou a v pruhu světla si třesoucí rukou vykasal rukáv.

Šklebilo se na něj, černé, černé, černé a planoucí. Shrnul si rukáv a roztřásl se. Tělo si vybralo právě tento okamžik, aby mu připomnělo, že celý den nejedl; pod rouškou tmy se mu obrátil žaludek a on zvracel a zvracel a-

Potřeboval se vzpamatovat. Bylo to skutečné, ale nemohl dovolit, aby ho to ovlivnilo. Mohl to zvládnout, musel. Dělal to už dřív.

Vynořil se zpoza tribuny právě v momentě, kdy Potter dopadl na zem, pohár v ruce, krvácející a svírající Cedrica, který hleděl na nebe mrtvými očima. V nastalém pekle lidé přelézali přízemní lóže a Severus se ztratil v davu; když si vybojoval cestu ven, Pottera nebylo nikde vidět.

"Kdo odvedl Pottera?" vykřikl.

* * *

Utíkal k hradu po boku Minervy a ředitele. Sledoval Brumbála, který odhodil Moodyho přes celou místnost. Vydoloval z kapsy veritasérum a naslouchal vyprávění Bartyho Skrka mladšího.

V první klidné chvíli, zatímco Potter byl zabalený do deky a opečovávaný, ustoupil do rohu ošetřovny a bezmocně hleděl na zlaté přesýpací hodiny ve své ruce.

Po jeho boku se objevil Brumbál a dlouhou dobu ho tiše pozoroval.

"Celou dobu to k tomu spělo," řekl. "Oba jsme věděli, že žijeme ve vypůjčeném čase."

Severus polkl.

"Alespoň tentokrát víme, že chlapec přežil," řekl Brumbál.

"Ano," hlesl Severus velice tiše a sevřel ruce v pěst.

"Víte, co je potřeba," pokračoval Brumbál. "Brzy to nastane. Připravte se."

Severus kývl. Naklonil se a uchopil Brumbála za ruku; když mu do ní vložil obraceč času, tiše to cinklo.

"Měl byste si ho nechat," navrhl. "Hrozí, že neuspějí. Nemůžeme riskovat, že padne do jeho rukou."

Brumbál ho uchopil za bradu a přitáhl si Severusovu hlavu blíž k sobě. Oči měl modré, tolik, tolik modré.

"Uschovám ho," řekl, "*dokud* se nevrátíte."

* * *

"Severusi," řekl Brumbál, „vy víte, oč vás teď musím požádat. Pokud jste ochoten to udělat... pokud jste připraven...“

„Jsem," řekl Snape.

„Pak tedy mnoho štěstí," popřál mu Brumbál¹⁾.

Severus se obrátil k řediteli a Potterovi zády a zamířil vstříc jisté smrti.

* * *

Prošel přes ztemnělé bradavické pozemky. Noční vzduch byl chladný, ale on to nevnímal.

Vystoupal po schodech. Prsty se mu třásly, ale necítil ani ty.

1) Přímá řeč z rozhovoru s Brumbálem je převzata z HP4, kap. 36 v překladu pana Medka.

"Cukrátka," pronesl. Neklupal. Když vešel, Brumbál, který seděl za svým stolem, vzhlédl a po celém obličejí se mu rozlila úleva.

Severus ji tedy necítil ani v nejmenším.

"Můj chlapče, vidět vás je pastva pro oči," vyskočil Brumbál z křesla. "Posadte se."

Severus se posadil a řekl: "Nebyl potěšený."

"Ale uvěřil vám."

"Jsem tady, ne?"

Brumbál ho s hlubokým zamračením studoval. Severus se neprohližel v zrcadle, ale věděl, co ředitel asi vidí.

"Možná by se na vás nejdřív měla podívat Poppy-"

"Jsem v pořádku."

"Aspoň," navrhl Brumbál už v půli cesty kolem stolu, "dovolte *mně*, ať vás vyléčím."

Od stropu se ozval vysoký tón; s máváním křídel se dolů snesl fénix, přistál na Severusově rameni a začal měkce zpívat. Severus zavřel oči a snažil se nerozbrečet.

"Žádám toho po vás hodně," zamumlal Brumbál a přejel hůlkou podél jizvy na Severusově tváři.

"Žádáte to, co je nezbytné," namítl Severus a pokoušel se tomu věřit.

* * *

Ten večer při závěrečné hostině seděl u hlavní tabule a pozoroval utlumený dav. Upíral oči k prázdnému místu u mrzimorského stolu a myslel na Cedrica Diggoryho, na jeho pečlivě sepsané eseje a bezstarostný úsměv, na jeho dobromyslnost, na bystré otázky při hodinách.

"Děkuji vám, pane," byla poslední slova, která Severusovi řekl. "Hodně jsem se toho od vás naučil."

Severus mu místo odpovědi krátce pokývl.

Když zabloudil zrakem k nebelvírskému stolu, setkal se s Potterovým pohledem. V jeho zelených očích nebyla žádná nenávist, byly bez výrazu, jako kdyby zapomněly, jak planout. Tvář měl bledou a nehybné rysy odrážely tentýž nepřirozený chlad, který se lepil ke každému centimetru Severusova těla jako druhá kůže. Vydržel Potterův pohled, vědom si šepotu a chvatných podezřívavých očí hledících na něj ze všech stran, a myslel na to, že ať už Potter udělal cokoliv, tohle si – ani nikdy v budoucnu – nezasloužil. Odvrátil se.

Dějství páté

Ano, můj pane. Jistěže ne, můj pane. Jsem jen váš, pane.

Léto proletělo na vlně veder, která Severuse nedokázala zahřát. Dny byly příliš krátké a noci nekonečné. Klaněl se a klečel; pil s Malfoyovými skřítčí víno. Lichotil a lhal; četl mezi řádky a později všechno hlásil.

Našla se i trocha radosti: v temném, zatuchlém domě, který páchl vzpomínkami na Reguluse, popichoval Blacka ohledně jeho nucené nečinnosti a naprosté a úplné zbytečnosti a díky tomu se cítil o něco lépe.

Občas přemýšlel o Potterovi odstrčeném naprosto stejným způsobem na předměstí v Surrey, ale nedokázal sesbírat stejné množství nadšení. Vzpomínal na Potterovu tvář při závěrečné hostině a myslel na to, jak byla tato jeho strohost nová, na to, jak se asi cítí, uvězněný bez informací, bez jediného slova.

Black si to nepochybně zasloužil. Potter... Potter...

Tím si nebyl tak jistý.

Ale Brumbál měl svoje důvody. Brumbál měl vždycky, vždycky nějaké důvody. No, a pokud šlo o samotného Severuse...

Zasloužil si všechno a nic. (Být využívaný i být užitečný.)

Jen nedokázal říct v jakém pořadí.

A léto pádilo jak splašené.

* * *

Potter nebyl mrtvý. Zůstala z něj jen ulita, prázdná skořápka. Bez ducha.

"Nebojoval?" zeptal se Severus a cítil, jak se cosi v jeho nitru zachvělo.

"Bojoval," řekl Brumbál. "Arabela referovala, že viděla Patrona. Ale objevilo se jich tam příliš moc."

"Byly jich tam stovky, když Black- na konci jeho třetího ročníku."

"Ano," kývl Brumbál. Znělo to utrápeně. Srovnal štos papírů na stole a povzdechl si. "Vypadá to, že budu muset-"

"Zvládnou to," řekl Severus. "Už to není problém."

"Opravdu?"

Severus na něj jen mlčky hleděl.

"Nikdy mě nepřestanete udivovat," poznamenal Brumbál a rty mu zvlínil úsměv. "Tak dobře. Ať vás nikdo nevidí."

Severus kývl a vstal.

"Severusi," dohonil ho Brumbálův hlas, když už byl u dveří. "Jste si... naprosto jistý, že ten úkol zvládnete?"

Severus se otočil: "Proč bych neměl?"

Ted' už se Brumbál neusmíval. "Právě jste přešel minimálně tři otevřené přihrávky na sarkastické poznámky," řekl. "Jak to ostatně činíte celé léto."

"Zamyslím se nad tím," odvětil Severus a vyšel ze dveří.

* * *

Brumbálovy postřehy se jako vždycky ukázaly pravdivé: Severus téměř selhal. Stál skrytý v křoví a pod maskovacím kouzlem, připravený vystartovat, a se zvednutou hůlkou sledoval jejich střemhlavý vpád do Kvikálkova. Okolní teplota poklesla.

Vzpomněl si na Lily, která ho pod jasnou letní oblohou objala, ale bez ohledu na to, jak moc se snažil, zvláštní prázdnota zůstala. Jeho Patron se rozprskl do nejasných bílých chomáčů a první dva mozkomorové kolem něj prošli bez problémů.

Ve vzduchu visel těžký pach uhelného dehtu. Myslel na Potterovu tvář při závěrečné hostině, ale ne, ne, tohle nebylo k ničemu...

Vzpomínal, zoufale pátral po čemkoliv, až se mu hlavou mihla Potterova tvář ze závěrečné hostiny před třemi lety: mladší a ještě nevinná, plná tak otevřené, čisté radosti-

Laň vystřelila z jeho hůlky jako blesk a rozehnala zbytek mozkomorů do všech stran. Severus jako šílený už už startoval do průchodu, ale pak couvl a nejistě přešlapoval na místě. Naštěstí se ti dva, kteří mu unikli, po delší době objevili stíhaní zářivým bílým jelenem.

Zahlédl chlapce jen letmo, když ho paní Figgová prováděla kolem něj. Jen letmo, ale stačilo to, aby viděl, že i když Potter vytáhl do výšky, nepřibral k tomu odpovídající váhu, a že na někoho, kdo má za sebou několik bezproblémových týdnů, vypadal vyčerpaně a přetaženě.

Severus zůstal ve stínu na stráži a myslel na to, že tehdy z Potterova triumfu v prvním ročníku nebyl ani zdaleka nadšený a šťastný.

Legrační, jak některé vzpomínky změni barvu a jakou mohou získat příchut', když uplyne víc času.

* * *

Možná by to bylo legrační, kdyby to nebylo tak hluboce znepokojivé. Postaven před volbu, zda přemýšlet o své nově objevené touze *vidět Pottera šťastného*, nebo předstírat, že se nic takového neděje, se Severus rozhodl tomu prvnímu vyhýbat jako moru. I poté, co byl Potter přesunut do čísla dvanáct, se tam každou chvíli stavoval, ale vždy co nejrychleji zase zmizel, aby zabránil tomu, že se jejich cesty zkrříží. Aby zajistil, že toho kluka nezahledne ani letmo.

Jeho strategie by fungovala, kdyby nebylo Potterova katastrofálního střetu s prokletým pohárem během kratičkého momentu při úklidu salonu. Načasování a umístění bylo naprosto otřesné. Severus dorazil večer předtím, ale Black se rozhodl poflakovat po pokoji jako smrad, popíjet a trucovat až do rozednění, kdy pohyb zbytku obyvatel domu donutil Severuse schovat se do spíže.

Ne poprvé si přál, aby si býval ponechal Potterův plášť, když mu před časem padl do rukou.

Nakonec to vyřešil mimořádně hladce – strčil hlavu do dveří právě včas, aby stihl seslat neverbální kouzlo Potterovi přes rameno. Pohár se roztrhl na milion střepů a Potter zamrkal leknutím. Pak se vydal pro smeták a lopatku. Severus si povzdechl, sklonil hůlku, a ačkoliv věděl, že by měl hned odejít, jeho oči se přilepily na chlapce jako moucha na mucholapku.

V příštím okamžiku ho nějaká ruka popadla za rameno, odtáhla ho od dveří a mrštila s ním proti zdi na chodbě.

"Co si sakra myslíš, že děláš?"

Severus schoval hůlku do kapsy. "To není tvoje starost, Blacku," řekl a setřásl mužovu ruku z ramene.

Blackovy oči se zúžily do malých štěrbin. "Pokud špehuješ mého kmotřence, můžeš se vsadit, že to moje starost je," zasyčel tlumeně. "Proč jsi ještě tady? Přisahal bych, že jsem tě právě viděl odcházet."

Což byla pravda – setkání Řádu bylo naplánováno hned na ráno, aby se ho mohl zúčastnit i Lupin. "Zjistil jsem, že jsem něco důležitého zapomněl."

"Ano?" hlesl Black. "Prošvihl si snad šanci pošilhávat po patnáctiletém klukovi?"

Severus si nemohl pomoci. Jakkoliv absurdní to byla narážka, Black prostě vypadal dokonale *vztekle*. Severus s ležérním založením rukou na hrudi zkroutil rty do pomalého, promyšleného úsměvu.

Reakce byla okamžitá. Black zaťal pěsti a začal se třást; žíla na jeho spánku ostře tepala. "Varuju tě, Snape," spustil. "Slyšel jsem všechno o tom, jak jsi s ním zacházel, ale nehodlám dopustit, abys v tom pokračoval."

"Tak ty nehodláš?" řekl Severus, který si to náramně užíval.

"Ne. Přísahám, že jestli na toho kluka být jen položíš svůj slizký prst-"

"S tvými skvostnými hrozbičkami je jeden menší problém," přerušil ho Severus lehkým tónem. "Víš, zřejmě jsi zapomněl, že Potter a já budeme – už velice brzy – v Bradavicích, zatímco ty zůstaneš tady, uvázaný na řetězu. Takže mi udělej laskavost, Blacku - neštěkej, když víš, že nemůžeš kousnout. Vrať se do svého košíku a lízej si koule." Poplácal Blacka po hlavě a začal se od něj vzdalovat. "Tak, to je hodný chlapecek."

A vyletěl z domu dřív, než Blackovi rupnou nervy a vyloupne mu oči.

* * *

Pro jednu se Severus na začátek školního roku a vyučování těšil, protože mu vyplnilo dny. Dokonce i Pán zla musel uznat, že učitel, který by vynechal příliš mnoho hodin, by mohl vyvolat nevhodné podezření.

Obvykle studentům nezadával uklidňující doušek hned na začátku roku, ale temné stíny nacházející se pod Potterovými očima i během zahajovací hostiny jako by ho k tomu nutily, ačkoliv to působilo směšně. Sice šlo o totální ránu naslepo, která mohla zrovna tak mířit třeba na měsíc, ale pokud tu byla být jen mizivá šance, že Grangerová, snad, zvládne pochopit jeho prospěšnost...

Patetické. Co se to s ním teď do prdele stalo?

Nedokázal shromáždit dostatečnou úroveň nenávisti, když se do třídy vkradl Potter, ale vědom si Dracových bdělých očí ho bez ohledu na to popíchl a odmítl se kvůli tomu cítit provinile. Kromě toho to byla dobrá šance posoudit chlapcův skutečný stav. Počáteční Potterovo zamračení ho povzbudilo, ale když později poukázal na jeho nedostatky v přípravě lektvarů, Potter se nezatvářil rozzlobeně, ale sklíčeně, a odpovídal tichými, tlumenými slabikami, aniž by zvedl hlavu. A to bylo...

To mu bylo tak nepodobné, že to Severus shledal mimořádně znepokojivým.

Ale co by měl s tou informací propánakrále dělat, to netušil. Stěží mohl pozvat Pottera do svého kabinetu na srdečný rozhovor; už jen ten nápad byl k smíchu. Vlastně by ho to vůbec nemělo zajímat.

Co se to s ním do prdele *stalo*?

* * *

„... promiňte, prosím," řekl Brumbál. "Netěším mě, že vás musím opustit po té, co jsem byl poslem tak hrozná zpráva, ale obávám se, že už nemohu nechat ministerské úředníky déle čekat. Profesorka Umbridgeová jim dělá společnost v mé kanceláři, ale oni pochopitelně touží co nejrychleji tuto věc probrat."

Poté, co se za ním zavřely dveře, bylo dlouhou dobu ticho ve sborovně tak husté, že by se dalo krájet.

Pak Kratiknot velmi tiše pronesl: "Nemůžu tomu uvěřit."

"Byl..." začala Charity Burbageová, "připadal někomu z vás v depresi?"

Pomona Prýtová zavrtěla hlavou, vytáhla kapesník a začala do něj tiše vzlykat.

"Vynechal famfrpálové zkoušky," řekla Hoochová, "ale to bylo kvůli tomu, že měl trest s Umbridgeovou. Mám silným dojem, že se *chtěl* účastnit."

"Vypadal... velice rozzlobený," přidala se Minerva, bílá jako duch. "Ale myslela jsem si, že se to dalo očekávat, vzhledem k okolnostem. Nikdy by mě nenapadlo, že půjde a..."

Odmlčela se.

"Nemohla jste to vědět," namítla Sinistrová. "Nikdo z nás nemohl."

"Co nechápu," ozvala se Hoochová, "proč nepřišel za někým z nás, pokud se cítil tak špatně. Přece jsme dali jasně najevo, že kdykoliv se nějaký student ocitne v nouzi, jsme po ruce."

Místností prolétl tichý souhlasný šepot.

"Všichni jste blbci!" vybuchl Severus. "Všichni do jednoho!"

Jeho kolegové se k němu otočili. Kromě Prýtové, která se rozvzlykala ještě víc. Kratiknot se přesunul k ní, začal ji hladit po ruce a ohradil se: "Tedy, Severusi-"

Ale Severus ho nenechal domluvit. "Samozřejmě, že byl Potter v depresi," zavrčel. "Měl to na čele namalované rudou barvou! Když necháme na moment stranou zjevné příčiny, je to po tom všem, čím v předchozích letech prošel, opravdu tak překvapivé? Bojoval s Pánem zla ne jednou, ale třikrát, v mnoha různých podobách, nemluvě o baziliškovy; čelil zrádci, který způsobil smrt jeho rodičů, a sledoval jeho útěk; viděl své kamarády zkamenět a být posednuti, no a nezapomeňme na takovou maličkost, jako že byl napaden mozkomory, ano? A navzdory tomu jste se k němu chovali, jako by byl schopen chodit po vodě, takže se *pochopitelně* nehrnul žádat někoho o pomoc, sakra!"

Nastalo absolutní ticho. Pak příkře promluvila Hoochová: "Jestli jste měl po celou dobu opravdu tak dokonalý přehled o stavu chlapcovy mysli, tak jste to tedy vy, kdo naprosto selhal v roli prostředníka, který mu měl *zabránit* vrhnout se dolů z astronomické věže?"

Severus se zapotácel, jako kdyby dostal ránu. Na krátký okamžik jí chtěl vyškrábat oči, ale ne, ne, bylo to fér. Bylo to jen fér.

"No tak, Rolando," pronesla Minerva roztřeseně, "vážně si nemyslím, že se tu bude určovat viník – Severusi, prosím," položila mu ruku na rameno, "posadte se, ano? Vypadáte velmi rozrušeně."

"Nejsem," ohradil se Severus, "rozrušený!"

"Jistěže jste," řekla Minerva. Přejela mu rukou po tváři, ústa zkroucená do podivné linky, a z očí jí vyhrkly slzy. "Nikdy, ani za milion let, by se mi nesnilo, že byste se mohl opravdu o někoho starat-"

"Ne," zavrčel Severus a odstrčil ji, "*nestarám se o Pottera!* A nejsem-" po místnosti se rozlehly jeho kroky, "rozrušený, sakra!"

Načež za sebou zabouchl dveře.

Byl rozrušený. Byl pořádně rozrušený. Byl tak moc rozrušený, že naprosto nebyl schopen plánovat. Místo toho zapadl do prvního úkrytu, o který zavadil, a bez přemýšlení otočil obracečem času.

Nastala noc.

Tvoje chyba, tvoje chyba, tvoje chyba, vyťukávala ozvěna jeho kroků celou cestu po schodech nahoru. Ano, Hoochová to vystihla přesně; byl ten nejhorší druh člověka, ten nejkrutější; nic než zvěrstvo, nic než ohavnost.

Když došel na vršek, Potter už stál na parapetu. Severus strnul na místě. Jeho boty, nebo možná on sám, něco muselo vydat nějaký zvuk, protože Potter se pootočil. Zůstali civět jeden na druhého.

"U všech svatých," zachraptěl Severus, "nedělejte to!"

Potterovými rysy na okamžik problesklo překvapení, ale ve zlomku vteřiny zase zmizelo a Potter se zasmál, drsným smíchem, který zcela postrádal humor. "Jako kdyby vy jste se staral," řekl. "Zrovna vy. Budete nadšený, že se mě konečně zbavíte."

"Ujišťuji vás, Pottere," pronesl Severus a několika opatrnými kroky popošel blíž, "že vaše smrt je to poslední, po čem toužím."

"Ale, vážně?" odfrkl si Potter. "To jsem si fakt nevšiml. Co jste to tuhle říkal ve třídě? 'Ten šťastný okamžik loučení'¹⁾ - no, naštěstí nebudete muset čekat až do příštího roku - Ne! Neopovažujte se chodit blíž! Přísahám, že to udělám. Skočím."

Severus, který se po malých kouscích stále přibližoval, znovu ztuhl. Zoufale se v duchu probíral seznamem všech možných kouzel, která by přesunula Pottera k němu na pevnou zem, ale ne, bylo to příliš, příliš riskantní. Existovaly četné zprávy o podobných situacích, o spontánních výbuších magie, které tyto pokusy o záchranu překazily, pokud byl záměr dostatečně silný. A vzhledem k tomu, že Potterova magie dovolila, aby se při plném vědomí vrhl k zemi, o síle jeho záměru nebylo pochyb.

1) Odkaz na Snapeův výrok z HP5, kap. 12 v překladu pana Medka.

Místo toho zvedl ruce před sebe jakoby v gestu prosby. "Dobře, dobře," řekl. "Nehýbu se, vidíte? Zůstanu na místě a můžeme si jen... trochu popovídat."

"Popovídat," zopakoval Potter a znovu se zasmál. "Jasně. Hezký večer, že?"

Severus se zhluboka nadechl. "Nic," začal, "žádný problém není tak zlý, aby se nedal vyřešit."

"Jděte do prdele."

Tak jinak. "Ať právě teď cítíte cokoliv, nejste v tom sám. Chápu-"

"Vy nic nechápete! Nevíte, jaké to je být na mém místě! Nikdo to nechápe, a jak by taky mohl, když nemá tohle," ukázal si na čelo a Severus se na jeden zoufalý úder srdce vylekal, že by ho ten pohyb mohl vyvést z rovnováhy, "aby mu to ničilo život! Vy si myslíte, že zbožňuju být slavný, tak si to sakra zkuste být na mém místě!"

"A vy si myslíte," rozohnil se Severus víc, než měl v úmyslu, "že není možné, abych pochopil, v čem žijete, když já jsem na tom *stejně*? Mám pro vás novinku, Pottere: nejste jediný, kdo někdy trpěl. Myslíte si, že to nechápu, ale kde že to právě teď stojíte? Věřte mi, už jsem tam taky stál. Cítíte prázdnotu a chlad, celou tu dobu. Říkáte si, že budete šťastný, jen dokud něco uděláte, ale víte, že je to lež: ve skutečnosti už nedokážete cítit ani smutek. Nemůžete brečet, snad jedině v noci, když se vám znovu a znovu vrací ten samý sen a vy se probouzíte zalitý potem. Celou dobu cítíte vztek, vyjma těch několika okamžiků, kdy byste měl, a pak se o to prostě nedokážete zajímat. Věřte mi, Pottere: já to *znám*."

Potěšitelné bylo, že Potter se zatvářil poněkud zaraženě, dost na to, aby se Severus zvládl příkrást ještě o kousek blíž. Bohužel krátce poté se kouzlo vpletené do jeho slov roztříštilo.

"A vy se mi chystáte říct, že se to zlepší, jo?" odsekl Potter.

Severusova ústa se zkroutila. "Je to-"

"Myslíte si, že jsem tak pitomý? Do prdele, tak se na sebe podívejte. Sakra, za čtyři roky jsem vás ani jednou neslyšel se zasmát. Ach, jistě, viděl jsem váš *úsměv*, ale upřímně řečeno, nechystám se skončit tak, že se budu moct radovat jen na úkor druhých – díky, ale tohle já nechci. To mnohem radši umřu."

Dobře. Tohle... se asi dalo předvídat.

"Ale vy nejste já," namítl Severus. "Za prvé máte přátele. Myslete na ně chvílku – co Weasley a Grangerová–"

"Nebude jim to vadit."

"Mluvíme tu o stejných osobách?" zeptal se Severus ostře. "Weasley a Grangerová, kteří po čtyři roky společně upalují na ošetřovnu v momentě, kdy si odřete palec? Ti dva, kteří slepě skočí do absurdního a smrtelného nebezpečí prostě proto, že se do něj řítíte vy? Opakovaně? Můžu vás ujistit, pane Pottere, že by jim to vadilo. Skočíte z téhle věže a budou zničení. Nikdy na to nezapomenou. Nikdy."

Několik dlouhých, vlekoucích se minut to vypadalo, že Potter váhá. Oči mu tékaly od Severuse k pevné zemi, na které stál, poté zpět do prostoru a zase zpátky k Severusovi.

"Já vím, o co se snažíte," vykřikl, "a nebude to fungovat. Nemůžete ve mě vzbudit pocit viny. Sakra, zase jste se pohnul! Znovu!"

Severus se pokusil zatvářit provinile, ale pramálo záleželo na tom, že se mu to nedařilo, protože Potter se s posledním zamračeným pohledem otočil a hleděl do noci. Zvedl jednu nohu, ale jen mírně.

Severus jen zoufale přihlížel. Pravda, dostal se mnohem blíž – stál teď přímo u parapetu, ale stále ještě trochu stranou. Asi by mohl skočit, ale připadalo mu to příliš riskantní–

Udělal jedinou věc, kterou mohl. Vylezl nahoru na římsu vedle Pottera.

Potter propadl panice. "Co – co to do prdele děláte?"

"Není to zřejmé?" napřímil se Severus. "Když jste se tak upnul na skákání, je jen jedno řešení: budu muset skočit s vámi."

"Vy – vy jste se zbláznil!"

"Říká pitomec, který sem vylezl jako první," odpověděl Severus. Zadíval se na pozemky zalité měsíčním světlem s temnými stíny nedalekého Zapovězeného lesa. Noční vzduch byl svěží a profukoval mu hábit; kdyby nebyl tak vyděšený, možná by mu ten zážitek připadal vzrušující.

Při balancování na hraně se člověk vždycky cítí živější.

Pohlédl dolů na ztemnělé nádvoří.

"Je to dlouhá cesta dolů," poznamenal. "Nejméně pět, možná sedm vteřin, než narazíte na zem. Už jste někdy spadl z koštěte, že ano, pane Pottere? Když padáte, může vám sedm vteřin připadat jako celý život."

Nádech. "Já se nebojím," hlesl Potter.

Samozřejmě, že ne. "Myslíte, že přijde teplo," řekl, "až tam budete. Myslíte, že přijde tma. Ticho. Pravdou ale je, že nevíte, jaké to bude. Nikdo z nás to neví."

Ohlédl se, právě když Potterovo obočí vystřelilo vzhůru. "Vy na mě zkoušíte náboženský kecý? Vážně?"

Severus se zasmál: "To těžko. Já nevěřím v... nic."

Potter na něj zůstal civět. V té temnotě byly jeho oči vybledlé, víc šedé než zelené.

"Pottere," řekl Severus, "opravdu chcete umřít? Nebo jen chcete zastavit... tu bolest?"

A právě tehdy se výraz chlapcova obličeje začal hroutit.

Severus k němu natáhl ruku a soustředil se na to, aby se krucínál nezakymácel. "Pojďte se mnou dolů," řekl. "Prosím."

Potterovy prsty byly vlhké potem a studené jako led. Severus je chytil tak, jako v životě ještě nikdy nic nechytil, a pomalu, opatrně, slezl z římsy dolů. V momentě, kdy jeho noha ucítila pevnou zem, stáhl Pottera prudce k sobě. Oba se svalili na zem zamotaní do hábitů.

A tak se Severus, roztřesený, ale v bezpečí, ocitl s náručí plnou vzlykajícího nebelvíra. Jako kdyby ten pád otřásl všemi už tak poničenými zdmi, které měl Potter kolem sebe vybudované, aby ho udržovaly v klidu, a rozdrtil je na prach. Chlapec zabořil obličej do Severusova hábitu a otevřel stavidla pláči. Celé jeho tělo se roztřásl silnými, trýznivými vzlyky.

Severus zvedl tu ruku, o kterou se neopíral, ale zarazil se uprostřed pohybu několik centimetrů od Potterových zad. Byl by ten dotek přijatý, nebo by šlo o nevíтанé vniknutí do soukromí? Co by měl asi tak říct, pokud se tedy vůbec předpokládá, že něco řekne? Sakrafix, existoval vůbec na tohle nějaký vhodný návod? Zřejmě byl celkem schopný umluvit člověka, aby slezl z římsy, ale tohle bylo něco zcela jiného. Severus lidi *neutěšoval*. Nikdy to nedělal; ve skutečnosti se tomu snažil vyhýbat jak čert kříži. V jeho kabinetu vytryskly slzy jen velmi málo zmijozelům a při té vzácné příležitosti, kdy k tomu došlo, prostě předstíral, že si ničeho nevšiml. A naprosto, absolutně nikdy je... neobjímal.

Jedinou osobou, kterou kdy držel v náručí, když plakala, byla jeho matka, a ani tu nevěděl jak utěšit.

Ale když Potter nejevil žádnou známku toho, že by měl brzy přestat, začalo být jasné, že situace volá po nějaké akci. S rukou tuhou jako prkno několikrát opatrně pohladil chlapcova záda.

"No, no," řekl.

Potterův další vzlyk se proměnil na přidušené uchechtnutí. A pak na další. "Bože, tohle vám fakt nejde, Snape," zamumlal.

Severus se napjal, a pak se záměrně donutil ke klidu. "Nikdy jsem netvrdil, že ze mě bude další Matka Tereza."

Možná by bylo dobré svou ruku na chlapcových zádech nechat. Nezdálo se, že by to natropilo moc škody.

"Pardon," zamumlal Potter do hábitu. "Nechtěl jsem – to je tak setsakra divné, když vy -" Popotáhl. "Myslel jsem, že jsem pro vás jen mrňavá celebrita¹⁾ a tak."

"Už nejste mrňavý," namítl Severus bez přemýšlení. "Minimálně jde o standardní kotlíkovou velikost."

Potter se znovu přidušeně zasmál, ale okamžitě přešel do nového pláče. Naštěstí netrval druhý záchvat tak dlouho jako ten první, ačkoliv Severusovi stále připadalo, že než se prudké křeče, které mu roztráslly ruku, zklidnily a přešly jen do trhaného dýchání, uplynuly celé věky.

"Pardon, " zamumlal Potter, vymanil se ze Severusovy náruče a odsunul se stranou. Stále ještě byli oba na zemi, ale už se nedotýkali. "Posmrkal jsem vám celý hábit."

Severus zamrkal. Zvláštní, že si toho vůbec nevšiml.

1) V originále je použit výraz „pint-sized celebrity“, který pan Medek přeložil jako „pidihvězdička“. S tím se ale nedalo v tomto textu dál pracovat, takže jsme ho s Calwen přehlasovaly :-D

Potter znovu popotáhl. "Tak jo," řekl s očima zabodnutýma do země, "dejte se do toho. Určitě se nemůžete dočkat."

"Prosím?"

"Pust'te se do mě. Omla'tte mi to o hlavu. Řekněte mi, jaký jsem ve skutečnosti sebestředný, bezduchý slaboch."

Severus se na něj díval, na jeho shrbená ramena, na poraženost vyzařující z každého kousku jeho těla, a nedokázal v sobě vykřesat sebemenší jiskřičku hněvu.

"To by byl – vzhledem k okolnostem – poněkud nemilosrdný tah, nemyslíte?" řekl.

Potter zvedl zrak a zůstal na něj civět vyplašenýma očima. "Dobře," hlesl nakonec, "tak jo, jednoznačně sním. Tohle všechno je nějaký druh hrozného nočního můry." Zabořil tvář do dlaní a promnul si oči. "Probud' se," zamumlal. "No tak, probud' se, probud' se, probud' -"

"Přestaňte," přerušil ho Severus. "Ujišťuji vás, Pottere, že je to rozhodně realita."

Potter se stejně sesypal. Svěsil ruce a znovu pohledem hypnotizoval podlahu, jako kdyby to byla ta nejvíce fascinující věc na světě. "Předpokládám, že bychom asi nemohli předstírat, že se nic z toho nestalo," poznamenal velice slabým hláskem.

Severus si nikdy nic tak horoucně nepřál. "Rozhodně ne," řekl a nechal do svého hlasu prosáknout trochu obvyklého ocelového tónu. "Ještě jsem s vámi ani zdaleka neskončil."

Potterovi poklesla ramena a Severus se v duchu jadrně proklel, že líp nevážil slova. Zároveň uvažoval nad tím, co se to s ním do prdele teď děje. Na vypořádání s takovouhle záležitostí nebyl dostatečně připravený, určitě tu musí být někdo lepší–

Postavil se. "Vztyk."

Potter po něm střelil pohledem, ale nepohnul se. "Kam – kam mě odvedete?"

"Řekl bych, že za ředitelkou koleje. Bude–"

"Panebože, ne. Ne, ne, prosím, ne. Nemůžu jí to říct, nemůžu..."

Vypadalo to, že se v chlapci mísil strach se studem. Severus si ten obraz užíval mnohem méně, než by kdy předvídal.

Zaváhal, uvnitř podivně rozpolcený.

"Nemůžu to nikomu říct," hlesl Potter. "Prosím, prosím, ne."

"Nejsem si jistý, že si uvědomujete vážnost situace," namítl Severus. "Pokusil jste se vzít si život. Minimálně ředitel..."

Když Potter zabořil obličej mezi kolena, odmíchl se. "Brumbál ne," pronesl tak, jako kdyby mu samo to jméno působilo bolest. "Pověděl by to Siriusovi, a já bych pak... panebože, to bych nesnesl. Umřel bych."

Severus vzdychl. "Nehledě na krásnou ironii tohoto prohlášení – ale ne, Pottere. Já ne- nebrečte."

"J´nebrečím," bránil se Potter.

Do prdele, Severus byl *tou* poslední osobou, která by se tímhle měla zaobírat.

Měl by chlapce strčit Minervě a skončit s tím. Měl by si přestat hrát na něco, co není, a přesto, přesto... sakra, tohle byla především jeho chyba. Neměl by být tedy tím, kdo ji napraví? Tam, kde dřív zela mezi ním a Potterem propast, nemohl zřejmě nyní najít potřebnou vzdálenost. Mohl by skutečně zůstat klidný, kdyby tuto delikátní záležitost svěřil Minervě nebo tomu zatracenému Albusu Brumbálovi?

Proč se ocitl mezi deštěm a okapem? Sakrapráce, už by v tom měl umět líp chodit.

"Tak dobře," vyštěkl. "Když slíbím, že z toho ostatní vynecháme, obávám se, Pottere, že bohužel uvíznete se mnou. Půjdete a povíte mi o všem, co k tomuto debaklu vedlo. Budete poslouchat, co vám musím k tomu říct. Pokud se během tohoto procesu pokusíte o nějakou levtu, poznám to a bude po dohodě. Je to jasné?"

Když Potter kývl, Severus už nechtěl čekat, až vstane z vlastní vůle, pročez ho popadl za ruku a postavil ho na nohy. Pak ho odtáhl ke schodům a zastavil se jenom kvůli tomu, aby sebrali ze země Potterův plášť. Nemělo smysl plýtvat prostředky.

Naštěstí věděl, že Snape právě teď spí ve svých komnatách, čili není na hlídce. Díkybohu za malá milosrdenství.

* * *

Ve svém kabinetu získal Severus čas tím, že uvařil čaj. Minerva zmínila tuhle strategii během prvních let jeho působení v Bradavicích a on ji přijal za svou a od té doby se jí držel. Dokonce i když studenti nebrečeli, odměřování rozdrobených lístků a zahřátí vody kouzlem mu umožňovalo dostatečný odstup pro získání té správné perspektivy. Na rozdíl od Minervy ale odmítal nabízet mléko. Kouřová, ostrá směs, kterou měl v oblibě, by tím utrpěla, a on se nechystal rozšiřovat sortiment; jeho kancelář nebyla žádné zatracené občerstvovací zařízení.

Když postavil hrnek před Pottera, chlapec mu nepoděkoval. Ve skutečnosti se vůbec na židli, na kterou se po příchodu sesunul, nepohnul, jen si přitáhl nohy blíž k hrudi. Jako pozice to nejen vypadalo nepohodlně, ale navíc to nutilo Severuse, aby mu řekl, ať si sedne rovně. To nutkání potlačil.

"Nuže?" pobídl Pottera, když chlapec nemluvil.

"Nevím, kde začít."

"Nejlepší by bylo od začátku," řekl Severus a napil se čaje.

Potter se ušklíbl: "Nevím proč. Jste stejný jako všichni ostatní – máte mě za Chlapce, který lhal, udělal všechny ty h-"

"Zcela jistě jsem v tomto smyslu žádné prohlášení neučinil."

"Říkal jste, že poznáte, když zkusím nějakou levotu," pronesl Potter a jeho zamračený pohled na okamžik zalétl k Severusovi. "To mluví samo za sebe, ne?"

Severus si povzdechl. "Měl jsem na mysli – zcela pochopitelně – nechuť, kterou pocítíte při vyhlídce na sdílení svých nejniternějších myšlenek se *mnou*, nikoliv s ředitelkou vaší koleje. Věřím, že jsem své názory na nudnost médií vyjádřil v posledních letech dostatečně jasně. Dokonce i kdybych to neudělal, zvažte na chvíli moje aktivity po událostech na počátku tohoto roku a řekněte mi, Pottere: opravdu věřím, že lžete o tom, co se stalo?"

Potter sklopil oči: "Ne."

"Možná správná otázka zní, jestli *vy sám* nevěříte tomu, co píšou noviny. Máte obavy, že mají možná pravdu?"

Ticho. "Ne," řekl Potter, "ne, mám naprosto jasno v tom, co se stalo."

Přejel si palcem po hřbetě pravé ruky a upřeně se na něj zadíval. Nebýt jemnosti toho pohybu, Severus by ho možná přešel coby nervózní tik, ale-

"Podejte mi ruku."

"Já -" začal Potter, ale Severus už se naklonil přes stůl a chytil ho za zápěstí dřív, než mohl ruku spěšně schovat v kapse. Prudkost toho pohybu vytlačila Pottera z jeho nesmyslné pozice a přiměla ho dát nohy na zem, protože Severus mu přišpendlil ruku ke stolu.

A na ní se slabou stopou krve svítila písmena: *Nemám říkat lži.*

"Kdo to udělal?"

"Já -" nadechl se Potter znovu a pak pokračoval, "Umbridgeová. Během trestu. Dala mi opisovat řádky takovým brkem - vy se zlobíte."

"Samozřejmě, že se zlobím!" zavrčel Severus a ignoroval, jak zmateně se na to chlapec zatvářil. "Na rozdíl od Filchova horečného snění o tom, že je to jinak, my v této škole studenty *nemučíme!*"

"Jasně," kývl Potter a opatrně cukl; když mu Severus pustil ruku, znovu se zabořil do židle. "Nebylo to tak hrozné, vážně. Chci říct, já vím, že nelžu. A ani to tak moc nebolelo. Zažil jsem horší věci."

Crucio, pomyslel si Severus zcela zbytečně.

Potter hypnotizoval svou ruku pohledem. "Pořád myslím na to, že mi dala psát špatnou větu," řekl velmi tiše. "Ve skutečnosti měla znít 'Nemám posílat lidi na smrt'."

Aha, a jsme tu, přímo u podstaty věci.

"Pottere," začal Severus, "vy jste Cedrica Diggoryho nezabil. Udělal to Pán zla."

Ticho.

"Pottere, podívejte se na mě." Naklonil se dopředu a zabořil své oči do těch zelených. "Jeho smrt není vaše vina."

Potterův pohled se stočil stranou. "Přesvědčil jsem ho, aby sáhl na ten pohár. Nechtěl to udělat, říkal, že já bych měl být ten, kdo vyhraje, ale já ne, já jsem ho musel přesvědčovat, že se podělíme, že jo? Kdybych to neudělal -"

"Nevěděli jste, že ten pohár je přenášedlo."

"No to samozřejmě ne, ale -"

"A kdybyste to věděl, udělal byste totéž? Ne," odpověděl, když Potter zavrtěl hlavou. "Jak na sebe tedy můžete brát nějakou vinu?"

"Ale tady nejde jen o něj. Moji rodiče -"

"Zemřeli, když jste byl dítě," řekl Severus navzdory střípku ledu, který se mu náhle objevil v krku. "Tady na tom máte ještě menší podíl; i kdybyste věděl, co se asi stane, nemohl byste tomu zabránit. Neuměl jste ani natolik mluvit, abyste je mohl varovat."

"Kdybych se nikdy nenarodil," nadhodil Potter, "byli by ještě naživu."

"Možná ano. Možná ne. Nicméně vy jste se *narodil*; dostali možnost přivést vás na tento svět a dostali možnost vás chránit. Nepožadoval jste ani jedno z toho, ale jste tady. Vymazat sám sebe z povrchu zemského se může pochopitelně zdát lákavé, ale nevynuluje to čas; nemůže to zvrátit smrt. Ani jejich, ani Diggoryho."

Další ticho.

"Jak už bylo řečeno, to, jak se cítíte, není neobvyklé, protože já tomu rozumím. Myslím, že se to nazývá vina přeživších. Viděl jste a zažil věci, které by nikdo tak mladý jako vy nikdy vidět neměl."

Zvláštní, jak pronesení těchto slov bolelo, jako kdyby se něco hluboko uvnitř něj tříštilo na kusy. Severus nemohl zcela pochopit proč.

"Pořád se mi o tom zdá," zamumlal Potter. "Celé to zatracené léto, jeho... jeho oči. Dudley se mi posmíval, protože jsem asi křičel, ale -"

"Váš bratranec?" zeptal se Severus překvapeně. "Proč by -"

"To je jedno. O nic nejde."

Ale podle Severusova mínění to řekl příliš rychle.

"Pottere..." pronesl varovným tónem.

"No, jenom to," zvedl k němu Potter znovu hlavu, "že mě nikdy neměl moc v lásce, jasné? Nikdo z Dursleyových neměl. Kdyby to záleželo na nich, nejspíš bych dál po většinu dní dělal domácího skřítku, a ani bych nevěděl, že jsem kouzelník."

Severus zůstal jako opařený.

"Co si sakra myslíte?" rozčílil se Potter. "To, že jsem tak mrňavý, musí mít nějaký důvod, sakra."

Severus cítil, jak se někde pod ním propadají základy nesčetných předsudků do nicoty. *Jste příliš zaslepený nenávistí*, rezonoval mu v hlavě Brumbálův hlas. Proč musí mít ten chlap vždycky pravdu? Jak mu tohle mohlo ujít? Znal Petunii; samozřejmě, že ta zatracená mrcha nerespektovala památku Lily jako každý jiný slušný člověk.

"Už máte standardní kotlíkovou velikost," řekl, protože nedokázal vymyslet žádnou jinou odpověď.

Nebo alespoň žádnou, která by nebyla naprosto odsuzující.

Potter se zasmál, až se tím zvukem zakuckal. "Jde o to, že já jsem zvyklý, že si ze mě dělá legraci, takže mi to prostě normálně jde jedním uchem tam a druhým ven. Ale tentokrát to bylo..." Odmlčel se.

Severus chvíli počkal. "Jistěže to bylo jiné," řekl, když to Potter nerozvedl. "Způsobuje to samotná vážnost situace."

Potter začal kroutit hlavou, ale pak to změnil na rychlé přikývnutí, jako kdyby si to rozmyslel. "Jo," hlesl, "to je ono."

"To neznělo moc přesvědčeně."

"Ne! Ne, znělo. Chci říct – já jsem přesvědčený. Je to přesně tak, jak jste řekl. Vážnost situace způsobuje, že je těžší to poslouchat, to je všechno."

Severus se zamračil a rázně zabrzdil svou vzrůstající netrpělivost. "Pottere," nadechl se. "Jak vám mám asi pomoci, když přede mnou zatajujete zásadní informace?"

Potter si pohrával s lemlem rukávu. "O nic nejde," zamumlal. "Je to ubohé. Ani bych neměl–"

"Proč mě nenecháte, ať to posoudím sám, hmm?"

"Jo, tohle je přesně to, co potřebuju, abyste vy – pardon, to nebylo fér. Zatím jste byl překvapivě slušný. Je to fakt setsakra divný."

"Vezmu to jako kompliment," řekl Severus. Pak se odmlčel a přejel prsty napříč strukturou stolu. "Možná by pomohlo, kdybyste začal tím, že mi povíte, co přesně váš bratranec řekl."

"Začal s tím, že v noci křičím, že mluvím ze spaní, víte, říkal... no, určitě si to umíte představit, a..."

"Ano?"

Potter se na dlouhou chvíli odmlčel a mělce dýchal. Když znovu promluvil, slova se z něj hrnula ve spěchu. "A řekl 'Kdo je to ten Cedrik, tvůj kluk?'¹⁾" Polkl. "A jde o to, víte, že to on v žádném případě nebyl, ale když – chci říct, že mě ani nenapadlo, bylo to prostě tak, že jsem – jen jsem byl vloni tak strašně zmatený. Myslel jsem si, že se mi líbí Cho, protože všichni okolo pořád mleli o holkách, a ona je pěkná a hraje famfrpál a... Až na to, že jsem se v její přítomnosti vždycky cítil šíleně trapně a ne takovým tím správným způsobem; a Ron se přidal k všem těm chlápčům okolo Fleur, ale já ne, byla prostě– Ale když jsem nebyl zaneprázdněný snahou nedat se zabít v turnaji, pořád jsem myslel na Cedrika, takže si při zpětném pohledu myslím, že se mi Cho 'líbila', protože jsem měl pocit, jako že se ode mě čeká, že se mi bude líbit, jenže se mi místo toho ve skutečnosti líbil Cedrik a myslím, že bych mohl být... gay."

Severus zamrkal a pod náparem Potterova prohlášení se mu roztočila hlava.

"Do toho," dodal Potter. "Smějte se. Povězte mi, že jsem odporný úchyl."

"To by ode mě bylo značně pokrytecké," namítl Severus bez rozmýšlení.

Chtěl ta slova vzít zpátky v okamžiku, kdy mu klopýtla přes rty; když na něj Potter vytřeštil oči, Severus ho zpražil pohledem a zabalil se do zbylých kusů své důstojnosti jako do pláště. "Pottere, přísahám při Merlinovi, že jestli zjistím, že jste se podělil o *jakoukoliv* informaci, kterou jsem vám dnes večer – *důvěrně* – odhalil, se svými kamarádky..."

"Jo," kývl Potter. "Protože je to setsakramentsky pravděpodobné. Nevěřili by mi ani slovo."

Severus si odkašlal a uhnul očima.

"A jak bych to asi měl zapracovat do rozhovoru? 'Nó, my jsme si jen tak povídali o tom, proč jsem se rozhodl, že skočit z věže by byl skvělý nápad, a náhodou na to mezi jiným přišla řeč'." Odmlčel se a další slova pronesl mnohem tišeji. "Řekl: *Toho přespočet zabij.*"²⁾

1) Citace z HP5, kap. 1 v překladu pana Medka.

2) Citace z HP4, kap.32 v překladu pana Medka.

Severus se otočil právě včas, aby viděl, jak si Potter přejel dlaní přes oči.

"Ano," hlesl. "To se mu podobá."

"Jako... jako kdyby Cedrik byl jen nějaký kus hadru, který může zahodit. Jako kdyby na něm nezáleželo. A teď je mrtvý a já si nedokážu přestat dělat starosti kvůli tomu, jak sakra vůbec můžu být normální, když přijde na... co si mí kamarádi budou myslet, až to zjistí. A vypadá to tak hloupě a bezvýznamně, protože on je mrtvý, ale stejně na to pořád myslím. Co jsem to za člověka?"

"Říká se tomu puberta."

Potterovi se zadrhl dech. "Ale mě to připadá, že se chovám stejně příšerně jako Voldemort." Severus sebou cukl. "Jako když na jeho smrti nezáleží. Protože kdyby záleželo, nemohl bych být posedlý tím... vždyť víte."

"Pottere," začal Severus, "vidět někoho umírat je velice náročné. Pochybnosti o sexuální orientaci mohou být rovněž znepokojivé, i když na značně jiné úrovni. Kombinace obojího – no, upřímně řečeno, není divu, že jste v takových sračkách."

"Díky," zamumlal Potter.

"Ale ne – vy přesně víte, co jsem tím chtěl sdělit. Věc se má tak, že jste viděl Diggoryho zemřít. Jestli jste... k němu cítil něco, co jste do té doby ještě úplně nepochopil, samozřejmě jste tím posedlý. A pokud jde o ten zbytek – život neskončí jen proto, že se dějí zvěrstva. Je to politováníhodné, ale je to tak."

Potter ztěžka polkl a přiznal: "Chybí mi."

"Ano," řekl Severus.

Nastalo dlouhé ticho, a pak se Potter zeptal: "To, co jste řekl předtím tam na... na věži. O tom, že jste tam taky stál. Mluvil jste vážně, že jo?"

Severus poklepal ukazováčkem o stůl. "Znělo to snad jako vtip?"

Potter se na něj tvrdě zahleděl: "Proč? Chci říct, proč jste se chtěl–"

"To je poněkud osobní otázka," přerušil ho Severus. Ale z nějakého důvodu mu ty pronikavé zelené oči nedovolily utéct od tématu, i když měl žaludek těžký jako z olova. "Stačí říct, že jsem na rozdíl od vás udělal určité věci, které mě k té reakci opravňovaly."

Potterovy oči teď hleděly někam na Severusovo rameno. "Chcete říct, že jste..."

"Přestaňte slídit, Pottere," nařídil mu Severus, i když to neznělo nelaskavě. "Ihned."

Potter ztichl, ačkoliv z něj i nadále sálala zvědavost. Po jednom úderu srdce dodal: "Stále nejsem přesvědčený, že to nebyla moje chyba."

"Něco tak složitého je těžké vymýtit jedním rozhovorem. Dejte tomu čas." Chvilí chlapce studoval. "Jak se teď cítíte?"

"Vyčerpaně. Jako kdybych si to potřeboval... promyslet."

"Neodolatelné nutkání vrhat se z absurdních výšek nebo nějaké jiné podobné aktivity?"

"Ne," řekl Potter a zvedl k němu oči. "Právě teď v žádném případě ne."

Severus se hluboko ponořil do jeho mysli, jen aby se ujistil, že to není lež. "Dobře," řekl. "Kdyby se to vrátilo, přijdete za mnou. Přímo. Ano?"

"Já – jo, tak jo."

"Popravdě řečeno, uvidíme se v tomto kabinetu znovu bez ohledu na to. Zítra večer v sedm a každý další večer, dokud se nerozhodnu, že už to není nutné. Můžete si s sebou přinést své domácí úkoly – věřím, že už jste si několikrát vyslechl, že jsou v poslední době žalostně nedbalé."

Potter zkřivil pusou.

"Vzhledem k okolnostem může být pochopitelně na vině vaše momentální roztržitost," obrousil Severus hrany svého sdělení.

"Ne," namítl Potter. "O to nejde. Já jen – že bude vypadat trochu divně, když budu každý večer chodit k vám do kabinetu, ne? Ron a Hermiona mi budou klást otázky a–"

"Pak to označte za trest," navrhl Severus a rty se mu proti jeho vůli v koutcích trochu zkroutily. "Chytil jsem vás po večeři a rozhodl se být obzvláště zlomyslný – nechávám vás čistit každou sklenici v této místnosti. Ručně."

"Dobře," řekl Potter. "Stejně je to zatraceně divné. Nechápu, proč to všechno děláte. Pomáháte mi. Jste... milý. Nebo tedy dobře, mám pár nápadů, ale ne... Je to proto, že–"

"Dělám to proto," nadechl se Severus dřív, než je Potter oba přivede do rozpaků, "že na rozdíl od všeobecného přesvědčení nejsem netvor."

"Ne," řekl Potter a zatvářil se mimořádně zmateně, "myslím, že nejste."

Možná ta slova měla zabolet. Ale jak Severus sledoval Pottera, který se postavil a vykročil ke dveřím, a viděl, že naprosté zoufalství nahradily únava a zmatek, cítil jen jednoznačný triumf. Když pohledem zavadil o stříbřitou látku na stole, na chvíli zaváhal.

"Něco jste si zapomněl," řekl. Poté vstal, zvedl plášť a došel k Potterovi, který na něj civěl, jako kdyby mu narostla druhá hlava. "Věřím, že ho nebudete používat k dalším neuváženým činům."

"Dobře," kývl Potter znovu a vzal mu plášť z rukou. Na dlouhý, táhlý okamžik jen hleděl na Severuse, jako kdyby nedokázal vymyslet jedinou věc, kterou má říct. "Já..."

"Ano?"

"Ehm," hlesl Potter. "Díky?"

"Jděte spát," řekl Severus a otevřel mu dveře.

* * *

Kdyby Severusovi před šesti měsíci někdo řekl, že se bude ve svém kabinetu bavit každý večer několik hodin s Potterem, aniž by ho chtěl být jen jedinkrát uškrtit, vysmál by se mu. Kdyby mu někdo řekl, že nějaká jeho část bude úderem sedmé vítat klepání na dveře, pátral by po známkách Matoucího dryáku; kdyby mu někdo řekl, že mu Potter bude důvěřovat, poslal by ho rovnou ke Svatému Mungovi.

Přesto všechno toto v následujících týdnech nastalo. Potter přicházel každý večer, usadil se na židli proti Severusovu stolu a rozložil si vedle sebe pergamen a knihy.

Někdy mluvil: o Cedrikovi, nočních můrách a noci na hřbitově, o přišpendlení k náhrobku a rozříznuté ruce, o své zoufalé touze být normální. Severus naslouchal a s každým slovem cítil, jak jeho hněv o kousek ustupuje, jako kdyby se jedovaté úpony pomalu odmotávaly z míst v jeho páteři, kde se usídlily.

"Normálnost se přeceňuje," řekl. "Jste takový, jaký jste."

Někdy Potter plakal. A i když Severus cítil známý přívál bezmoci pokaždé, když k tomu došlo, zjistil, že je stále snazší – a *snazší* – neuchylovat se k vaření čaje, ale položit opatrně ruku na chlapcova chvějící se záda a zkusmo mu prsty prohrábnout vlasy. Racionálně si byl vědom, že slzy jsou to nejlepší, ale pokaždé, když se objevily, působily mu bolest ještě dlouho poté, co Potter odešel.

Většinou však jen prostě mlčky seděli, Potter skloněný nad svým domácím úkolem a Severus sázející červené poznámky do esejí.

Asi čtvrtého dne si uvědomil, že se Potterova pozornost najednou začala toulat, ale nepoukázal na to a dál pokračoval ve své práci, navzdory plíživému pocitu, že je sledován. Potter vždycky promluvil spíš dřív než později a Severus zjistil, že když mu dá čas, aby si poskládal myšlenky, je méně pravděpodobné, že mu rupnou nervy.

Když ale přešlo patnáct dlouhých minut, nakonec zvedl hlavu. "Ano?"

"Jen jsem uvažoval," nadhodil Potter, "co děláte pro Řád."

Aha. "Co si myslíte vy?"

"No," nadechl se, "všichni si zřejmě myslí, že pro nás špehujete."

"Zřejmě," řekl Severus a vrátil se ke známkování. "Zajímavá teorie."

"Přesně tohle by řekl špeh."

Severus potlačil úšklebek a opravil tři otřesné pravopisné chyby v přivlastňovacích zájmenech.

"Takže pokud se ke mně budete i nadále ve třídě chovat jako k póvlu tak jako dneska," řekl Potter, "je to proto, že se Malfoy dívá a pravděpodobně hlásí každou pitomost svému otci, správně?"

"Když to říkáte," pokrčil rameny Severus.

* * *

"Přemýšlel jsem," spustil Potter následující den po dalším dlouhém zírání. "O tom, jak jste mi říkal, že bych si neměl dávat Cedrikovu smrt za vinu."

"Ano?"

"A věc se má tak, že si myslím, že se k tomu pomalu dostávám, ale čím víc cítím, že se k tomu blížím, tím víc myslím na to... vy mi něco říkáte, ale ve skutečnosti, když s tím mám problém, nebudete schopni mi říct, co musím udělat."

Severus zamrkal: "Prosím?"

Potter na chvíli zaváhal, jako by si nebyl jistý, jak má pokračovat. "Protože vy sám se podle toho nechováte. Ale možná byste měl."

Severus se narovnal a zpřímá se na něj zahleděl. "Jak už jsem vás dříve informoval, okolnosti mé situace se od těch vašich výrazně liší."

"Jo," kývl Potter, "o tom jsem taky přemýšlel."

"No tak to nedělejte!"

"Pozdě. Protože jde o to, že ať už jste udělal cokoli, pokud jste kvůli tomu cítil takovou vinu, že jste se chtěl zabít, počítám, že to samo o sobě nejspíš znamená, že jste si zemřít nezasloužil. A teď, Vol-"

"*Neříkejte* jeho jméno."

"Bože, vás to fakt nadzvedává, že jo? Je to jen-"

"Jména v sobě mají sílu," řekl Severus. "A nejen tu, kterou jim připisujeme. Bez ohledu na to, jaké žvásty vám cpe do hlavy ředitel."

Potter se zamračil, a pak řekl: "Dobře. Nicméně podle mě by *on* vůbec žádnou lítost necítil a někdo jako Lucius Malfoy nejspíš také ne. Ale vy ano, jinak byste nedělal pro Řád to, co děláte. Řekl jste mi, že nejsem jako *on*, ale vy očividně taky ne, jinak byste mi ani nepomáhal. Takže byste si možná měl taky odpustit."

Severus přes trpkou ironii, která mu užírala vnitřnosti, nedokázal několik vteřin najít slova. Kdyby jen ten chlapec věděl, kdyby jen věděl, hodil by

kamenem jako první – a navíc právem. V náhlém záblesku nápadu zvažoval, jaké by to bylo, kdyby teď a tady přiznal pravdu, kdyby Potterovi řekl *všechno*, jestli by ho znechucení na jeho tváři zbavilo části břemene. Ale ne – nemohl, nechtěl zničit křehký optimismus, který se mu navzdory všem okolnostem podařilo zasít do Potterovy mysli. Nemohl to riskovat.

"Nevíte vůbec *nic*," vyplivl místo toho vztekle. "Nemůžete pochopit hloubku věcí, které jsem udělal; nemáte nejmenší tušení, co jsem ve skutečnosti za člověka. Tak nám oběma udělejte laskavost, pane Pottere: nezkoušejte to." Vzal do ruky pero. "Tato diskuse je u konce."

Jenže nebyla. Potter ho chvíli mlčky dál pozoroval, a pak velice tiše řekl: "Víte, čím víc mi tohle tvrdíte, tím víc vám věřím."

Tu noc Severus vytáhl letitou, zažloutlou fotografii Lily a díval se na ni, dokud se mu její popraskaný, otrhaný okraj nezačal před očima rozpíjet.

Pak ji hodil do ohně a sledoval, jak hoří.

* * *

"Ehm, ehm."

Severus potlačil vzplanutí hněvu a vzhlédl od papírů, kterými se probíral, s rýsy dokonale vyhlazenými do neutrálního výrazu. "Ano?"

"Zjistila jsem velice politováníhodnou věc," sdělila mu Umbridgeová, tisknoucí si k hrudi své desky.

"Vskutku?"

"Ano. Víte, nepřetržitě úsilí pana Pottera vnášet do mých hodin rušivé lži dnes opět překročilo přípustnou hranici–"

"Trpí horečnou představitostí, to je pravda," pronesl Severus co nejsladším tónem.

"Takže si umíte představit mou nelibost, když jsem se ho pokusila umravnit uložením trestu, ale on reagoval tím, že se pravděpodobně nebude moci dostavit, protože už má trest s vámi."

"Jsem si jistý, že je to velmi politováníhodné," odvětil Severus. "Bohužel se ale obávám, že musím potvrdit, že tentokrát... neříkal lži."

Umbridgeová přimhouřila oči. "Pak jistě chápete, proč vás musím požádat, abyste ho uvolnil, abych ho mohla přiměřeně potrestat já."

"Ne," řekl Severus. "To naprosto nemohu."

"Kázeň v mé třídě –"

"Je samozřejmě důležitá," doplnil Severus. "Ale stejně tak v mé. Nicméně k vaší škodě já jsem zasáhl jako první. Potter je zaneprázdněn trestem u mne a bude tomu tak i v dohledné době."

Umbridgeová stiskla rty.

"Budte ujištěna," dodal, "že si neužívá jedinou vteřinu, kterou se mnou stráví. Poptejte se v okolí, jestli mi nevěříte – není žádným tajemstvím, že mezi mnou a tím klukem neexistuje jakákoliv náklonnost."

"Poučení, které mám v úmyslu vštěpovat -"

"Je, obávám se, toho typu, který jsem se snažil vštěpovat po léta. Potter může být od začátku školního roku vzpurný, ale mně se vzpírá mnohem, mnohem déle. Ve skutečnosti tak dlouho, že jsem odhodlán jeho umíněnost zničit bez ohledu na to, kolik večerů budu muset obětovat. Čili jistě chápete, že předat ho, byť jen na jeden večer, do vašich... schopných rukou je zcela vyloučeno. Všechny mé předešlé snahy by tak přišly vniveč."

"Tedy," začala Umbridgeová, "nikdy jsem..."

"Příjemný den," popřál jí Severus a odkráčel ze sborovny.

* * *

"Nesmíte Umbridgeovou popichovat," doporučil ten večer Potterovi. "Je to nebezpečná hloupost."

Potterův pohled okamžitě zaplál hněvem. "Ta ženská je pytel sraček. Sám jste to říkal."

"Slovník," napomenul ho Severus. "A věřím, že bych si pamatoval, kdybych použil tak barvitou frázi a dovolil si ji vypustit z pusy ve vaší přítomnosti."

"Ale no jo, víte, jak to myslím."

Severus studoval chlapce a jeho výraz. "Vím. A to je přesně to, před čím vás musím varovat. Už jste si vědom, že ta žena je odporný exemplář; ale pořád zapomínáte, že je taky mocná. Žádám vás, pane Pottere – buďte trochu opatrnější."

"Trvá na lžích, sakra! Říká, že Quirrell byl skvělý učitel! Nemyslíte, že lidé si zaslouží znát pravdu?"

"Myslím," řekl Severus, "že některé pravdy je lepší ponechat skryté, dokud nepřijde jejich čas."

K jeho úlevě to vypadalo, že chlapec začal o těch slovech uvažovat.

* * *

"V poslední době trávíte s Harrym hodně času," nadhodil Brumbál. "Existuje něco, o čem bych měl vědět?"

Severus si zamíchal čaj. "Před časem jste mi řekl, že si o určitých věcech nepřejete vědět. Mohu vás ujistit, že toto byste si rozhodně vědět nepřál."

Brumbál si ho chvíli prohlížel. "Jen mě k tomu podnítilo to, co předtím utrousila Minerva. Je úplně vzteky bez sebe."

"Jsem si toho vědom. Minerva by se měla starat o své záležitosti."

"Doufám, že nejste na toho chlapce moc přísný. Má těžký rok."

Jsem si toho mimořádně vědom, pomyslel si Severus, ale nahlas to neřekl. "Budu na něj tak přísný, jak uznám za vhodné." Pak zvedl hlavu a dodal: "Mám to pod kontrolou."

"Tak dobře," usoudil Brumbál nakonec. "Ale pokud byste v jakémkoliv momentě zjistil, že to už déle nechcete..."

"Budu vás zajisté okamžitě informovat. Je to všechno?"

Když o chvíli později míjel probuzený kamenný chrlič, nedokázal říct, koho přesně tím kryje.

* * *

Neinformoval Brumbála, protože nakonec se mu situace, do které se dostal, vymkla z ruky způsobem, jaký by nikdy nepředvídal. Nesplňovala žádnou z bezpočtu eventualit, o kterých uvažoval, z nich většina se soustředila kolem vyhlídky na to, že Pán zla objeví, že Potter už na svého učitele nepohlíží s nenávistí.

Naprosto ho to vyvedlo z konceptu.

"Já vám nerozumím," řekl Potter jednou večer.

"Dobře," odvětil Severus, aniž by přerušil známkování.

"Ale já chci."

Severus potlačil vzdech. Od oné noci, která vedla k impulzivnímu zničení cenného mementa – akci, kterou poté nechápal a hluboce jí litoval – upustil Potter od podobných osobních dotěrností a zdánlivě si nechával své myšlenky pro sebe.

Severus to měl vědět lépe a nepředpokládat, že to bude mít dlouhé trvání. Krátce zaváhal, zda by nestálo za to promluvit si o tom nahlas a vytyčit přesné hranice, ale upřímně řečeno, nechtěl se dohadovat. Měl za sebou vyčerpávající den následující po ještě více vyčerpávající noci s krátkým vzácným spánkem a příliš dlouhou dobou strávenou podlézáním oběma pánům. Kdyby se Potter rozhodl být horlivý, Severus by jen odsekl a zranil chlapcovy city.

Mělo by stačit si ho prostě jen nevšímat.

"Jste jeden obrovský rozpor," -Severus psal dál- "až na to, že to možná vůbec nejsou protiklady a já jen ještě nedokázal přijít na to, jak dávají smysl. Myslím, že možná ani vy v tom nemáte úplně jasno," -Severus psal rychleji- "protože stále říkáte jednu věc a děláte druhou. Říkáte, že si

potřebuji odpustit, ale sám odmítáte udělat totéž. Říkáte mi, abych se vyhýbal Umbridgeové, ale nepřenecháte mě jejímu trestu, i když víte, že ona to chce. Řekl jste mi, tam nahoře na věži, že v nic nevěříte, ale kdyby to byla pravda, pak by vám na ničem nezáleželo. A skrýváte to zatraceně dobře, ale je to očividná lež, protože jinak byste netrávili tolik času ujišťováním se, že jsem v pořádku. Myslím, že si jen setsakra moc bojíte přiznat, v co věříte, protože to nepasuje do toho, jak sám sebe vnímáte. Ale víte, pletete se. Nejste ani zdaleka tak odporný, jak předstíráte."

Brk vypadl Severusovi z ruky a muž se polekal; byl tak odhodlaný Pottera ignorovat, že si naprosto nepovšiml, že chlapec vstal a obešel stůl. Náhle se zdál být velmi blízko.

"Pottere," začal, "co to–"

A Potter ho políbil.

Severus ztuhl šokem. Šokem, překvapením a chvilkovým zděšením; ano, kategoricky to bylo tohle. Nemělo to pranic společného s tím, jak se měkké Potterovy rty dotýkaly jeho, ani s hladkým vklouznutím jazyka do Severusových úst, jazyka, který mu přejel po patře nejprve váhavě a poté neodbytně. Nemělo to nic, pranic společného s tím, že Potterova slova řála do živého a vyvolala zoufalou touhu po doteku; vůbec nic společného s faktem, že si nedokázal vzpomenout, jestli ho někdy v životě někdo takhle bolavě upřímně políbil. Nepodobalo se to pocitu teplého a jemného deště, ne, nikdy to nemohlo být požehnáním. Když jeho ruka zajela do Potterových vlasů, bylo to jen kvůli tomu, aby ho odstrčil, ne s cílem cítit, jak mu jako hedvábí protékají mezi prsty; Severus by se ho nikdy, nikdy nedotkl kvůli potěšení, vždyť ten chlapec byl jen-

Prudce Pottera odstrčil a zděšeně vyskočil na nohy.

"Co si sakra myslíte, že děláte?" zaječel.

Potter na něj zíral, opíraje se o police, do kterých narazil, s rozbitými sklenicemi a lahvičkami rozprsknutý po celé podlaze. Zhluboka se nadechl; černě jeho zřítelnic za skly brýlí pohlcovala zelenou. Olízl si rty a Severusovy oči ten pohyb bezmocně sledovaly.

"Myslel jsem, že to bylo jasné. Políb–"

"A co tě sakra mohlo posednout, že sis myslel, že by taková věc mohla být byt jen vzdáleně přijatelná, natož že bych vůbec někdy, v příštím milionu let, uvítal tak značně nepatřičný počín od *studenta*? Přišel jsi *úplně* o rozum? Ne, neodpovídej, je evidentní, že ano. Gratuluji, Pottere, překonal jsi dokonce sám sebe; jsi tak dokonale mimo hranice reality, že–"

"Tak hele," ozval se Potter, "to není fér! Přiznávám, že to bylo riskantní, ale ty jsi mě políbil taky!"

"No to tedy rozhodně ne!"

Potterovi se zablesklo v očích: "Jasně. Takže ten tvůj jazyk v mé puse jsem si tedy jenom představoval, že jo?"

"Ano!" zavrčel Severus. "Já bych se nikdy – jak se opovažuješ naznačovat, že bych – nikdy bych se takhle nedotkl dítěte!"

"Já nejsem dítě! Je mi-"

"Je ti patnáct! Mně je třicet pět, nemluvě o tom, že jsem tvůj učitel, a kdybys nebyl tak zmatený, byl bys-"

"Já nejsem ani trochu zmatený, sakra!"

"Jistěže jsi, pokud se vrháš po muži, který je víc než dvakrát tak starý, a nevidíš na tom nic divného! Kdybys měl jakýkoliv cit pro perspektivu, uvědomil by sis, sakra, že by sis měl najít vhodného partnera, který je ti věkem bližší. Jako každý normální puberták-"

Svou chybu si uvědomil v momentě, kdy mu ta zrádná slova vyklouzla z pusy, ale to už bylo příliš pozdě.

"Jasně," poznamenal Potter s jakousi chmurnou satisfakcí. "Normální. Tak normální, jak podle tvých slov budu muset akceptovat, že pravděpodobně nikdy nebudu?"

"Tohle jsem neměl na mysli -"

"Máš pravdu, je mi patnáct. Ale na rovinu, kolik znáš patnáctiletých, kteří třikrát čelili Vol- *Pánu zla* a začali s tím, když jim bylo jedenáct? Kterí viděli, jak kvůli nim někdo umírá, kteří byli prokleti *Cruciatem* a jejichž krev byla použita k oživení člověka, který jim zabil rodiče? Jejichž každý zatracený detail života je neustále rozmazáván v novinách, dokud jim z toho není na nic, ze všech těch sraček, a nepřemýšlí, jestli by na tom nebyli líp, kdyby..."

"To všechno jsou jen další důvody, proč je to tak hrozný nápad! Nejen, že jsi zmatený, ale taky jsi zranitelný a poslední věc, kterou potřebuješ-"

"Potřebuju tebe! Copak to nechápeš? Nikdo v mém věku mi nemůže rozumět, ale ty jo, a nemáš tušení, ani za mák, jaké to je vědět, že se o mě někdo stará a chápe mě a zároveň -"

Severus se zhluboka nadechl. "Pleteš si soucit s láskou, Pottere, a ujišťuju tě, že jsou to dvě zcela odlišné věci."

"Jdi do hajzlu!" vyhrkl Potter. V očích měl slzy. "Neopovažuj se mi tohle dělat, nechovej se ke mně, jako bych byl nějaký idiot, který nepozná, když lžeš. A mimochodem, pořád jsi mi nevysvětlil, jak to, že když je to všechno tak špatné, proč jsi mě taky líbal!"

"Už jsem ti řekl-"

"A to je další lež!" Potter se odrazil od police a přiblížil se k Severusovi. Ten rychle o několik kroků couvl, až při tom téměř zakopl o židli. "Ty jsi

mě políbil a užíval sis to, jen to nechceš přiznat." Další krok vzad a Severusova záda se opřela o zeď. Potter se k němu přitiskl, bradu zvednutou. "A kdybych tě právě teď políbil, udělal bys to zas."

"Ne," bránil se Severus, ale náhle si tím nebyl ani zdaleka tak jistý. Takhle blízko mohl cítit horko Potterova těla, které se k němu tisklo, mohl cítit vůni jeho kůže; krev mu bušila až v krku a způsobovala mu závrať. Kdo by dokázal říct, jestli na něj útočí vztek nebo strach, zda to není něco podstatně temnějšího, co mu mění vnitřnosti na kaši? Čeho se vlastně bál, když ne sebe? Potter stěží představoval fyzický problém jakéhokoliv druhu, a přesto byl Severus zahnaný do kouta, jako kdyby *on sám* byl dítě; nebyl ani schopný popadnout chlapce za ramena a vystrčit ho ze dveří, protože co kdyby se ho ruce rozhodly zradit a místo toho si chlapce přitáhly blíž? Už to jednou udělaly; jak jim mohl věřit, že to neudělají znovu?

Přitiskl dlaně na zeď, až se mu ruce třásly napětím. "Jdi ode mě!" řekl, s důrazem veškeré své vůle na každém slově. "Jdi pryč, Pottere! Hned!"

"Proč?"

"Protože," zavrčel Severus, "tě tu nechci!"

Potter se na něj dlouze zadíval, a pak milosrdně, milosrdně couvl a obešel stůl. Posbíral si knihy, nastrkal je do tašky a přehodil si ji přes rameno. Severus na něj celou dobu hleděl jako přikovaný a sledoval jeho cestu až ke dveřím.

Potter se těsně před nimi zastavil a otočil se. Obličej vyzařoval umíněnost, kterou na něm byl Severus zvyklý vídat, ale nikdy dřív ho tolik neděsila, snad jen s výjimkou oné noci na Astronomické věži.

"Ještě jsme neskončili," řekl Potter. "Vím, o co se snažíte. Odháníte mě pryč, protože máte strach, protože jsem se dostal příliš blízko, protože si myslíte, že si tohle nezasloužíte. Ale pletete se a já vás nenechám... Přiměju vás to vidět. Takže si neopovažujte myslet, že jsme skončili."

A vyšel ze dveří.

Cvaknutí zámku nepřineslo žádnou úlevu. Severus se odlepil od zdi, ale nebyl schopen se posadit, i když měl nohy jako ze želatiny; myšlenky mu pádily příliš rychle. Místo toho se oběma rukama ztěžka opřel o stůl a pokoušel se dýchat. Bylo mu špatně od žaludku, až na zvracení, po celém těle cítil mravenčení, jako kdyby mohl -

Shoda okolností, nic jiného to nebylo. Něco jako strašná, děsivá noční můra, kterou brzy zapomene - Potter odešel, zklidní se a taky to pak bude takhle vnímat. Přejde k rozumu a bude pořádně znechucený svým jednáním; bude mu trapně, oba už se o tom nikdy nezmíní a všechno bude-

Severus zaťal nehty do dřeva. Do prdele, co si to tu nalhává? Tady šlo o Pottera; chlapce, který by klidně zkusil projít kamennou zdí jen proto, že mu to právě teď přišlo jako dobrý nápad. Jakmile se zakousl do nějakého bláznivého plánu, byl jako vzteklý pes a odmítal se ho pustit – jak se mohl Severus tak splést v předpovědi, k čemu to povede, jak mohl být tak slepý? Samozřejmě, že se k Severusovi přísál jako klíště, sakra. Byl v depresi, osamělý a zmatený, samozřejmě, že si spletl utěšování s něčím víc, bez ohledu na to, jaká byla pravda–

Ztěžka polkl. Utěšování bylo vše, co měl kdy v úmyslu nabídnout, vše, co bylo jeho cílem, správně? Správně? Tím si byl jistý; tím si byl stoprocentně jistý, a přesto... a přesto... Potterovi *oplácel* ten polibek. Už to nemohl déle popírat, stále cítil Potterovy zuby na svém jazyku, jako kdyby na něm zanechaly jedovaté ostny; v ústech cítil pachů a hrdlo měl plné žluči. Minimálně v tomto bodě šlo o shodu okolností; muselo to tak být. V tu chvíli nebyl připravený na nápor svých pocitů, ale teď už ano, teď už bude všechno jiné. Dokáže, bude schopen, dokáže Pottera odmítnout, kdyby to znovu zkusil. Není... není žádná zrůda! Není takový slaboch. Že ne?

Myslí mu nechtěně probleskl obrázek Pottera vkrádajícího se pod rouškou noci do jeho komnat a do jeho postele, obraz nahých, hravých končetin obtáčejících se kolem něj a zvuk Potterových slov "Já ti věřím" šeptaných s takovou jistotou, jakou Severus vůči své osobě nikdy u nikoho necítil, dokonce ani u Brumbála ne, a něco se v něm prudce sevřelo, ačkoliv se zároveň otřásl hrůzou.

Ne. Ne, ne, ne, tohle nemohl dopustit, ale ani si nemohl v blízkosti toho chlapce důvěřovat, protože byl *přesně* takový slaboch; mohl to pouze omezit na minimum. Především to byla jeho chyba – kdyby nikdy neudělal tu do nebe volající chybu, že mu onu první noc v pracovně uklouzla informaci o jeho preferencích, Potter by nikdy neměl důvod se na něj takto fixovat. Musel se vrátit zpět; ještě lépe – musel zničit šance na to, že by Potter mohl v budoucnu takové city rozvíjet – i to nejmenší riziko bylo v tomto případě příliš veliké. V Potterovi se nesměly rozvíjet city k němu a ani mu nesmělo být umožněno ponechat si ryze sexuální podněty, které by Severuse snad mohly někdy v budoucnu zahrnovat.

Když se vyřítil ze své pracovny a mířil k nejbližšímu skrytému výklenku, jeho prsty se už svíraly kolem kovu. Otočil obračecem času víckrát, než to dělával předtím, blízko, blizoučko až k samotné hranici, zpět do oné katastrofální první noci.

Zastavil Pottera na chodbě, pouhý okamžik poté, co opustil Snapeovu pracovnu. Chlapec zamrkal, zřejmě zmatený a oči mu rychle sjely od Severuse ke dveřím a zase zpět.

"Co-" začal. "Ale byl jste přece-"

Severus pozvedl hůlku: "*Zapomeň.*"

Stejně jako každé jiné složité kouzlo obsahovalo i toto různé vrstvy provedení. Některá mohla člověka úplně zbavit vzpomínek, vyrvat je pryč a nechat místo nich jen díru, což, jak měl Severus podezření, byla oblíbená Lockhartova verze aplikování tohoto paměťového kouzla. Ale jiná je jen mohla potlačit, zasunout je do některého zákoutí podvědomí a uspat je tam na neomezeně dlouhou dobu, dokud je stejně silná magie neprobudí, a právě tak to udělal teď. Nastrkal všechno do nejskrytějších koutů Potterovy mysli: vzpomínku na věž a bezprostřední pocity, které k ní vedly; rozhovor v jeho pracovně, který snad na podprahové úrovni vyváží pozůstatky viny. A ano, také toto: jakoukoliv vzpomínku na to, že chlapec někdy preferovat stejné pohlaví, zamkl tak pevně, že kdyby ho to někdy napadlo nanovo, okamžitě by to zavrhl.

Na to sklonil hůlku a Potter znovu zamrkal. Když se mu pohled projasnil a zaostřil na Severuse, v očích se mu zablesklo.

"Odebírám Nebelvíru třicet bodů!"

"Cože? Já jsem byl jen-"

"Venku po večerce. Opět! Chcete, aby to bylo padesát? Protože se vám to povede, pokud se okamžitě nevrátíte do své ložnice, kde jste měl už dávno být!"

Sledoval, jak chlapec mizí v tmavé chodbě, a každá část jeho těla byla podivně těžká, jako kdyby měl všechny kosti z olova.

* * *

Necítil vinu. Vůbec ne. Opakoval si to, když sledoval Pottera u jídla a když ho ve třídě popichoval: udělal jen to, co bylo nutné. Pokud by si Potter uchoval vzpomínku na svoje city k Cedrikovi, Severus pochyboval, že by bylo jakékoliv paměťové kouzlo schopné potlačit naléhavost jeho zoufalství, dokonce s podvědomým otiskem jejich rozhovoru jakožto protiváhy. Chlapec by se znovu pokusil o sebevraždu a Severus by se znovu ocitl na začátku, před volbou mezi nepřijatelným a nemožným: svěřit Minervě a Brumbálovi větší sousto, než mohli zvládnout, nebo důvěřovat sám sobě.

Jednal v nejlepším Potterově zájmu. Nakonec si najde nějaké děvče a bude... spokojený, když ne přímo šťastný, protože se nedozví, o co přišel. Což je mnohem, mnohem lepší varianta než ten nejhorší možný osud, který by ho mohl potkat – aby jeho nevinnost byla pošpiněna Severusovou obscéncí.

Necítil vinu. Vůbec ne.

* * *

Kouzlo drželo, stejně jako Potterův zdravý rozum, navzdory celému dalšímu týdnu strávenému při trestech s Umbridgeovou. Přestože se Severus po večerech snažil co nejhlouběji zahrabat do práce, nedokázal ze

své pracovny vyhnat slabý zvuk škrábání Potterova brku po papíru, který v ní rezonoval od doby, kdy tam chlapec trávil čas psaním domácích úkolů.

A ani necítil smutek, když na to vzpomínal. Vztek na Umbridgeovou – ano, to si mohl dovolit.

Potter začal zase hrát famfrpál a život se vrátil do normálu. Do takového, který se v Severusově světě rovnal absurditě.

"Pane!" zavolala na něj na začátku října přes nádvoří Láskorádová. "Harry, on je – je mrtvý!"

"Jak?"

"Byl to heliopat!"

"Nemluvte hlouposti," odsekl Severus. "Nic takového jako heliopati neexistuje!"

Když o deset minut později hleděl na hromádku popela, u níž se ujistil, že jde vskutku o Potterovy ostatky, byl stále ještě přesvědčen, že musí existovat nějaké rozumné vysvětlení.

"Přišel odtamtud, pane," tvrdila Láskorádová a ukazovala na pruh udusané trávy, který se táhl do dálky. "Viděla jsem ho; byl jako velká koule plamenů a hnal se tryskem rovnou k Harrymu." Zasmušile sklopila oči k hromádce popela. "Byl by tak krásný," hlesla tiše. "Kdyby ho neupálil zaživa, víte."

Severus otevřel pusu, a pak ji zase zavřel. Co se na tohle dalo říct?

Heliopati existují, zapsal si do svého deníku. Možno obklopit kruhem vody, a pak ho vyhostit do středu země, kam podle všeho patří. Postarat se, aby se o nich Pán zla nikdy nedozvěděl!

Ani ne o týden později ho Láskorádová vyhledala znovu, ačkoliv tentokrát přišla s celým hejnem vyděšených, hysterických studentů. Nakonec musel Severus vystřelit do vzduchu varovné jiskry, aby je přiměl ztichnout natolik, že z nich dostal, co se stalo.

"Cože dělal?"

"Učil nás obranu," řekla Grangerová. "Protože Umbridgeová nechce – ach bože, věděla jsem, že to byl špatný nápad."

"Aby ne! A Longbottom," ukázal prstem na třesoucího se, vzlykajícího chlapce, "byl tím, kdo ho zabil?"

"Ale ne záměrně!" ohradila se Grangerová. "Byla to nehoda! Myslím, že ho Harry odzbrojil – říkám to správně, Neville? – a jeho hůlka narazila do stropu, zlomila se a pak Harry – ach bože, Harry-"

"Ano?"

"Dostal zásah. Bylo to strašné!"

Do prdele, proč ho Potter sakra nemohl nechat na pokoji? Nestačilo, že seděl nabručený v jeho třídě, zatímco Umbridgeová strkala nos, kam neměla, čili si Severus ani nemohl být jistý, jestli jeho rozhořčení nemělo, aspoň z části, původ v tom klukovi? Nestačilo, že ho byl Severus nucen vídat při jídle a na chodbách? Opravdu se musel znovu vrátit k opakovanému umírání, aniž by Severusovi ponechal byť jen okamžik na oddech?

"A kde," zavrčel tak neurvale, že Grangerová před ním couvla, "jste pořádali ta velkolepá neuvážená setkání?"

Měl by tu Potterovu provizorní armádu okamžitě rozpustit, pomyslel si, když dokončil v Komnatě nejvyšší potřeby svou práci pozoruhodně snadno tím, že se z neviditelného výklenku postaral o zpomalení Longbottomovy hůlky, která následně neškodně dopadla na polici. Měl by to oznámit Umbridgeové a vidět, jak ji rozpráší, až na to...

Možná to dávalo Potterovi směr. Možná si nevzpomíná, co pro něj Cedrik znamenal, ale stále si pamatuje hřbitov, rituál, hrůzu z toho, že čelil Pánu zla v plné síle, a tak mít příležitost učit ostatní jak se bránit, jakkoliv nemotorně, mu možná propůjčuje nějaký smysl existence, když ve skutečnosti nic jiného nemá...

Severus tedy nic nepodnikl. Vina ale samozřejmě v tomto rozhodnutí nefigurovala. Ani trochu.

* * *

Listopad přinesl první famfrpálový zápas sezóny a s ním Potterovu další šanci, jak zemřít. Že to způsobil jeden z jeho zmijozelů, bylo k vzteku, ale stěží překvapivé; Crabbe představoval odjištěnou zbraň už od svého příchodu na školu.

Když se Severus choulil pod tribunou, aby v pravý čas vyslal polštářové kouzlo ke zmírnění úderu potlouku, takže nepřelomil Potterovu páteř vedví, proklínal v duchu omezení, které jeho pozice v těsné blízkosti Pána zla přinášela. Bez nutnosti zůstat zadobře s Crabbem seniorem by mohl Vincenta tvrdě postihnout za ohrožování jiného studenta a právě teď si nic jiného nepřál víc. No dobře, možná kdyby Potter úplně přestal hrát famfrpál - ale to byl jen pouhý sen.

Jak se ukázalo, zasáhla vyšší moc. Nebo se tedy rozhodně vyšší moc ubírala nevyzpytatelnými cestami, protože Severus by nikdy nepředpokládal, že jejím zájmem bude Potter vrhající se do pěstního souboje, a ani by ho nenapadlo, že božstvo, ve které jinak odmítal věřit, bude ztělesňovat zrovna *Umbridgeová*. Ale když uslyšel Minervu, jak nevrle informuje Kratiknota, že jejich vrchní vyšetřovatelka zakázala Potterovi na celý rok hrát famfrpál...

Asi bylo jen dobře, že se nikdo z nich neohlédl, protože by ho viděli sepnout ruce a s úsměvem zvednout oči k nebi. Nejspíš vypadal naprosto vyšinutě.

Pokousán testrálem, zapsal si o měsíc později, který byl nakažen obzvláště zhoubným kmenem infekce, vyvolávajícím příznaky zlomeného srdce, které u Svatého Munga nedokázali vyléčit.

Jak Potter něco takového zvládl? Testrálové byli, navzdory své nezasloužené pověsti, ta nejmírnější, nejhodnější stvoření na světě; natolik, že se Severusovi už z principu nechtělo krmit stádo uklidňujícím dryákem. A proč to ze všech magických nemocí musela být zrovna infekce způsobující zlomené srdce? Téměř jako kdyby se mu Potter snažil něco sdělit tím, že se nakazil zrovna nemocí, která ho v neustávajícím pláči upoutala na lůžko; která ho doslova zabíjela přesvědčením, že ho nikdo nemá rád.

Nešťastnou náhodou spolkl jmelí, zapsal si v prosinci. Pocit paranoii zesílil.

Dost, dost, dost. Proč to sakra všechno prostě nemůže přestat?

* * *

"Ne."

"Obávám se, že to není žádost," řekl Brumbál s vážným výrazem v očích, "ale příkaz."

"To je mi jedno! Tohle po mně nemůžete žádat; to už je příliš. Kategoricky-"

"Severusi, prosím. Posadte se."

Přes stůl probodl Brumbála pohledem a po páteři mu přešel zimniční chlad. "Ne, děkuji," prohlásil. "Dávám přednost tomu zůstat stát."

Brumbál si povzdechl: "Vás se ani v nejmenším nedotýká fakt, že Voldemort má zřejmě přístup do Harryho mysli?"

"To jsem neřekl. Pouze jsem uvedl, že nemohu být tím, kdo -"

"Musí se naučit Uzavírání. Alespoň v tom se shodneme, ne?"

"Tak ho učte vy! Jste stejně, ne-li lépe kvalifikovaný-"

"Ne," zavrtěl Brumbál hlavou. "Vy jste toho chlapce neviděl, když mi ten sen o hadovi vyprávěl. Na okamžik jsem v jeho očích zahlédl nenávist - myslím tím Voldemortovu nenávist. Teď když si je toho spojení vědom, až bych byl s Harrym sám, mohl by toho využít, takže mu k tomu nesmíme dát šanci. Víím příliš mnoho; nemůžeme riskovat, že se mu některé informace dostanou do ruky."

"A co moje riziko?" optal se Severus. "Co budu dělat *já*, až Pán zla zjistí, že učím Pottera, jak si ho držet od těla? Že mu podkopávám plány, že se vzpírám-"

"Pochopitelně mu řeknete, že jsem vám to nařídil," prohlásil Brumbál. "A možná, že ho neučíte příliš horlivě."

"Brilantní návrh, který ale bude fungovat jen do té doby, než uspějí!"

"Nepředbíhejme událostem, ano?" navrhl Brumbál. "Severusi, víte, že bych nikdy neohrozil vaše -"

Mistr lektvarů se zasmál.

"*Neudělal* bych to," vrhl na něj ředitel přísný pohled přes okraj brýlí. "Rozhodně ne v této fázi; jako mrtvý byste mi nebyl k ničemu a vy to víte. Bude-li to nezbytné, musíme vás stáhnout a -"

"Protože špeh, který nemůže špehovat, je *neskonale* užitečný."

"Špeh, který nemůže špehovat," opáčil Brumbál, "je, v tomto případě, stále brilantním taktikem, který vidí do jednání nepřítele, což bychom jinak postrádali. Někým, kdo může předvídat velké množství akcí a vést nás a jehož magické schopnosti by byly, kdyby na to došlo, mimořádný přínosem v boji. Nemluvě o *člověku*, kterého si cením a vážím jakožto přítele."

"Jak dojemné," odvětil Severus. "Pokud si mě tedy tak ceníte, radši mi rovnou začněte psát epitaf, protože předpovídám, že to budu v brzké budoucnosti potřebovat. Nehledě na vše ostatní, pokud se mi ten chlapec během těch sezení dostane do hlavy-"

"Nemyslím, že je to příliš pravděpodobné," řekl Brumbál. "Vy ano?"

A co mohl Severus na tohle říct, když věděl, že to nebude jen pravděpodobné, ale také nevyhnutelné? Když věděl, že se ocitne Potterovi vydaný na milost a nemilost, že mu chlapec pronikne do hlavy, jako kdyby jeho obrana byla z vody? Na zlomek vteřiny zauvažoval, že přízná, jak strašlivě se přepočítal, když si v loňském roce myslel, že cena, kterou zaplatil za Potterovu odolnost vůči *Imperiu*, je přijatelná. Náhle se zdála mnohem vyšší, mnohem dražší.

"Jistěže ne," řekl.

"A také je tu vždycky myslánka," dodal Brumbál. "Jste si vědom varianty kouzla, které umožňuje úplné vyjmutí vzpomínek?"

Severus neochotně přikývl.

"Pak se obávám, že tato diskuse je u konce. Harry stráví zbytek prázdnin na Grimmauldově náměstí a já očekávám, že ho tam navštívíte a včas ho o účelu těchto lekcí informujete. Začněte co nejdříve. Hned první den pololetí."

* * *

Nazdárek, Pottere. Proč jsem tady? Ále, jen jsem vám přišel sdělit, že mi ředitel nařídil, abych se vám pravidelně hrabal v hlavě. Hned od začátku pololetí. Opožděně přeji veselé Vánoce a hodně šťastný nový rok.

Ne, takhle asi ne.

Nedokázal si představit rozhovor, na který by se méně těšil, a to měl pořádně široký výběr. Blackovo trvání na tom, že se vetře, z toho zážitku udělalo jen ještě větší rozkoš – jednoznačná rozkoš ve světě, kde se černá rovnala bílé a bílá černé.

Až na to, že sám Black měl ke světlé straně spektra pořádně daleko; byl jako inkoustová skvrna na čistém pergamenu, každým coulem stejně špinavý jako uhlí rozmazané na horníkových dlaních. Severus si nemyslel, že je možné, aby někoho mohl ještě víc nenávidět, ale jeho nově nabyté vědomosti o Potterovi přinesly takový úhel pohledu, který to dokázal. Náhle dostal způsob, jakým se Black na Pottera díval, zcela jiný odstín.

"Jistě ti ale neuniklo, že se Potter velice podobá svému otci?" řekl Severus, a ano, částečně to bylo se záměrem Blacka naštvat. *)

Ale byl to také test. Ve kterém Black velkolepě selhal ve chvíli, kdy řekl: "Ne, to neuniklo." *)

Potter nebyl vůbec jako jeho otec, což měl Black vědět. A když Severus o zlomek vteřiny později označil chlapce za arogantního, ačkoliv věděl, že to není pravda, no – potřeboval Blacka vyprovokovat, aby vystartoval do boje, ne? Daleko snazší způsob, jak ho *omylem* vykastrovat, čímž by zajistil, že kdyby se Black rozhodl plést si Pottera s jeho otcem tím nejhorším možným způsobem, nebude to mít žádný význam.

Zatracení Weasleyovi, vždycky rušili v tu nejméně vhodnou dobu. Severus odešel do Bradavic, a jak se původně děsil lekcí Uzavírání, tak teď se jich nemohl dočkat.

Hrabání v Potterově hlavě mu bylo milejší než ho nechat v tom domě s Blackem o samotě.

* * *

Uložení vzpomínky do myslánky ji oproti všeobecně rozšířenému přesvědčení neodstranilo z vědomí úplně. Oslabilo to její dopad, to ano, odčerpalo část intenzity emocí, které na ni byly přímo napojeny, ale nezpůsobilo, že událost byla *zapomenuta*; jen zkrátka... ustoupila do pozadí; barevnou, lesklou fotografii nahradily odstíny šedé.

Každé slušné *Legilimens* stále mohlo tyto otisky najít, a ačkoliv Potter toto kouzlo neovládal, riziko, že pronikne Severusovi do hlubin mysli, bylo příliš veliké. Kdyby zahlédl byt jen záblesk obraceče času nebo hůře, své smrti...

A tak Severus při přípravě na první sezení použil onu variantu kouzla, kterou doporučoval Brumbál. Venkonce šlo o špatnou radu - ne proto, že kouzlo vyžadovalo víc času a energie, ani protože bylo bolestivé a na hranici zákona, ale protože člověka nevyhnutelně změnilo. Posadil se a rval si z mysli jednu vzpomínku po druhé, vytrhával je bez sebemenšího ohlédnutí, dokud nevířily v ebenových úponcích na dně kamenné mísy.

Pak si přečetl vzkaz, který sám sobě před započítím této činnosti napsal.

Nemůžeš jich kompletně odebrat příliš mnoho, stálo tam. Pět, maximálně deset, nebo ztratíš sám sebe. Vybírej moudře.

Nedávalo to moc smysl. Proč by se především měl cítit nucený k odstranění vzpomínek v plném rozsahu? Neobával se, že se mu Potter vláme do mysli; ten spratek byl slabý a neschopný, naprosto k ničemu. Ne, obvyklá metoda by měla stačit.

Kromě toho... ztratíš *sám sebe*, to jako vážně? Zasmál se. Necítil se být jiný; v jeho mysli nebyly žádné díry, ani žádné mezery. Ať už se rozhodl odložit dočasně stranou cokoli, nemohlo jít o nic důležitého.

Čekal na Pottera v příšeří, pozoroval, jak přichází. Každým coulem byl jako jeho otec, ten styl, jakým pyšně nakráčel do Severusovy pracovny s výrazem oné vzdorné arogance - nepochybně hledal, kam by strčil svůj nos, ani se neobtěžoval zavřít dveře...

Ach, jak ho Severus nesnášel. Přesto si nedokázal vybavit, proč se těmito sezeními tak divoce bránil - jistě, každý okamžik strávený v Potterově společnosti představoval utrpení a ztrátu času, ale... mohl si to svým způsobem užít.

Nebude s ním mít žádné slitování. Vtrhne do chlapcovy mysli tak, aby ho mohl učit bránit se, a pokud ten proces bude *bolestivý*... tím lépe.

"Zavřete za sebou ty dveře, Pottere," pronesl chladně. *)

* * *

Přirozeně, že první lekce dopadla prachbídně. Nicméně bezprostředně po Potterově odchodu se tím Severus rozhodl nezaobírat. Místo toho se na chvíli posadil a užíval si přetrvávající záblesky Potterových výkřiků bolesti a obrazu, jak - dojemně slabý - klečel na kolenou.

A pak vylovil svoje vzpomínky z myslánky.

* * *

Tu středu si napsal jiný vzkaz:

Za žádných okolností neodstraňuj kompletně žádné další vzpomínky. Riskuješ svůj život.

Lež, ale nezbytná, kdyby měl přiznat pravý stav věcí, tak ta nejzásadnější. Konec konců, co z něj bez stínu Lily zbude? Kým se stane, když takový... takový byl tak dlouho, aniž si toho všiml?

Raději by se vydal napospas Potterovi, než aby na tohle zjistil odpověď.

Nemohl o tom přemýšlet. Nemohl, nemohl...

Odmítl tam jít.

* * *

"*Legilimens!*"

Před očima se mu příliš rychle točí vír s jednotlivými obrazy: Moudrý klobouk šeptá '...ve Zmijozelu'; to Changovic děvče se naklání, oči dokořán a plné slz; rozchechtaný tlustý kluk; blížící se mozkomorové; Potter je ponižován, znovu a znovu a znovu...

Sladká pomsta podbarvená hněvem; sakra, ten spratek se vůbec nesnaží!

"*Legilimens!*"

Potterova mysl se pod jeho dotykem trhá jako papír, obrana je chatrná jako gáza, měkká jako peří - ubohé. Potter křičí v agónii, padá na zem - naprosto nádherné. Potter na kolenou, hledící na něj Lilyinýma očima s takovou nenávistí, zosobněná tvrdohlavost...

"Vy mi nepovíte jak na to!" *)

Nevděčník.

"*Legilimens!*"

Pak dojde k nečekanému: teď se objevují záblesky *jeho* vzpomínek, vytažených přímo z hlubin jeho mysli. Otec, izolace, posměch, všechno to, co-

Tohle by *Protego* nemělo dělat. Náhoda, samozřejmě, porucha vyvolaná Potterovým otravným štěstím. Ale jakmile to začalo, nešlo to zastavit, Potter se mu roztahoval v hlavě, jako kdyby ho poháněla Severusova energie, a pokaždé ho bylo těžší a těžší odstrčit a vytáhnout do popředí dostatečně neškodné vzpomínky.

Jak se mohl *opovážit!* Potter nevlastnil ani ždibec talentu a rozhodně neměl žádnou skutečnou praxi, sakra; nedokázal ani skrýt tu prokletou chodbu, kterou vídal ve snu. A přesto tu stál, týden co týden, a pronikl přes dokonalé zdi, které nepropustily ani samotného Pána zla, pokud Severus nechtěl. Nemělo by to být možné.

Ostudné. Severus zdvojnásobil úsilí, pronikal do Potterovy mysli se vši tvrdostí, jakou dokázal vyvinout, a postaral se, aby zubatý okraj každého průniku byl cítit jako zákeřný řez nožem. Vychutnával si ránu, která

zůstala, otevřená a mokvající, dlouho po Potterově odchodu; byla to jediná věc, kterou si *mohl* vychutnávat, a tak to muselo stačit.

Každé pondělí a středu večer ze sebe pomocí hůlky vyrval empatii a soucit, a pak je rval z Pottera svou krutostí. Každé pondělí a středu večer po Potterově odchodu vлил své vzpomínky zpět a spolkl, kým se stal, a pokřivený obraz toho, kým mohl být. Poté jen seděl a hleděl na myslánku. Chvilku. Celé hodiny.

Neplakal, hluboko uvnitř věděl, že kdyby začal, nebyl by schopen přestat.

A mezitím brkem škrábal v neosobních, mechanických řádcích na pergamen: *Vybuchl při Weasleyovském ohňostroji. Nehoda při setkání BA. Spadl mu na hlavu rám obrazu a zabil ho.*

Potterovo umírání už ho nepronásledovalo. Stalo se jen vzpomínkou.

* * *

"*Nenávidím tě!*" zavrčel Potter a mrštil se Severusem o zeď.

V temném, stíněném zákoutí své pracovny mohl Severus vidět jen jeho oči: zelené, zelené, zelené, lesknoucí se jako blesky. Otevřel ústa, aby řekl: "Dobře," ale vyšel z nich smích, ostrý a opovržlivý, a Potterovu tvář zkřivila grimasa, zatímco se k Severusovi přiřítíl, bušil do něj pěstmi, kopal ho, škrábal a kousal. Severus ho odstrkoval pryč, pryč, pryč, ale ze všech stran je svíraly zdi, jako kdyby uvízli v nějakém přístěnku, který mu měl něco připomínat, ale přes tu litanii *nenávidím tě nenávidím tě nenávidím tě*, přes ten ohlušující řev své krve nedokázal myslet. Nemohl zřejmě ani uniknout z Potterova sevření, z prstů, které se mu jako drápy zatínaly do oblečení a pronikaly jím jako voda, zavrtávaly se mu jako pařáty do srdce. Zoufale se před nimi bránil a uhodil Pottera tak prudce, až jeho hlava narazila s hlasitým bouchnutím do zdi.

"Přestaň," řekl, stále vzdálený sotva pár centimetrů, "přestaň, přestaň, už s tím přestaň!"

Potter se usmál a otřel si hřbetem ruky krev z pusy. "Proč?" zeptal se. "Taky mě nenávidíš, ne?"

Popadl Severuse za krk a škulbl s ním k sobě, dokud se jejich rty neseťkaly.

Bylo to spíš kousnutí než polibek, ale na tom nezáleželo, protože rázem všechno ostatní přestalo existovat a Severus vnímal jen nenasytnou horkost Potterových úst, špičku jazyka, která přejížděla po tom jeho, výraznou pachut' mědi zaplavující mu hrdlo. Najednou existovala jen potřeba vtrhnout do něj jako vlna, jako tsunami: potřeba zmocnit se ho, mít ho, vlastnit ho, utopit se v něm a už nikdy se nevynořit. Uchopil Pottera za vlasy a plenil mu ústa svým jazykem, přitahoval si ho blíž, cítil přes látku jeho tvrdost. Spolkl zasténání, které mohlo být jak Potterovo, tak jeho. Náhle to byl on, kde se sápal po oblečení, ale žádné tu nebylo,

oba byli nazí, takže ho Severus uchopil za boky, zvedl ho opřeného o zeď a zabořil se do důvěrně známého nitra v jediném dokonalém, hladkém pohybu, při kterém jako by mu po páteři sjel blesk. Potter se zalapáním po dechu zaklonil hlavu a Severus pozoroval hladkou linii jeho hrdla jako přikovaný, i když se pohyboval v hluboko v něm. Tohle bylo všechno, co si teď přál, rytmus, tlak a tah, ale nestačilo to, protože Potter při každém přírazu zachrčel *nenávidím tě*, jako mantru, jako tečku. Severus ho šoustal stále tvrději a tvrději, nehty zaryté do měkké kůže Potterových boků, ale navzdory tomu, jak tvrdě ho přitlačoval na svůj penis, neumlčel ho. *Sklapni*, pomyslel si a zakousl do Potterova krku. Ucítil chuť šlach, svalů, krve, kosti a dřeneš...

Potter vzdychl a přitiskl se k němu ještě pevněji. Pak svými prsty jemně přešel po Severusově páteři a rty jako z hedvábí se otřely o boltec Severusova ucha, když zašeptal: "Věřím ti." Severus ho jemně položil na prostěradlo postele, vzepjal se nad ním, a pak padal a padal, jako zcela bezmocný a-

Probudilo ho jeho vlastní sténání; stále ještě se třásl v reakci na orgasmus. Na vteřinu zůstal ležet, chvěl se pod přikrývkou, ale nedostavilo žádné následné uspokojení, jen mu nepopsatelná hrůza sevřela vnitřnosti, zauzlovala je a o úder srdce později ho přinutila se pohnout.

Ulepenou noční košili ze sebe serval cestou do koupelny a zamířil rovnou do sprchy. Ale bez ohledu na to, jak dlouho stál pod proudem vařící vody, jak usilovně se snažil vydrhnout si ten sen z kůže, stejně se nikdy nebude cítit čistý.

* * *

Tohle bylo samozřejmě nepřijatelné. Bylo odporné, že se ho jeho vlastní tělo rozhodlo takto zradit; ani ve spánku se nedočkal klidu. To se nedalo vydržet.

Ale tuto noc se vzbudil příliš pozdě - nebo příliš brzy ráno, podle toho, jak se na to člověk díval - na to, aby mohl podniknout nezbytné kroky, jak tomu zabránil, potřeboval dostatek času. Musel počkat a později tento problém vyřešit jednou pro vždy.

Celý den se mu prsty chvěly nedočkavostí. Byl tak neklidný, že se ve třídě s přípravou na O.V.C.E. obořil na dva zmijozely, ale v době, kdy přestali zmateně mrkat, už se v duchu přehlížením jejich práce nezabýval. Protože to nejhorší ho teprve čekalo: dnešní vyučování zahrnovalo hodinu s pátým ročníkem.

Snažil se, seč mohl, aby se vyhnul pohledu na Pottera. Snažil. Ale oči ho odmítaly poslouchat, sklouzávaly k němu, jako kdyby ho k tomu nutila gravitace, přejížděly po rysech jeho tváře a zkoumaly, o co ostřejšími se staly...

Potter zvedl hlavu a probodl ho pohledem, ale Severus nedokázal přerušit oční kontakt, jen mu ten pohled vrátil. Potter sklopil zrak ke svému lektvaru a Severus pocítil pálení po celém těle.

A to se opakovalo pořád dokola. V jednu chvíli se Potter natáhl, aby si vzal z police za sebou sklenici, a zaklonil při tom hlavu, takže odhalil celé hrdlo. Severus zíral na mléčně bílou kůži, tak dokonale perfektní kopii vize ze svého snu a sevřel se mu žaludek; cítil, jak v něm víří horké jiskry a stékají níž a níž...

Ne. Otočil se na patě a zaryl nehty do dlaní. Tohle nepustí. Tuhle... nemoc, tuhle nákazu nedopustí. V ústech měl kovovou pachuč, jako kdyby je měl stále plná Potterovy krve. Ne, že by se to pochopitelně někdy stalo; byl to sen, jakási horečkou pokroucená noční můra - žádná fantazie. Jeho reakce byla automatická, pouhý záblesk minulosti, ačkoliv bylo zároveň znepokojivé, že se mu ve snech zjevila tak přesná replika Potterova krku, když se přece měla překroutit a zformovat zcela mimo realitu. Neprohližel si přece toho chlapce předtím, že ne? Ne, ne, rozhodně ho nepozoroval s úmyslem zaznamenat si linie chlapcova těla do mysli, aby se jimi mohl zaobírat později. Nicméně i teď, ačkoliv byl k němu obrácen zády, mohl si ho se zavřenýma očima představit naprosto jasně, příliš jasně, mohl vykreslit tvar jeho úst a-

Nikdy v životě se vyučování takhle nevleklo. Jakmile skončilo, uprchl do své soukromé laboratoře, kde uvařil ten nejsilnější lektvar pro utlumení chtíče, který znal, a nalil si ho do krku ještě tak horký, že si spálil jazyk.

Stejně mu bude bez libida lépe. K čemu, sakra, vlastně někomu jako on bylo?

* * *

Jeho sny o Potterovi pokračovaly. Zdálo se mu o tom, jak se s ním pere a bojuje s ním bez hůlky; zdálo se mu, že ho omylem zabil holýma rukama. Když sáhl pro obraceč času, ten krám nebyl nikde k nalezení.

V některých nocích se mu zdálo, jak vedle sebe leží na posteli, zcela oblečení, a Potter mu polibky zasypává oční víčka, čelo, spánky. Pokaždé, když se zvedl, aby mu tu přízeň oplatil, Potter se rozplynul jako dým.

Bezesný spánek měl na lektvar pro utlumení chtíče škodlivý vliv. Bude to prostě muset vydržet.

* * *

*) *Přímá řeč v takto označených částech je doslovnou citací z HP6.*

"Bavíte se dobře?"

Vytrhl Pottera z Myslánky žhnoucí zlostí. Jak se opovažuje, jak se opovažuje napadnout takhle jeho soukromí ve chvíli, kdy je otočený zády?

"Vida," nadhodil a s vědomím, s nadějí, že to bude bolet, zaťal prsty do Potterovy paže. "Vida... pobavil jste se, Pottere?"

Chlapcovy rty se pohybovaly, ale přes řev krve v svých uších se mu nepodařilo zaregistrovat, co říkal. Ne že by nutně potřeboval odpověď; samozřejmě že se Potter pobavil. Pravděpodobně byl u vytržení, stejně jako jeho-

"S vaším otcem byla opravdu legrace, že?" zasyčel a třásl s tím spratkem, třásl a třásl, ale nestačilo to, chtěl ho roztrhat na kusy, urvat mu končetiny, uškrtit ho, přímo teď a -

Smýkl chlapcem k zemi. "O tom, co jste viděl, nebudete s nikým mluvit!"

"Ne," vydechl Potter, ale Severus už nic neslyšel, protože mu ruka s hůlkou cukala a hlavu měl plnou kleteb: *Sectumsempra*, ano, *Crucio*, ještě lepší, nebo možná něco surového, divočejšího. Cítil, jak to v něm roste, bubnuje, sílí -

"Vypadněte, vypadněte, už vás ve svém kabinetě nechci v životě vidět!"¹⁾

Potter prchl v okamžiku, kdy Severus ztratil nad svou magií kontrolu a nad hlavou se mu roztřásla sklenice se šváby. Dveře se zabouchly, načež celá zeď explodovala a zasypala Severuse vodopádem blýskavých střepů. Úlomky skla, které ho zasáhly do tváře, byly tou jedinou věcí, která mu zabránila rozletět se za chlapcem a dopustit se na něm hrubého násilí.

Jen tou jedinou.

* * *

Postupem času se moc neuklidnil. O hodinu později stál nad myslánkou. Předtím znovu poskládal to, co byl schopen zachránit, ale většina letité usilovné práce byla na vyhození. Takže mu Merlin pomáhej, ale jestli se Potter někdy znovu byt jen zamračí na práh u jeho dveří...

Jakmile se jeho vzpomínky znovu pospojovaly, burácení krve se okamžitě proměnilo v led.

Jistěže Potter *vpadl* do jeho vzpomínek, ale Severus pochyboval, že by důvodem byla vypočítavost či zlé úmysly. Spíš za to mohla naprostá hloupost v kombinaci s tou jeho zatracenou zvědavostí...

1) Předcházející přímá řeč je doslovnou citací z HP5, kap. 28 v překladu pana Medka.

Necítil ani tak vztek, jako spíš zradu. Temnou, hořkou zradu, což bylo naprosto absurdní, protože to *on* zasel její sémě, ne? Nejprve vymazal vazby, které si k němu Potter vytvořil, i když z dobrého důvodu; pak zlikvidoval křehký respekt, který k němu chlapec možná pociťoval, tím, že mu záměrně způsoboval bolest a vyžíval se v jeho ponižování na té nejosobnější úrovni. Proč by pro všechno na světě neměl Potter chuť udělat totéž?

Ale ani to nebyla skutečná pravda. Zavřel oči a připomněl si Potterovu tvář, když ho našel v Myslance, a náhle viděl, že se díval špatným objektivem: Potter se nebavil. Byl zděšený.

V současné době ho Potter nenáviděl každým kouskem své duše. A přesto byl zděšený. Jednoduše proto, že byl ve stejné situaci a věděl, jaké to -

"Nebelvírská spravedlnost," zabručel Severus, ale ta slova mu na rtech chutnala hořce. Pokřiveně.

Potřásl hlavou. Tohle všechno bylo vedlejší. Potter se potřeboval naučit Uzavírání a Severus to věděl. Jenže se ocitl ve slepé uličce - stále ho kvůli tomu, aby všechny jeho vzpomínky zůstaly zcela nedotčeny, nemohl učit, protože Potter by je mohl vidět, a jak by pak skončil? Díky všem bohům, že ze všech vzpomínek, do kterých se Potter mohl ponořit, to byla právě tahle, jinak by se Severus mohl potýkat s daleko většími škodami. Ne, za těchto okolností ho učit nemohl, ale navíc si ani - svému druhému já - nedůvěřoval. Nevěřil, že bude souhlasit s pokračováním v lekcích jen proto, že mu to Severus napíše na kus papíru poté, co přikáže Potterovi vrátit se do jeho kanceláře. Po pravdě řečeno nevěřil, že by se po takovém vzkazu prostě nerozhodl přestat se znovu spojováním svých vzpomínek, protože by došel k závěru, že zešílel.

Ale to nejdůležitější - nevěřil si ohledně Pottera. Dotkl se ho a udeřil ho; tak tak že ho nezmlátil do krve, nebo neudělal něco mnohem horšího.

Ne, nemohl si dovolit být znovu v jeho blízkosti. Což bohužel znamenalo, že Potter se bude muset obejít bez Uzavírání.

Povzdechl si. Všechno bylo mnohem jednodušší, dokud mu ještě chybělo svědomí.

* * *

Udusil se velikonočním vajíčkem, nalezeným na chodbě ve čtvrtém patře, napsal si. Utopil se v bažině, kterou tu nechala Weasleyova dvojčata.

Protřel si oči. Velikonoce mu nepřinesly žádný oddech, jen hodiny strávené ve společnosti Pána zla, který trval na tom, že chce znát místo Brumbálova pobytu.

Neměl velkou radost z toho, když mu Severus, pro jednu zcela popravdě, odpověděl, že o něm nemá tušení.

Nicméně se zdál docela potěšený pokrokem, který učinil ohledně získání proroctví, což se Severusovi příliš nelíbilo. Vzpomněl si na chodbu, která ve snech zaměstnávala Potterovu mysl...

Ozvalo se zaklepání na dveře.

"Lupine," přimhouřil Severus oči. "Co tě sem přivádí?"

Muž popošel blíž. "Něco, co bude lepší probrat uvnitř. Můžu?"

"Myslím, že ne," zastoupil mu Severus cestu. "Víš, radši si do komnat žádné škůdce nepouštím."

Lupin se soustředěně rozhlédl po chodbě. "Nerušil bych tě, kdyby to nebylo důležité."

"Co je důležité pro tebe, nemusí se nutně týkat i mě," poznamenal Severus, ale ukročil stranou. "Nuže?"

"Všiml jsem si, že už Harryho dál neučíš nitrobranu."

"Přesně tak, neučím. A už ani nebudu."

"Prosím, Severusi, musíš... prosím obnov to učení. Není nic důležitějšího než Vol- jeho..." přešel na neutrální označení, jako by bral ohled na Severuse, cha! - „... získávání přístupu do Harryho mysli."

"Jsem si toho vědom. A ne, neobnovím ho."

"Severusi, prosím. To, že ti Harry takhle slídlil v Myslánce, bylo špatné -"

Tolik k Potterovu zachování tajemství. Dobrý bože, bylo to se Severusem už zlé? Skutečně si toho chlapce *romantizoval*?

"- ale je si toho vědom, věř mi. Znovu to neudělá, tím jsem si jistý. A uvědomuji si, že mu možná nebudeš důvěřovat a máš plné právo být naštvaný, ale je to opravdu dostatečně velký důvod odmítnout ho -"

"O mých důvodech nemáš to nejmenší ponětí," pronesl Severus potichu a popošel k Lupinovi. "To *nejmenší*. Jako vždy si myslíš, že znáš všechna fakta, a přitom neznáš žádná."

"Tak tedy proč? Pokud bys mi to vysvětlil, pak bych možná mohl -"

"Nemusím se před tebou ospravedlňovat. Není to tvoje věc."

Lupin se na chvíli odmlčel, ruce pevně sevřené v pěst. Pak to zkusil: "Myslíš, že by Brumbál oce-"

"Brumbál tu není," přerušil ho Severus. "A neodpovím ti, tak laskavě přestaň plýtvat mým časem." Otevřel dveře a dodal: "Odejdi. Ihned."

Lupin se narovnal, pak zavrtěl hlavou a vycouval na chodbu. "Aspoň o tom přemýšlej. Prosím," řekl těsně před tím, než mu Severus zabouchl dveře před nosem.

Potíž byla v tom, že přesně to Severus dělal. Přemýšlel o Pánu zla a chodbě z Potterových snů, přemýšlel o skutečnosti, že neznal místo Brumbálova pobytu a byl nucen spoléhat se na jiné členy Řádu, kterým možná byla tato informace svěřena čistě jen proto, že netrávili svůj čas v těsné blízkosti Pána zla.

Jenže on se ocitl ve slepé uličce.

* * *

Rozmlácen o strom Hagridovým nevlastním bratrem, zapsal si na konci května. Pozn.: zklidňování obra se neliší od zklidňování hypogrifa, jen dávkování je jiné.

Nenahlásil Hagrida jednoduše proto, že ztratit jakéhokoliv spojence proti Umbridgeové se zdálo nerozumné.

Model z předchozích let zůstal stabilní: během N.K.Ú. nezemřel Potter ani jednou. Ve skutečnosti z něj Severus mimo čas jídla nezahlédl ani vlas, tedy až do okamžiku, kdy ho Umbridgerová povolala do své kanceláře a dožadovala se veritaséra, aby mohla Pottera vyslechnout.

"Má Tichošlápka! Drží Tichošlápka tam, kde je to ukryté!"¹⁾

Jako kdyby si to poselství Severus už nepřečetl v Potterově hlavě. Chlapec nemohl přenášet své myšlenky víc nahlas, než už je upřeným pohledem ukazoval Severusovým očím.

Bohužel Potterovo odmítnutí důvěřovat zdravému rozumu znamenalo, že nemohl dokonce ani nenápadně naznačit něco, co by možná byla schopná zachytit Grangerová, aniž by neriskoval, že tomu porozumí i Umbridgeová. A tak popřel jakékoliv pochopení a zanechal Pottera v jejích rukách.

Bral dva schody najednou a hnal se do odlehlého rohu nádvoří, přičemž celou dobu proklínal Brumbálovu volbu komunikace. Bylo naprosto skvělé a dokonalé posílat a přijímat takovéto zprávy, když byl člověk mimo dohled slídivých očí; ve sklepení obklopen dětmi Smrtijedů mu tento luxus jaksi dopřán nebyl.

Jakmile byl z dohledu, vyvolal laň. *Jdi na Ústředí, nařídil jí tiše. Najdi jakéhokoliv člena Řádu a pověz mu, že Pán zla chytil Blacka a drží ho na oddělení záhad. Řekni mu, ať upozorní Brumbála. Ihned!*

Celý nesvůj sledoval, jak kluše do noci. Zatraceně, kdyby jen Minerva nebyla u Svatého Munga. *Ona by věděla, kde Brumbál je, tím si byl jistý.*

Čas se vlekl. Právě když se rozhodl, že by měl jít raději zkontrolovat Pottera, snesl se z nebe stříbřitý tvar a přiměl jej ztuhnout na místě.

1) Harryho výkřik je doslovnou citací z HP5, kap. 32 v překladu pana Medka.

"Co do prdele blbneš, Snape?" zavrčel popuzeně Blackovým hlasem. "Já jsem tady, sakra! A není třeba upozorňovat Albuse; čekáme ho tu každou chvíli. Až sem dorazí, postarám se, aby se dověděl, že ti totálně šplouchá na maják."

Do prdele. Do prdele, do prdele, do prdele, jak sakra mohl být tak hloupý? Nezastavil se, aby si to promyslel, a místo toho rovnou vystartoval do kanceláře Umbridgeové - potřeboval se okamžitě dostat k Potterovi, aby mu zabránil nakráčat přímo do pasti.

Kancelář byla prázdná. V duchu zaklel a vydal se zpět do přízemí a přes vstupní halu ke schodišti do sklepení, když tu zahlédl v chodbě záblesk blond vlasů.

"Draco!"

Úmyslně se narovnal a přinutil se ke klidu. Chlapec vyšel pomalu, líně schody. Klid, musel vyzařovat klid.

"Potřebuji mluvit s ředitelkou, ale zřejmě už není ve své kanceláři. Byl jste s ní - nevíte náhodou, kam odešla?"

Draco zkroutil ústa do znechucené grimasy. "Poslala nás pryč, i když jsme odvedli tak dobrou práci. Jako kdybych nebyl důvěryhodný. Já! Odešla s Potterem a ostatními pryč, protože Grangerová se chystala -"

"Je mi jedno, jaký blábol vyplodila Grangerová. Jak jsem řekl, musím mluvit s ředitelkou. Víte, kam je odvedla?"

"Vlastně bych neměl."

"Ale víte to."

Dracovi přešel přes rty prohnáný úsměv. "No, nemohl jsem dovolit, aby mě takhle odsunula na vedlejší kolej, ne? Tak jsem se plížil za nimi. Šli do lesa, ale -" úsměv se změnil v našpulený ret, "já tam nechodím moc rád."

"A jak je to dlouho?"

Draco pokrčil rameny: "Nevím. Chvilku."

"Tak dobře," řekl Severus, a aniž by se zdržoval strohým přikývnutím, zamířil pryč. Postaral se, aby jeho kroky vypadaly klidně, dokud se za ním nezavřely vchodové dveře. Ale ani pak se nedal do běhu, kdyby se Draco náhodou rozhodl znovu slídit.

Les před ním byl tichý a temný. Po Potterovi nebo po Umbridgeové nikde ani vidu, ani slechu, ačkoliv teď už by se jistě měli vracet.

Jakmile ho dostatečně kryl stromový porost, znovu vyvolal laň. *Potter mylně věří, že Black byl zajat; Pán zla ho má očividně v úmyslu vylákat na oddělení záhad, aby získal prorocství. Umbridgeová ho odvedla do lesa, ale nevrátili se, tak ho jdu hledat tam. Shromážděte Řád, a co nejdříve zamiřte na ministerstvo. A do prdele, Blacku, zůstaň jako dobrý pes tam,*

kde jsi. Někdo musí počkat na Ústředí, aby informoval Brumbála, co se stalo.

Další důvod, proč jsou Patroni tak zatraceně neužiteční, pomyslel si, když laň zmizela do noci - dostanou se sice daleko, jenže překonání značných vzdáleností jim zabere hodně času.

Mohl se jen modlit, aby se tam dostal včas.

* * *

Stál v Brumbálově kanceláři uprostřed polámaných tretek a rozbitých přístrojů rozházených po podlaze.

"Mrtvý," řekl.

"Ano," kývl Brumbál. Vyhlížel unaveně a staře, vůbec ne jako člověk, který právě porazil nejsilnějšího temného čaroděje v zemi.

Severus by měl být šťastný. Měl by být povznesený nad zprávu o Blackově smrti, po které tak zoufale tolik, tolik let toužil.

Ale uprostřed důkazů Potterova žalu se cítil jen dutý a prázdný.

Dějství šesté

V Tkalcovské uličce netrával čas od té doby, kdy začal působit v Bradavicích. Proč by to dělal, když měl přes léto k dispozici prostorné a pohodlné komnaty místo stísněného, zašlého domu, který nikdy nepovažoval za svůj bez ohledu na to, kolika policemi s knihami a svazky ho za ty uplynulé roky zaplnil?

Pohrdal tím místem. Bylo nasáklé jeho matkou, jeho otcem, vzpomínkami uvězněnými ve stěnách, které se mu vracely ozvěnou ve dne a rezonovaly v jeho snech v noci. Ale Pán zla ho chtěl mít někde "snadno dostupného" (nedůvěřoval mu, chtěl ho mít někde, kde ho ta krysa může snadno špehovat), a tak skončil v Tkalcovské uličce.

Trochu oddechu mu přinášel pouze ten čas, kdy podával raport Brumbálovi, a on se ho držel, jako kdyby se topil a ten čas byl vor. Sloužil čistě k předávání informací, samozřejmě, ale po posledních pár letech, kdy se od toho muže na každém kroku distancoval, si náhle, teď když ho měl daleko, vzpomněl, proč si ho tak cenil. Drobné střípky: drahocenné okamžiky, kdy dovolil Severusovi jen sedět a dýchat; perfektně uvařené kouřící šálky čaje; závažné obavy usazené v jeho očích; občasný, prchavý dotek ruky nebo rukávu.

Nepřítomnost způsobila, že mu měklo srdce.

Takže když ho Brumbál znovu uprostřed léta zavolal, zpočátku cítil úlevu - úlevu, která zmizela v momentě, kdy prošel letaxem a uviděl ředitele zhrouceného v křesle.

Pustil se do akce. Přivolal si ty nejsilnější léčivé lektvary, které měl ve skladu. Začal sesílat kouzla, nejprve na prsten na stole, pak na Brumbála. Pracoval neúnavně a mrazivou hrůzu odstrkoval stranou pokaždé, když hrozilo, že ho přemůže a zlomí jeho koncentraci.

Konečně Brumbál otevřel oči.

"Proč," začal Severus, kterému se teď, když se mu ulevilo, divoce zrychlil puls, "proč jste si ten prsten nasazoval? Musel jste přece vědět, že je zakletý. Proč jste na něj vůbec sahal?"

Brumbálovu tvář zkřivila grimasa. "Byl jsem... hlupák. Pokušení bylo příliš veliké..."

"Jaké pokušení?"

Brumbál neodpověděl a Severus vybuchl vzteky. "Je zázrak, že se vám vůbec podařilo vrátit se sem! V tom prstenu byla neobyčejně silná kletba, nemůžeme doufat v nic lepšího, než že se nám podaří zpomalit její postup. Prozatím jsem ji uzavřel v jedné ruce -"

Brumbál zvedl zčernalou paži a netečně si ji prohlížel. "Odvedl jste skvělou práci, Severusi. Kolik mi podle vás zbývá času?"

Znělo to klidně, tak zatraceně klidně, zatímco v Severusovi zuřil chaos - cítil se jako kdyby mu vyrvali střed těla a nechali ho točit ve víru, bez kotevního lana, nechali ho - "To vám nedokážu říct," přinutil se odpovědět. "Možná rok. Navždy takovou kletbu zarazit nelze. Dřív nebo později se dostane do celého těla; je to bohužel kletba toho druhu, co časem nabývá na síle."

A Brumbál udělal něco nemyslitelného - usmál se. "Mám štěstí, opravdu neobyčejné štěstí, že jste tu se mnou, Severusi."

"Kdybyste mě byl zavolaal jen o něco dřív," hlesl Severus zoufale, jakoby přes mlhu, která ho obklopila, "mohl jsem pro vás udělat víc, získat pro vás víc času!"¹⁾

Ztuhl v momentě, kdy pronesl poslední slovo. Samozřejmě, *samozřejmě*, jak to, že ho to nenapadlo dřív? "Když už je řeč o čase," pokračoval svižně a začal se dobývat do kapsy hábitu, "tohle se vůbec nemusí stát! Řekněte mi, kde -"

Ale Brumbál zavrtěl hlavou.

"Proč ksakru ne?"

Ředitel se napřímil v křesle, ale Severus viděl, kolik ho to stálo sil. "Jsem dost starý na to, abych dokázal žít s důsledky svého jednání, nemyslíte?" poznamenal zlehka. "No, popravdě řečeno to celou situaci velice zjednodušuje."

Severus na něj jen němě zíral. Brumbál se usmál.

"Mám na mysli to, co na mě chystá Lord Voldemort. Jeho plán, podle kterého mě má nebohý mladý Malfoy zavraždit."¹⁾

A Severus se sesunul do křesla u Brumbálova stolu, protože se mu nohy proměnily v želatinu.

* * *

Vrátil se do Tkalcovské uličky s pocitem, že mu tělo obnažili až do morku

1) *Přímá řeč v označených pasážích je doslovnou citací z kánonu v překladu pana Medka - HP7, kap. 33*

kostí. Když míjel Pettigrewa, nepromluvil na něj ani slovo, protože se obával, že má všechny své myšlenky vepsané ve tváři.

Namířil si to do koupelny a zahleděl se do zrcadla. Jeho tvář byla jako maska, dokonale prázdná, prostá jakýchkoliv citů. Ten nesoulad působil jako otevřená rána.

Dobře. Dobře. Bude lepší, když to takto zůstane, protože si nemohl dovolit uklouznout. Nemohl se zabývat tím, co večer slíbil, nebo proč či jak to zrušit. Musel to odsunout stranou, odpojit od jakékoliv emoce. Byl to prostě fakt.

Tu noc snil o tom, jak utíká za Brumbálem, ale bez ohledu na to, jak hlasitě křičel, ten muž se dál vzdaloval, obrácený k němu zády. Dohnal ho a chytil za hábit, ale když dopadl na kolena, to, co svíral v prstech, byla jen látka, látka, která se nadouvala a formovala do Pottera, a Severus se na něj zhroutil, utopil se v něm, se vzlykáním utopil svůj smutek a touhu, svou hrůzu i radost v jeho ústech.

Stal se imunní vůči lektvaru na tlumení chťiče. Kouzla, která následující večer vytvořil, nefungovala ani zdaleka tak dobře.

* * *

Navštívily ho Narcisa a Bellatrix a teď byl ve slepé uličce: on nebo Brumbál, nebo - pokud se nepodrobí - tak on a Brumbál.

Nebo spíš on a Brumbál a Draco, pokud toho chlapce nezvládne ochránit.

Tolik plýtvání. Tolik plýtvání.

Ale taková byla válka.

* * *

Potter dorazil do Bradavic už mrtvý. Buď měl tak slabou nosní přepážku, nebo Draco zkrátka dupl příliš tvrdě; konečným výsledkem bylo, že když uklízečka v Bradavickém expresu zakopla o jeho maskované tělo, měl mozek prošpikovaný roztříštěnou kostí.

Severus tomu nezabránil úplně. Draco byl teď, když bojoval za svou rodinu, nebezpečný, a Potter si toho musel být vědom. Takže se ukryl a jen utlumil ten úder v naději, že zlomený nos bude pro Pottera dostatečným varováním, aby byl opatrný. Pak odešel, aby mu nechal nějaký čas na přemýšlení o nebezpečí, a seslal kouzlo na Tonksovou, aby zajistil, že dostane chlapce bezpečně do Bradavic.

Její Patronus - s podobou Lupina, u všech skřetů - vystřelil kolem něj k hradu. Že to byl zrovna Snape, kdo zareagoval, byla smůla. Severus ho odchytil v polovině cesty přes školní pozemky, dal mu instrukce a poslal ho pryč. Pak neochotně zamířil přímo k bráně Pottera vyzvednout.

Nebyl na to připravený. Ve vlaku věnoval Potterovi bez neviditelného pláště jen krátký, letmý pohled a nebyl... nebyl připravený. Nebyl připravený na vlnu znepokojení, která se v něm zvedla při pohledu na krví potřísněný obličej, při uvědomění, jakou zápornou roli v tom hrál. Ještě méně byl připravený na fakt, že Potter navzdory stopám krve vypadal v šestnácti, jako by vystoupil z toho nejhoršího vlhkého snu. Světlo kývající se lucerny roztančilo stíny po linii jeho lícních kostí, odlamovalo kousičky zlata z očí naplněných nenávistí, a Severus zatoužil vzít si ho přímo tady u ocelové brány.

Takže odmrštil Pottera slovy, která už pro něj dávno ztratila veškerý význam, ale která stále měla význam pro chlapce. Sebral body, bagatelizoval a posmíval se mu; cokoliv, jen aby to mezi nimi vytvořilo odstup.

"Potter se mnou bude... hmm.... v naprostém bezpečí."¹⁾

To jistě.

* * *

"Mně nemusíte říkat *PANE*, pane profesore."²⁾

Potterův obličej vypadal bez stop krve a za denního světla ještě víc jako vynořený z vlhkého snu: rozčuchané černé vlasy, rudě červené rty, v zelených očích se uprostřed vši té smrti blýskalo tolik ducha, tolik života.

Severus mu udělil trest a později nedokázal sám sebe přesvědčit, že počátečním impulzem byla momentální zlost.

Pokousán od úponice jedovaté, zapsal si a horečně odstrčil stranou myšlenky na to, co bude s Potterem, až on zrealizuje Brumbálův plán. Snažil se ředitele na ten problém upozornit, ale byl pokaždé zastaven, odstrčen, nikdy neměl čas...

Na nikoho kromě Pottera. Severus nedokázal říct, na koho z nich žárlí víc, a tak se pokusil místo toho soustředit na Draca, ale ten chlapec všechny jeho pokusy o přiblížení odmítal či je naprosto ignoroval.

A na obzoru se nevyhnutelně a neodvratně tyčil Potterův trest. Takhle vypadalo peklo, ve kterém Severus žil; takhle muselo vypadat.

Uložil Potterovi ten nejnechutnější úkol, na jaký dokázal přijít: tlustočervi. A strávil prvních deset minut večera soustředěným posloucháním mokrých, mlaskavých zvuků, když je Potter porcoval na kousky a...

Dobře, byl to otřesný nápad.

Přímá řeč v označených pasážích je doslovnou citací z kánonu v překladu pana Medka:

1) *HP6, kap. 8*

2) *HP6, kap. 9*

To, že zbytek hodiny zíral na jejich kroutící se zbytky, se dalo označit alespoň za částečné zlepšení. Kdyby jen Potterovy prsty nebyly tak obratné a mrštné.

* * *

"Severusi, pojdte rychle sem!"

Hnal se za Minervou na ošetřovnu a z dálky slyšel pronikavý, nepřírozený nářek, který mu vyvolal po celém těle husí kůži. Ale první věcí, kterou uviděl, když rozrazili dveře, byly dokořán rozevřené zelené oči, hledící nevidomě na strop.

"Potter," hlesl, ale Minerva už ho táhla k další posteli.

"Už nepůjde zachránit," řekla, "ale ta dívka, Severusi, ta dívka..."

Severus se momentálně ani za mák nestaral o záchranu oné dívky, ne v případě, kdy mohl v první řadě zachránit jak ji, tak Pottera před tím, aby k úhoně vůbec přišli. Přesto začal na její tělo sesílat síť kouzel - jednoduše proto, že to byl nejrychlejší způsob, jak získat potřebné informace. Během této činnosti pokládal krátké, úsečné otázky a naslouchal příběhu o náhrdelníku, koktavě podávanému Weasleym, Grangerovou a kamarádkou Bellové, a o tom, jak se ho ta dívka dotkla první - zaznamenal díрку v její rukavici - a jak Potter, který přiskočil, aby ji odtáhl, klopýtl a upadl obličejem přímo na dotýčný náhrdelník.

Pak prohlásil, že si potřebuje ohledně dívčiny záchrany nejprve cosi ověřit v knihách, a bleskově zmizel.

* * *

Měl to všechno propracované do posledního detailu. Dokonale. Bohužel díky podezření, že prokletý šperk je součástí Dracova plánu, nemohl zasáhnout příliš otevřeně. Chlapec nesměl Severuse podezřívát, že se mu staví do cesty, jinak s ním nebude nikdy mluvit. Prasinky byly veřejné místo, ale to by nemělo vadit: bude čekat u okraje cesty, pod zastíracím kouzlem, a *Acciem* si ten balíček přivolá z ruky Bellové dřív, než se její kůže stihne dotknout kovu. Vytratí se tak rychle - ještě nebyl v zastíracích kouzlech natolik suverénní jako Brumbál - že se nikdo o jeho přítomnosti nedozví.

Jenže uklouzl. A to doslova. Když se rozhádané dívky přiblížily a on zvedl hůlku, připltl se mu pod botu deštěm zmáčený kámen, takže ztratil rovnováhu. Než se narovnal, Bellová už vylétla do vzduchu. Tak tak se mu podařilo seslat na Pottera kouzlo stability, aby mu zabránil zakopnout.

Ta ironie mu neunikla, ale ani zdaleka mu nepřipadala zábavná. Když Bellová začala křičet, instinktivně vyrazil vpřed, ale vzápětí se zarazil a bezmocně uvízl v rozporuplných impulzech. Musel - *nemohl* přiskočit dívce na pomoc - pokud nechtěl, aby se zvěst o jeho zhmotnění ze vzduchu donesla až k Dracovi.

Přinutil se vrátit do Bradavic a vymyslel si záminku, proč být na ošetřovně, tím, že zatáhl Pomfreyovou do spletité konverzace o lektvarech, které potřebovala, a v duchu děkoval Merlinovi, že už předem odvelel Snapea do jejich komnat. Když Hagrid přinesl dovnitř křičící dívku, nenuceně se toho úkolu chopil; pracoval přímo ďábelským tempem a dělal všechno, všechno, co bylo v jeho silách, aby ji zachránil.

Uspěl jen tak tak. Jenže vůbec nešlo o úspěch, dokonce ani o náznak vítězství, protože ten den se nade vší pochybnost ukázala jedna věc: chybil, byl omylný, byl nedokonalý.

Byl vším tím, čím si nemohl dovolit být.

* * *

Potter nezemřel po zbytek listopadu. Nezemřel ani v prosinci, ani jednou až do Vánoc. Téměř to vypadalo, že se rozhodl připojit k Brumbálovi a Dracovi v jejich společném úsilí vyhybat se Severusovi jako moru.

Jak měl sakra práce vyřešit problém, když ho nikdo z nich nenechal?

Netušil, co ho znepokojovalo víc: to, jak se mu Draco doslova rozpadal před očima a celou dobu odmítal přijít do jeho kabinetu, Brumbálova stále častější dlouhá nepřítomnost, kterou odmítal vysvětlit, nebo Potterovo náhlé, bizarní odmítnutí umírat. Všechno kolem něj jako kdyby obklopovaly vysoké kamenné zdi, blokovaly mu cestu a způsobovaly, že byl... bezmocný.

Byl bezmocný, pokud šlo o pomoc Dracovi, protože chlapec se ho náhle rozhodl vnímat jako nepřítele, nepochybně z velké části díky jedovatostem, které mu šeptala do ucha Bellatrix. A Severus si o něj při vší té jeho frackovité, zbabělé slávě dělal starosti. Považoval Draca takříkajíc za vlastního; vždyť ho viděl vyrůstat.

Byl bezmocný, pokud šlo o zastavení Brumbálova umírání, bezmocný zjistit, na čem pracuje a jaký to má význam pro celkovou situaci. A ano, Severus se staral i o něj, přestože se příliš často sám sebe ptal proč.

A pokud šlo o Pottera...

Možná bylo požehnáním, že ho chlapcův nepřirozený stav *žití* udržoval v dostatečné vzdálenosti. Nezastavilo to sny ani vlny zájmu, kdykoliv se ocitl poblíž, ale umožnilo mu je snáze zvládnout. Vidět ho na Křiklanově vánočním večírku se do Severusova žaludku zabořilo jako ostrý nůž, protože se Potter vyskytoval ne na druhém konci třídy, chodby nebo stolu, ale přímo před ním. Stál tu jako ztělesnění ohňostroje rozporů: s náhlým talentem na lektvary (jak to?), klidný a sebejistý (i když Severus věděl, co je pohřbeno v jeho nitru), chystající se stát bystrozorem (jako jeho otec; ale na rozdíl od Jamese Pottera se kroutil pod chválou, kterou ho Křiklan zahrnoval). Když u něj bizarní komentář Láskorádové o bystrozorech vyvolal záchvat smíchu, ten zvuk zasáhl Severuse jako kořeněná

medovina, kterou pil, a on na jednu šílenou vteřinu zauvažoval, jaké by to bylo být původcem takového smíchu. Pak se objevil Draco a okamžitě odvedl jeho pozornost jinam.

Přesto mu Potterovo pokračující přežívání i nadále leželo v hlavě. Natolik, že následující den zamířil do komnat v přízemí, které nikdy dřív nenavštívil. Dveře byly odemčené; v okamžiku, kdy překročil práh, pohltil zvuk jeho kroků mech a on vstoupil mezi keře a změř větví.

Bez ohledu na to ho Firenze zaslechl a otočil se k němu. "Žádal jsem tě, abys mě znovu nevyhledával, Severusi Snape. To stále platí."

Severus se zastavil. "Nepřišel jsem tě žádat o žádnou aktivitu. Jen o radu."

Firenze na něj bez mrknutí oka hleděl.

"Ačkoliv jsme spolu od doby, kdy jsi přišel do Bradavic, nehovořili," začal Severus opatrně, "trávil jsi čas v mé přítomnosti, na poradách-"

"Pokud si přeješ zjistit, zda jsem si vědom tvých pokračujících pokusů zahrávat si s časem, odpověď je ano. Pach tohoto konání na tobě lpí jako nějaká nečistá nákaza. Nosíš ji s sebou, kamkoliv se hneš."

"Přestal umírat," vybuchl Severus. "V poslední době už to nedělá - potřebuji vědět proč."

"Proč?"

"Protože je to porušení vzorce a to nedává smysl! Před pěti lety jsi mi řekl, že proudy času znají způsob, jak si najít jinou cestu. Ale pokud je to pravda a on stále umíral na bezpočet... různých směšných způsobů, protože se čas pokoušel nastolit rovnováhu, tak proč by se to mělo najednou zastavit?"

"Co chceš, abych ti řekl?"

"Pravdu!"

"Neexistuje žádná pravda. Jen její výklady."

"Tak mi poskytni svůj výklad! V tomto bodě bude cokoliv lepší než-"

Odmlčel se. Firenze jako by dlouhou dobu přemítal, pozoroval Severuse a hrabal kopytem do země. Pak řekl: "Nabízí se možnost, že čas odkrývá stálejší proud. Takový, který neblokují žádné přehrady. Takový, který možná spojí jeho konce mnohem příhodněji než ty pramínky, proti kterým jsi v minulosti bojoval."

Severus ztuhl: "Ty myslíš..."

"Myslím, že jsi změnil, co bylo psáno; změnil jsi nezměnitelné. Čas teď začíná tušit, jak by to mělo být znovu napsáno, a tentokrát definitivně. Čím jistěji roste, čím jasnější je cesta, tím méně odchylek nastane."

"Ne," hlesl Severus. "Ne. Tomu odmítám věřit."

"Pak to možná není pravda, co hledáš, ale ujištění?" zeptal se trochu kousavě Firenze.

Severus na to nereagoval, ačkoliv měl pocit, jako kdyby dostal facku.

Firenze si povzdechl a zakroutil hlavou. "Nebo se možná ve svém čtení hvězd mýlím. Doufám, že ano. Ze všech lidí, se kterými jsem se setkal, je ten chlapec ten nej-"

Severus na dokončení jeho věty nepočkal a vytratil se.

* * *

Firenze se *mýlil*, říkal si. Říkal si to pokaždé, když pomyslel na to, že se Potterovi nepodařilo zemřít ani během Vánoc, ani v lednu. Říkal si to tak skálopevně, že tomu začal skutečně věřit, a to tak moc, že když Potter počátkem února zemřel tím nejstupidnějším způsobem - zřítel se na něj lustr uvolněný Protivou - nepocítil žádnou úlevu.

Koneckonců se to dalo čekat. V průběhu těchto měsíců zaměřil svoji pozornost na pocit nespravedlnosti z toho, že Brumbál před ním ukrývá tajemství, která sdílí s Potterem, že důvěřuje chlapci v tom, v čem nedůvěřoval jemu. Celou dobu si připadal, že je rván na všechny možné strany a drcen protichůdnými směry loajality. Nešlo o to, že by si Potter nezasloužil vědět, co přichází, a Severus *chtěl*, aby byl připravený. Jen si přál, aby to nebylo tak pokřivené, aby je Brumbál na to mohl připravovat *společně*, aby sdíleli společný základ, protože jak pro všechno na světě měl asi chlapci v budoucnu pomáhat bez ředitele, jehož odchod se znepokojivě blížil?

Když měl konečně jeden únorový podvečer příležitost toho muže konfrontovat, jakékoliv podobné myšlenky před ním ale zatajil. Potter byl *jeho* a jen jeho. Severus ho roky tvaroval a formoval, skryl do něj střípek své magie, své vůle, zcela vymazal - ne, ponořil, pouze hluboko ponořil - jednu jeho stránku. Střežil povědomí o tom, jak mu pomáhal, jak ho pošramotil, víc než cokoliv jiného; Brumbál neměl právo to vědět.

On ale o ostatních záležitostech vědět *potřeboval*.

"Odmítáte prozradit mi všechno, a přesto čekáte, že vám prokážu tuhle drobnou službičku! Příliš mnoho považujete za samozřejmost, Brumbále. Třeba jsem si to rozmyslel!"

"Dal jste mi slovo, Severusi. A když už mluvíme o službách, které mi dlužíte, souhlasil jste tuším také s tím, že budete bedlivě sledovat našeho mladého zmijozelského přítele, není-liž pravda?"

Severus se nadechl, ale nedokázal přes svůj hněv promluvit. Zdi, všude jen samé zdi.

Brumbál si povzdechl. "Přijďte dnes večer v jedenáct do mé pracovny, Severusi, a přestanete si stěžovat, že ve vás nemám důvěru..."¹⁾

* * *

"Teď mě dobře poslouchejte, Severusi. Přijde čas, bude to po mé smrti... nehádejte se se mnou a nepřerušujte mě! Přijde čas, kdy se bude zdát, že má lord Voldemort strach o život svého hada."

"O Naginiho?" zeptal se naprosto zmatený Severus. Další hádanka, další dílek, který nedával smysl...

"Správně. Přijde-li takový čas, kdy lord Voldemort přestane Naginiho vysílat, aby pro něj plnil nejrůznější úkoly, a začne ho držet v bezpečí po svém boku a pod kouzelnou ochranou, pak už myslím nebude riskantní to Harrymu povědět."

"Ale co?"

Brumbál se zhluboka nadechl a zavřel oči. Severusovi při tom obrazu přešel mráz po zádech. Brumbál nikdy nebyl tak vzdálen okolnímu světu jako teď - nebo alespoň ne před Severusovými očima - jako kdyby nemohl snést pravdu, kterou musí vyslovit-

"Povědět mu, že toho večera, kdy se ho lord Voldemort pokusil zabít a kdy mezi ně Lily jako štít nastavila svůj vlastní život, se vražedná kletba odrazila zpět k lordu Voldemortovi a odštípla kousek jeho duše. Ten úlomek odlétl a přichytil se k jediné další živoucí duši, která v tom polorozpadlém stavení zbývala. V Harrym žije část lorda Voldemorta a právě díky této části se umí dorozumívat s hady a dokáže navázat s myslí lorda Voldemorta spojení, jehož podstatu nikdy nechoopil."

Severus měl pocit, že Brumbálův hlas přichází z veliké, převeliké dálky, a je tlumený mlhou, která ho celého obklopila.

"A dokud ten úlomek duše, o jehož ztrátě Voldemort sám vůbec nic neví, zůstane v Harrym a pod jeho ochranou, nemůže lord Voldemort zemřít."

Severus slyšel sám sebe říkat: "Takže ten kluk... bude muset zemřít?"

Když mluvit, necítil pohyb svých rtů. Nebyl si jistý, jestli vůbec něco řekl. Uši mu naplnil tupý bzukot, zanořil se hluboko do jeho nitra, rezonoval v něm, jako kdyby se tam navíjel...

"A musí ho zabít vlastnoručně Voldemort, Severusi! To je absolutně nezbytné."¹⁾

"*Avada Kedavra!*"

1) *Přímá řeč v označených pasážích je doslovnou citací z HP7, kap. 33 v překladu pana Medka*

Inu, pomyslel si při pohledu na hůlku, o které si nepamatoval, že by ji vytahoval. To bylo... poněkud zbrklé.

Ztěžka se opřel o stůl a hleděl na Brumbálovo tělo ležící zhroucené na podlaze.

Pak zaklonil hlavu a rozesmál se.

* * *

Snapea zastavil u kamenného chrliče s jednou nohou na schodech.

"Ne," řekl a namířil si to přímo k němu. "Proboha, nedělej to. Je na to ještě příliš brzy."

Snape zamrkal.

"Na to ho zabít," objasnit Severus.

Snape znovu zamrkal a optal se: "*Pottera?*" Znělo to překvapeně.

"*Samozřejmě, že ne,*" odsekl Severus. Pak se zasmál a zavrtěl hlavou. "Brumbála."

Snape na něj vytřeštil oči: "Možná bys tam měl jít místo mě, protože já nemám tušení-"

"Ne," namítl Severus. "Nemůžu to slyšet - znovu." Na okamžik zavřel oči. "Firenze měl pravdu."

Snape naprosto zbledl. "Ne," hlesl. "Nevěřím ti. Jsi pod matoucím kouzlem, nebo-"

"Tak běž," řekl Severus. "Běž tam a poslechni si to sám, když mi nevěříš, ale do prdele, měj svoje ruce celou dobu pod kontrolou. Nejlépe si na ně sedni. Udělej cokoliv, jen ho nezabíjej. Ještě ne."

A postrčil Snapea na schodiště, přičemž sledoval, jak spirálově stoupá vzhůru a mizí mu z dohledu.

Během čekání nemyslel na Pottera nebo na Brumbálova slova. Nemyslel na nic jiného než na kamennou zeď, kterou měl před sebou, přejížděl její drsný povrch prsty, sledoval ty nejjemnější prasklinky, které jí procházely jako zmrazené, tmavé žíly. Nikdy dřív zdem nevěnoval pozornost, ale teď mu připadaly podivně krásné. Na povrchu byly tak prosté a skromné, jen obyčejné zdi; přesto mohl přísahat, že cítí, jak uvnitř proudí cenná staletá magie, která se do nich vsákla s nespočtem dávno zapomenutých příběhů a životů.

Zdi se o smrt nestaraly. Kéž by jen mohl být jako ony.

Když se Snape opět vynořil z ředitelovy pracovny, jeho rysy se nápadně podobaly zdivu; byly bledé, prázdné, vytesané z kamene.

"Nuže?"

"Nezabil jsem ho," řekl Snape. "Ačkoliv bych měl právo to udělat." Ustoupil stranou a chrlič se s hlasitým *klap* zasunul zpátky na své místo. "Ten na nervy jdoucí chlap! Měl tu drzost-"

Zmlkl a potřásl hlavou, oči upřené k zemi.

"Drzost?"

Snape vzhledl a náhle měl v očích žár; kámen už se nehroutil, spíš se s otrášením otevíral jako jícen sopky. "Poukázal na to, jak je *dojemné*, že nám ten chlapec tak přirostl k srdci," vyplivl, "když jsem se odvážil vyjádřit svou... nechuť nad jeho konáním. Neboj se - velice důrazně jsem to popřel. Vyčaroval jsem laň a nechal ho, ať si věří, čemu chce."

Severus se na něj zahleděl. "Je zvláštní, že ji stále můžeme vykouzlit."

Snape si odfrkl: "Možná to není až tak zvláštní vzhledem k tomu, že Potterův Patron je-"

"Ne," přerušil ho Severus ostře. "Neopovažuj se pokračovat."

Snape pozvedl obočí. "Takže jsme dosáhli bodu, kdy lžeme sami sobě?"

"Ano! Jakou máme jinou možnost? K čemu bude dobré přemítat o... Je mrtvý. Už je mrtvý."

"Takže to prostě jen tak *přijmeš*?" zeptal se Snape tónem, ve kterém se mísil výsměch a stěží potlačovaný hněv. "Po tom všem, čím jsme prošli, po všem, co jsme udělali, ty prostě-"

"A co jiného mám asi sakra dělat? Co si představuješ, že udělám? Unesu Pottera na nějaký tropický ostrov, odstraním blok v jeho paměti a budeme žít šťastně až navěky? Ach, zapomněl jsem; samozřejmě budeme muset nejdřív znovu zabít ředitele, jinak ten plán nebude *nikdy* fungovat."

"*Nevysmívej se mi*," vyštěkl Snape a zpražil ho pohledem.

"Pokud budeš dál trvat na tomhle směšném chování-"

"Aspoň *něco* dělám. *Cokoliv*! Je to opravdu tak pošetilé? Máme k tomu prostředky a schopnosti; jestli ho někdo může natrvalo schovat, pak jsme to my!"

"A zbytek světa shoří pod nadvládou Pána zla."

"Seru na zbytek světa! Ať si shoří. Ať si jde do pekel a zůstane tam!"

"V tom prohlášení je jediný problém," pronesl velmi tiše Severus, "že teď ten, kdo lže sám sobě, jsi ty."

Snapeovi poklesla ramena; ztěžka se opřel o zeď a zavřel oči.

"Mimochodem," dodal Severus, "předtím jsem myslel na totéž."

"Samozřejmě, že ano."

Několik dlouhých nádechů Severus sledoval, jak tam Snape stojí a tváří se naprosto poraženě. Mělo by ho trápit, že se vidí při tak slabé chvílce, ale z nějakého důvodu vnímal jen ten divný svíravý pocit, který se mu rozlil v hrudi, tíhu, která jako by ho táhla k němu. Zvedl ruku, pomalu, váhavě a...

Rychle ji zase spustil, když Snape pozvedl víčka.

"Měl bych jít," řekl a narovnal se. Znovu byl jako ta zeď, prázdný a neproniknutelný. "Uzavřít kruh."

Severus přikývl a chvíli poté jen sledoval, jak se jeho existence vytrácí.

* * *

Vyhýbal se pohledu na Pottera, jako kdyby byl už jen ten pohled jedovatý. Při jídle upíral oči do talíře, na vidličku nabodávající zeleninu a na nůž krájející maso, ačkoliv později nedokázal říct, jestli jedl mrkev nebo zelí, rostbíf nebo vepřové. V těch dnech všechno jídlo chutnalo stejně: nevýrazně, seschle, lepilo se mu na patro jako popel.

Nedařilo se mu to úplně. V době, kdy přitažlivost příliš zesílila, zatoulaly se mu oči k Potterovi proti jeho vůli, a pak to v něm vzrostlo jako temný bobtnající proud: nutkání Potterovi všechno říct a prosit ho, aby utekl, uprchl a ukryl se; popadnout ho a nikdy ho nepustit; sebrat ho a odvést do bezpečí. Severus to nutkání zasunul hluboko, hluboko dolů, ale s každým dnem, kdy Potter nezemřel, s každou příležitostí, kdy se dalo čekat, že to udělá - neotrávil se medovinou darovanou Křiklanovi, potlouk odpálený McLaggenem odnesl jen naprasklou lebkou - jen stále sílilo.

Čas jako kdyby pádil. A navzdory přesýpacím hodinám spočívajícím Severusovi na hrudi a jejich řetízku obtočenému kolem krku a pečlivě ukrytému pod hábitem neměl tu moc ho zpomalit.

* * *

"VRAŽDA! VRAŽDA V UMÝVÁRNĚ!! VRAŽDA!!!"¹⁾

Severus rozrazil dveře a napůl očekával, že tam najde Pottera v nějaké poslední groteskní hrr-smrti. Ale ten, kdo ležel na zemi a z hlubokých tržných ran mu z celého těla unikala krev, nebyl Potter - byl to Draco. A Potter klečel v kaluži zarudlé vody vedle něj jako viník.

Severus v mžiku rozpoznal účinky kletby *Sectumsempra*, ale neztrácel čas zjišťováním, kde se v něm vzalo to bouřlivé vzplanutí vzteku, nebo úvahami, jak se mohl Potter naučit jeho kouzlo. Odstrčil ho stranou a začal odříkávat protikletbu, přičemž se v duchu modlil, aby nebylo příliš pozdě.

1) *Přímá řeč v takto označené pasáži je doslovnou citací z HP6, kap. 24 v překladu pana Medka.*

Nezabýval se tím, když pomáhal Dracovi na nohy a napůl ho vynesl z místnosti – chlapec se potřeboval rychle dostat na ošetřovnu a vzít si dobromysl a lektvar na doplnění krve. Nezabýval se tím, když vyjel na Pottera, aby zůstal, kde je, nebo když mířil chodbou po schodech dolů a svíral v náručí mokrého, sténajícího chlapce. Myslel jen na to, že když nedokázal ochránit Draca ani před Potterem, nikdy to nedokáže uprostřed následovníků Pána zla. Bude rozprášen, zlomen, sněden zaživa.

"Podívej," začal tiše, když Pomfreyová odchvátala vyhledat lektvary a Severus pokládal Draca na lůžko, "*chci* ti pomoci. Prosím, Draco, dovol mi to. Přijď za mnou večer do kabinetu a zapracujeme na tom. Společně."

Ale Draco odvrátil hlavu a zavřel oči.

Severus zaťal ruce v pěst, otočil se na podpatku a odkráčel pryč, zpátky k Potterovi. Dočasně potlačená zuřivost v něm znovu vyvřela a rozžhabila ho doběla. Potter použil černou magii, přestože Severus tak tvrdě chránil jeho nevinost – šlo o ten nejodpornější, nejhorší druh zrady. Jak se opovážil, jak se *opovážil* použít tu špinavost, která se zrodila v Severusově vlastní hlavě, byla utkaná jeho vlastníma rukama tehdy, když ještě tak dobře nechápal souvislosti? To bylo, to bylo -

Především to všechno byla Severusova chyba. Byl si jistý, že Potter by se v patnácti nikdy ani nepodíval na temné kouzlo, ale Severus prostě musel jít a zlomit ho, že ano? Celou dobu sám sobě nalhával, předpokládal, že potlačení Potterových vzpomínek zatížených vinou bylo chlapci ku prospěchu, ale kdo ví, kolik spolu s nimi ponořil empatie, kdo mohl popravdě říct, co všechno zničil? Tohle, tohle byl Potter, kterého *on* stvořil, ne úplně, ale přece jen se podobající monstru, kterým byl Severus v jeho věku. Ano, byl rozzuřený, velmi rozzuřený na Pottera, ale ne tolik jako sám na sebe.

Chtěl to odčinit, vzít to zpátky. Ale nemohl – ne tak blízko k cílové čáře, ne s Brumbálovou smrtí na obzoru. Mohl pouze násilím získat z Potterovy hlavy informaci, kde přišel ke kletbě *Sectumsempra*, vyžádat si tu knihu, aby zabránil dalším škodám – a dát mu trest, když místo toho, aby ji odevzdal, lhal.

* * *

Později večer, když se Draco opět vyhnul jeho pracovně, si dovolil připustit, že možná reagoval přehnaně. Potter koneckonců vypadal vyplašeně, a možná to nebylo strachem ze Severusovy odplaty, ale spíš hrůzou z toho, co provedl. Možná nelhal, když tvrdil, že nevěděl, jaký účinek to kouzlo bude mít.

Potter byl koneckonců pitomý a nikdy moc nemyslel na následky. Možná ho Severus opravdu nepokřivil k nepoznání. Vzpomněl si na Potterovu reakci na to, co viděl v myslánce, a ano, byla tam empatie, bezpochyby ji viděl. Empatie a vina.

Severus si stále přál, aby mohl vrátit zpět to, co udělal. Ale jelikož to nešlo, mohl alespoň čerpat ponaučení z toho, co se naučil vloni, a připomínat Potterovi, co je správné a špatné tím, že ho konfrontoval s méně sympatickými stránkami minulosti jeho drahého otce.

Říkal si, že to byl jediný důvod, proč neposlal Pottera na trest k Filchovi, ale věděl, že je to lež. Už byl květen, blížil se konec školního roku, a jakkoli se pohledům na Pottera snažil vyhýbat, prahl po každém zbylém okamžiku jeho přítomnosti jako hladový pes, ačkoliv věděl, že je to pošetilé. V kradmých pohledech na Pottera nebylo žádné potěšení, protože se snažil, seč mohl, kopírovat nesčetné přečiny svého otce, ale Severus se těmi pohledy přesto opájel jako sklenicí nahořklého vína.

Bylo to vše, co teď mohl dostat. Vše, co kdy mohl mít.

* * *

Konec května přece jen přinesl Potterovu poslední hrr-smrt. Severus v noci hlídkoval po chodbách, když do něj ta dívka vrazila. Oči zalité slzami měla stejně rudé jako svoje vlasy.

"Snape!" vykřikla. "Musíte – pojdte honem! Stalo," vzlykla, "stalo se něco st-"

Severus ji následoval ke vstupu na Astronomickou věž. Tam, u paty kamenného schodiště, ležel Potter; jeho prázdné oči byly za nakřivo spadlými brýlemi doširoka otevřené a krk měl zkroucený v nepřírozené poloze.

"Jak?" vyhrkl Severus a zároveň myslel na to, jestli takhle bude Potter vypadat, až bude všechno řečeno a uděláno, až s ním Pán zla definitivně navždycky skoncuje.

Ginevra se zhluboka nadechla. "Jen jsme se muckali," procedila přes slzy, které jí stále tekly, "nahore na schodech, ale on musel – já nevím – zakopnout nebo tak něco," - Severus pohledem zavadil o Potterovy boty s rozvázanými tkaničkami - "a upadl a já jsem ho nedokázala včas chytit, a pak prostě -"

"Zjevně," zavrčel Severus, "už byste ho tedy neměla líbat!"

Ginevra se zapotácela a příští záblesk zoufalství se v jejích očích přetavil v oheň. "No, to už ani víckrát nebudu!" zaječela. "Nikdy! Jak se opovažujete, vy zatracený bastarde! Vždycky jsem věděla, že nemáte srdce!"

A pustila se do Severuse se zaťatými pěstmi a s vyceněnými zuby, jako kdyby mu její úderly mohly nějak ublížit, jako kdyby měly její fyzické rány nějaký význam ve srovnání s nožem ukovaným z povědomí o věcech příštích, který už měl vražený přímo v... srdci.

* * *

"Odebírám Nebelvíru třicet bodů!"

Pár překvapeně odskočil od sebe, ale Severus dívku stěží zaregistroval, viděl jen Pottera: zrychlený dech, opuchlé rudé rty, lesknoucí se ve světle hůlky, zeleň očí pohlcovaná černotou díky vzruš-

"Ačkoliv, když o tom tak uvažuji – bude to padesát bodů! Oběma deset za neslušné chování na veřejnosti, dalších dvakrát deset za toulání po večerce a deset vám, pane Pottere, za nezavázané tkaničky!"

"Za nezavázané tkaničky?" vyhrkla Ginevra. "Jak dlouho tu *dohlížíte*, že jste si všiml takového detailu?"

"A vám deset za drzost a nepodložená obvinění, slečno Weasleyová," oznámil jí Severus, i když při tom za nic na světě nedokázal přestat hledět na Pottera. Stěží dokázal přinutit svoje oči, aby setrvaly na chlapcově tváři a nepodlehly pokušení sklouznout níž.

"Úchyle," zamumlala Ginevra, vkročila mezi ně, aby uchopila Pottera za ruku. "Pojď, Harry."

Potter ji následoval a při odchodu věnoval Severusovi jediný poslední, vzpurný pohled.

Šlo o poslední výkřik smrti a samozřejmě, že ho Potter použil k tomu, aby mu to všechno vmetl do tváře; všechno, po čem Severus navzdory rozumným důvodům toužil, všechno, co mu nebylo dovoleno mít.

Ne, že by to Potter snad udělal úmyslně. To čas.

To čas byl hajzl.

* * *

Té noci spálil deník. Už ho měl mnohem déle, než bylo bezpečné.

* * *

Chaos. Draco nějak uspěl v prolomení neprostupných hradních ochran a Severus nevěděl jak, ale v Bradavicích se objevili Smrtijedi a poprvé se o tom Severus dozvěděl až od Minervina Patrona, který mu proskočil zdí do ložnice a s leknutím ho vzbudil.

Nikdy v životě nebyl rychleji oblečený, ale i tak ztratil cenné vteřiny. V době, kdy se připojil k vřavě, byla už bitva v plném proudu.

"Snape!" vykřikla Tonksová a schovala se za zábradlí, aby se vyhnula rudému paprsku. "Sláva, že jste tady," vydechla a vystřelila další kouzlo. "Prošla jich tu celá banda, myslím, že šli za-"

"Dracem?"

Přikývla a narovнала se, ale pak se stejně rychle zase přikrčila, když jejím směrem zamířil zelený proud. "Snažím se dostat blíž, ale jsou-"

"Postarám se o to," řekl Severus.

A protančil chaosem, vyhýbaje se zbloudilým kletbám, protože nebyl hlavní cílem ani jedné strany. Běžel chodbou, dokud se nedostal ke vstupu na Astronomickou věž, kde Longbottom a Láskorádová bez výsledku sesílali kouzla na zablokované dveře. Jen je odstrčil a prohnal se přímo přes ně.

"Stát," volal, bral dva schody najednou a prudce rozrazil dveře na vrcholu věže a – bylo to tady.

"Severusi..." pronesl Brumbál měkce a Severus odstrčil Draca stranou a vykročil vpřed. Jeho vidění jako kdyby se zúžilo jen na muže před ním. Brumbál, opřený o zeď, s rukou zčernalou smrtí a tváří osvětlenou vyčarovaným *Morsmordre*, vypadal slabý, tak strašně slabý.

Severus pomyslel na seschlé ruce hladící ho po tváři a přikrývající ho dekou, pomyslel na hořkosladkou čokoládu stékající mu do krku. Pomyslel na fénixovu píseň, oheň sálající z krbu a důvtipné debaty o magické teorii při večeři. Pomyslel na slib, který nikdy neměl být nucen dát.

"Severusi... prosím..."

Pomyslel na Potterovy mrtvé oči, zvedl hůlku a dovolil jim, aby ho zaplavily zelení.

"*Avada Kedavra!*"¹⁾

Když se Brumbálovo tělo zvedlo do vzduchu, jako kdyby se na jednu dlouhou, nehybnou vteřinu zastavilo Severusovo vlastní srdce. Nadechl se a sledoval, jak muž padá.

Pak popadl za ruku chlapce, kterého nechtěl, a utíkal.

* * *

Potter ho dohonil. Samozřejmě, že ho dohonil on; tohle byl Potter a jeho jediným životním cílem bylo Severusovo mučení.

Severusovým jediným životním cílem bylo udělovat mu jedno zoufalé ponaučení za druhým:

Neflirtuj s černou magií. Nechovej se jako tvůj otec. Drž pusu zavřenou a mysl uzamčenou, nedělej to, nepoužívej moje kouzla – chceš snad být jako já? Pro boha živého, ne – to ne. Nikdy neumírej.

Ale Potter jako vždycky nechtěl poslouchat.

"Tak mě tedy zabijte! Zabijte mě, jako jste zabil jeho, zbabělče -"

1) Přímá řeč v takto označené pasáži je doslovnou citací z HP6, kap. 27 v překladu pana Medka.

V tu chvíli ho Severus nenáviděl. Nenáviděl ho víc, než nenáviděl Brumbála. Nenáviděl ho za to, že nenáviděl Severuse, že mu nerozuměl. Nenáviděl ho, že sám sebe takhle promrhal, za touhu po smrti, za to, že žije, za to, že vůbec existuje. Nenáviděl ho za to, že se vkradl Severusovi pod kůži a provrtal si cestu do jeho života; nenáviděl ho za to, že z toho vytvořil tu nejdůležitější věc na světě

"NEŘÍKEJTE MI," zaječel Severus, "ZBABĚLČE!"¹⁾

A slepý vzteky zaútočil na chlapce kouzly. Chtěl, aby to Pottera bolelo stejně jako jeho; chtěl ho roztrhat na kusy, zničit ho, popadnout ho a místo s Dracem uprchnout s ním. Chtěl, aby si ty dvě poslední věci nepřál, chtěl, aby to *nebylo* důležité, aby Pottera vůbec nepotřeboval.

Díky Merlinovi za hypogrifův útok, který mu vrátil přičetnost.

Přičetnost. Přičetnost. Veškeré její zbytky, které mu zůstaly.

Utekl.

* * *

"Dnes večer jsi mi velmi dobře sloužil."

"Děkuji, můj pane," odvětil Severus směrem k podlaze, na které klečel. "Mým jediným cílem je vás potěšit."

"A co by mohlo být víc potěšující, než vytrhnout mi z paty takový trn, jakým byl Brumbál? Ten roztřesený starý blázen se ukázal být docela... na obtíž." Před Severusem zašustil černý hábit, jak se kroky zastavily. "Taková věrnost, taková oddanost, jakou jsi mi dnes večer prokázal - to si zaslouží odměnu, co říkáš?"

"Můj pán je příliš laskavý," řekl Severus, aniž by vzhlédl. "Nežádám žádnou odměnu. Má jediná odměna spočívá v příslibu spokojenosti mého mistra."

Smích. "Máš tak sladký medový jazyk, Severusi Snape." Dlouhé prsty mu obemkly bradu, zvedly ji nahoru a Severus se zadíval do červených očí. "Přiznávám, že jsem si vždycky takovou výjimečnou schopnost, jakou máš ty, užíval. Jak rozkošné. Ale opravdu na tom musím trvat. Vstaň, vstaň."

Severus se postavil na nohy. Koutkem oka zahlédl tvář Belatrix, zkřivenou vztekem.

"Brzy, velmi brzy bude ten hrad v našich rukách, a až ten okamžik nadejde, myslím, že by měl být tvůj."

"Můj pane, to je od vás velké vyznamenání."

1) *Přímá řeč v takto označené pasáži je doslovnou citací z HP6, kap. 28 v překladu pana Medka.*

"Hmm. Ale i tak to volá po něčem více bezprostředním. Pověz mi, co to je, nestyd' se. Tvá nejhlubší touha, tvé nejdivočejší přání."

"Pokud by můj mistr shledal," nadhodil Severus váhavě, "že se může obejít bez toho chlapce?"

"Chlapce?" V rudých očích jako by se zablesklo. "Takže tobě na něm záleží?"

Severus střelil pohledem přes rameno do vzdáleného rohu místnosti, kde klečel roztřesený a strachy se klepající Draco, a ušklíbl se. "Záleží?" zopakoval a vyrovnal hladinu své mysli jako stojatou vodu. "To sotva. Je mi ho líto. Je slaboch, přesně jako jeho otec. Ale," naklonil hlavu s malým, jakoby tajuplným úsměvem, "je na něj, stejně jako dřív na jeho otce... příjemný pohled."

Úsměv úzkých rtů se rozšířil a stal se ještě grotesknějším. "Aha. No, nerad bych tě připravil o potěšení, které ti jeho... vzhled přináší; ten chlapec může zůstat. Bellatrix," nařídil ženě lusknutím prstů, "dohlédni na to, aby byl tvůj synovec pořádně vydrhnutý. Vypadá, že si načůral do kalhot, a to by tedy nešlo. Pokud mu to ovšem nepřidává na přitažlivosti."

Severus zavrtěl hlavou.

"Pojď, Severusi." Bílé prsty ho zlehka uchopily za loket a Severus šel bez sebemenšího pobízení. "Mám teď náladu oslavovat. Pojďme... lézat."

* * *

Když Severus tu noc vešel do svého pokoje, nepřekvapilo ho, že našel ve své posteli Draca. Hluboce ho ale urazil divoký výraz zděšení, který k Severusovi vyslal, a způsob, jakým si přitáhl příkrývku blíž k bradě a odsunul se až na okraj lůžka.

"Nebud' blázen," zavrčel Severus. "Co jiného jsem asi měl říct?"

Rozděлил postel na dvě části magickou bariérou, aby snad jeho tělo během spánku nepřepadla nevhodná myšlenka. Po zralé úvaze posílil svou stranu jednosměrným zvukotěsným kouzlem.

Pak se pod rouškou noci svlékl, vklouzl pod příkrývku a výmluvné zadržávání v Dracově dechu se usilovně snažil ignorovat tak dlouho, dokud ho nepřemohl spánek.

Dějství sedmé

Zbytek léta strávil na Malfoy Manor. Tkalcovská ulička samozřejmě nebyla bezpečná, šlo o první místo, kde ho Řád bude hledat, ale především byla považována za "nevhodnou pro někoho tvého postavení".

"Ti z nás, kteří se dotkli velikosti," svěřil se Pán zla nad nejjemnějším portským," by měli vždy přebývat v neméně velkých síních."

Severusovi se nikdy po domově nestýskalo. Nikdy v životě netoužil po stísněných zdech domu svého dětství - až doteď.

Lucius se skrýval v chodbách a koutech četných komnat jako bledý stín svého bývalého já, přičemž vedle vysoko se tyčících stropů, jejichž potrhané ozdůbky na pompézních tapetách jako kdyby nikdy zcela neladily, působil jako trpaslík. Draco se skrýval v Severusově posteli jako kus odplaveného dřeva v moři příkrývek a veškerá vděčnost, kterou Narcisa k Severusovi cítila, umírala a rozpadala se víc a víc v prach s každou nocí, kterou tam strávil.

V noci za neprostupnou zdí napadal Potter každou jeho bdělou myšlenku, každý sen. Chlapcovy sedmnácté narozeniny se rychle blížily a Pán zla, pln víry v Severusovy schopnosti, mu uložil úkol zjistit, jak a kdy bude přesunut ze Zobí ulice.

Nejslabším článkem Řádu vždycky býval Mundungus Fletcher; Severus stěží potřeboval někoho dalšího, kdo by mu řekl víc. Nebo někoho, kdo by mu připomněl, jak moc balancuje na hraně zajišťováním, že Pán zla i nadále uvěří informacím, které mu poskytne, když zároveň hatí plány, jak Pottera polapit, až bude přesouván.

Brumbál nebyl jediný, kdo měl nadání na šachy. Ačkoliv je pravda, že během jejich her Severuse soustavně masakroval.

Ale Brumbál tu teď nebyl, a tak Severus řešil vše, co bylo nezbytné, sám a mapoval nejlepší způsob, jak udržet Pottera v bezpečí ve chvíli, kdy navždy opustí hřejivou síť Lilyiny ochrany.

"Navrhnete Fénixovu řadu, aby použili dvojníky. Aby pomocí mnoholicného lektvaru připravili několik totožných Potterů. Je to jediná věc, která by mohla fungovat. Zapomenete, že jsem s tím přišel já, a budete to vydávat za svůj vlastní nápad. Rozumíte?"

"Rozumím," zamumlal Mundungus s rozostřenýma očima.

Byl červenec.

* * *

Nastal srpen a Potter žil. Ministerstvo padlo.

Severus se prohnal hlavním vchodem hradu s vlajícím hábitem a jeho kroky zaduněly prostorem vstupní haly.

A tam stáli oni, v úhledné, spořádané řadě s Carrowovými po stranách. Severus kolem nich pomalu prošel, prohlížeje si jednoho po druhém: Trelawneyová bloudící očima po podlaze, Filch vyplašený a nejistý, Pinceová nevrlá jako vždycky. Firenze, který věděl příliš mnoho, který by mohl způsobit jeho pád, který dosud nezasáhl. Špitající si Vektorová a Sinistrová - jen Septima mu pohled vrátila. Burbageová chyběla, ale přetrvávající obraz její zkřivené tváře tu stále strašil jako duch. Binns, zmatený, že tady vůbec je. Hagrid zabodávající oči do protější zdi, ztuhlý jako kámen. Hoochová s přimhouřenýma a žlutě planoucíma očima. Prýtová se slzami vzteku na krajíčku. Křiklan - zpocený a ošívající se. Kratiknot se vzpřímenými zády a tentokrát bez úsměvu. Minerva, ústa zkroucená odporem a každou buňkou svého těla vyjadřující výzvu.

Severus se otočil na patě a popošel několik kroků, aby jim stanul tváří v tvář.

"Všichni víte, proč jsem tady," pronesl velice tiše. "Takže nebudu ztrácet čas omíláním očividného a zaměřím se na pár naléhavostí. Všichni jste si zvykli, že tato škola fungovala poněkud lajdáckým způsobem, ale to se od tohoto okamžiku změní. Já nejsem -" přešel pohledem jednoho po druhém a dodal, "- Albus Brumbál."

Několik zalapání po dechu, která byla rychle potlačena.

"Se mnou jakožto s ředitelem školy bude v Bradavicích opět nastolena *disciplína*. To by neměl být až tak náročný úkol vzhledem k tomu, že letos se zaměříme na poněkud... vybranější klientelu, která není -" zkroutil rty v pomalém úsměvu, "- poskvrněna zhoubnou lůzou, jíž bylo v předchozích letech dovoleno infiltrovat tyto posvátné chodby. Vaši noví kolegové," rozpažil doširoka ruce, aby ukázal na pochechtávající se Carrowovy, "vám budou při tomto přechodu velmi nápomocni; navrhuji, abyste s nimi úzce spolupracovali. Pokud byste však měli jakékoliv pochybnosti ohledně potrestání některých vašich studentů a Carrowovi by nebyli k dispozici, přiveďte je přímo ke mně. Moje autorita v tomto hradě je absolutní a moje slovo konečné. Je to dostatečně jasné?"

Přikývli s různým stupněm rychlosti nebo neochoty; pouze jedna hlava se nepohnula.

Tři kroky donesly Severuse přímo k Minervě, kde se zastavil s tváří jen pár centimetrů od té její. Neucukla.

Hloupá ženská. "Na něco jsem se ptal."

"Ach, rozumím *dokonale*," odvětila Minerva s vražedným pohledem, "Severusi."

"Od nynějška mě budete - všichni - oslovovat pouze a jedině pane řediteli. Je to jasné?"

"Ale samozřejmě," zareagovala Minerva, "*pane řediteli*."

Severus se k nim otočil zády a mávl rukou: "Můžete jít."

Hrad tě bude znát, jako zná mě, vzpomněl si při cestě po širokém, prázdném schodišti a po opuštěných chodbách na slova pronesená známým hlasem. Stále se cítil nejistý sám sebou, ale teď nebyl čas to zkoumat.

Kamenný chrlič se po dotyku jeho ruky odsunul; známé, spirálovitě se vinoucí schody ho bez protestu vynesly nahoru. Zhluboka se ještě jednou nadechl a vešel.

"Severusi, můj chlapče," pronesl Brumbálův portrét a zvedl se z křesla. "Pohled na vás je pastva pro bolavé oči."

Nepřišlo žádné ostré bodnutí, jen tupá bolest hluboko v hrudi a sevřené hrdlo. Jakoby touhou. Jakoby odporem.

"Pane řediteli," hlesl Severus.

* * *

Ten rok nezpíval Moudrý klobouk žádnou píseň. Kromě recitování jmen nových studentů a kolejí zůstal zticha.

* * *

Chyběl mu Potter.

Mozkomorové se vznášeli nad hradem a zakrývali ho jako clona. Krmili se z dálky, ale stejně je cítil, na každém kroku, na každém pohybu, na každém slově jako kdyby viselo závaží. Nemohlo to tak být, nebylo to vidět, protože nikdo jiný si toho zřejmě nevšiml, ale on to stejně cítil. Dokonce i zdi rezonovaly jeho žalem.

Nikdy neměl zradit Lily. Nikdy neměl pátrat po tom, co nemohl mít, a už vůbec ne na špatných místech. Nikdy neměl upnout všechny křehké naděje k Brumbálovi, neměl mu všechno slíbit. Nikdy neměl toho chlapce nenávidět, když nevěděl, jak málo o něm ví. Nikdy ho neměl zachraňovat, neměl mu dovolit, aby ho políbil, neměl ten polibek opětovat. Nikdy neměl vyrvat z Potterovy mysli to, co mu patřilo, měl ho nechat žít po svém, dokud měl šanci. Nikdy neměl zabít Brumbála, neměl opustit Pottera, měl ho vzít s sebou - ne: měl mu povědět pravdu, dát mu *na výběr* a stát po jeho boku. Už vůbec by neměl být v Bradavicích, neměl by se dívat, jak lidé umírají.

Chyběl mu Potter.

Longbottom byl ubohou náhražkou, ačkoliv jeho horlivé úsilí zaplnit vzniklou mezeru patřilo mezi několik věcí, které stále dokázaly zburcovat Severusův hněv. Drzost ve dne a nápisy v noci a Severus by možná respektoval způsob, jakým ten chlapec odmítl dál couvat před jeho pohledem, kdyby ho Longbottom každým dnem nepřiváděl do hlubšího zoufalství. Neuvědomoval si, že Severusova možnost držet Carrowovy na uzdě byla omezená, že ho mohl chránit jen po jistou hranici? Byla to jen další smrt číhající v záloze, jen další smrt, kterou bude muset s sebou mlčky vláčet po zbytek svých dní?

Longbottom ztělesňoval všechny Potterovy nejhorší vlastnosti, všechny jeho nedostatky: tvrdohlavou bezohlednost, neschopnost plánovat, bezbřehou hloupost, a Severus ho za to nenáviděl, protože neměl nic z Potterovy minulosti, nic ze společné historie, která se zadřela Severusovi pod kůži. Severus ho nenáviděl, protože mu připomínal Pottera, protože, ano, postrádal tytéž stránky, které se tak usilovně snažil na chlapci změnit.

Chyběl mu Potter.

Ve dne byl hrad příliš tichý, bez smíchu vysátého z chodeb i z prázdného prostoru propasti famfrpálového hřiště. Severus každý den pozoroval studenty, jak se na nádvoří shromažďují na výuku: raz-dva-raz-dva, seřazení v přísných, pravidelných řadách. Každý den je sledoval z dálky, jak pochodují jako loutky v rytmu: špatně-špatně-špatně-špatně.

V nočním tichu byl hrad příliš hlasitý; jeho základy hučely jediným děsivým, truchlivým tónem, který vycházel z kamene. Někdy, když Severus věděl, že není sledován – nikde žádné bezpečí, vůbec žádné – přitiskl dlaně a tvář na zeď a vstoupil do toho nářku, šeptal slova, která za dne polykal, dokud mu neztuhly v žaludku na kámen.

Nikdy to nestačilo. Rozrůstalo se to jako rakovina.

Chyběl mu Potter. Chyběl mu jako oheň v zimě, který rozpouští sních vsáklý do hábitu a chlad v kostech. Chyběl mu jako bouřka v létě, divoká, děsivá a krásná, přinášející čistou sprchu deště vyprahlé zemi. Chyběl mu jako hlad, jako chuť čerstvého ovoce, první pramínek vody při žízni. Chyběl mu jako život; chyběl mu jako smrt.

Chyběl mu jako srdce, které nevlastnil.

Chyběl mu Potter. Každé ráno se s tím vědomím probouzel, tváře mokré; každé ráno ho zasunul do pozadí své mysli a zamkl pevně pod zámek. (Stejně mu to celý den šeptala, ve spirálách kouře, ve větru.) Každý večer, když ležel a zíral do stropu, explodovalo to v něm a naplnilo ho to až po okraj.

Jeho sny tonuly v černé, rudé a zelené.

Chyběl mu Potter.

* * *

"Řediteli! Utábořili se v Deanovském lese! Ta mudlovská šmejdka -"

"Nepoužívejte tenhle výraz!"

„Dobrá, dobrá, tak tedy ta Grangerovic holka o něm mluvila, zrovna když otvírala kabelku, takže jsem ji slyšel!"

„Výborně! Velmi dobře!" zajásal Brumbálův portrét, ačkoliv i Severusovi poskočilo srdce v hrudi, jako kdyby začalo poprvé po měsících bít. „Chopte se toho meče, Severusi! A nezapomeňte, že ho musí opravdu potřebovat a prokázat odvahu, aby ho získal – a nesmí vědět, že ho dostal od vás! Kdyby se Voldemortovi podařilo přechíst Harrymu myšlenky a kdyby zjistil, že mu pomáháte..."

„Já vím," vyštěkl Snape, protože se mu zrychlený puls změnil v podráždění. Copak ho má ředitel za hlupáka, že se k němu chová, jako kdyby potřeboval detailní instrukce?

Odklopil příslušný obraz a vytáhl odtud meč.

„A stále ještě mi odmítáte prozradit, proč je tak důležité, aby Potter ten meč dostal?" zeptal se, ale ve skutečnosti odpověď neočekával. Mezitím si oblékl cestovní plášť a meč skryl v jeho záhybech.

„Myslím, že vám to neprozradím," odpověděl Brumbálův portrét. „Harry bude vědět, co s ním má dělat. A buďte velice opatrný, Severusi, po té nehodě s Georgem Weasleyem by vás asi neuvítali s otevřenou náručí..."

Jako kdyby ho uvítali s otevřenou náručí po *Brumbálově* nehodě. Možná nešlo až tak o to, že by ho Brumbál považoval za pitomce, spíš se část jeho osobnosti nedostala na plátno, zauvažoval krátce Severus.

„Nemějte strach, Brumbále," odušil, aniž by dal najevo, jak silně ho to táhne ke dveřím. „Mám plán..."¹⁾

* * *

Deanovský les nebyla merlinvíjak přesná instrukce, ale aspoň to znamenalo začátek. Konec konců, stále měl k hrudi vedle obraceče času pevně přitisknutou miniaturní ampulku s Potterovou krví. Nebylo jí dost na plnohodnotné sledovací kouzlo, jakkoliv temné – s narůstající vzdáleností stejně ztrácelo účinnost a přesnost – ale v kombinaci se střípkem své magie, kterou zanechal uvnitř Pottera, by mělo v dané oblasti stačit. Přemístil se do zasněženého porostu poblíž lesa, vytáhl ampulku a řízl se do dlaně. Pečlivě vyprázdnil její obsah do rány, aby se Potterova krev smísila s jeho, a pak ji se zamumláním inkantace zase zacelil.

1) Přímá řeč v této části je doslovnou citací z HP7, kap. 33 v překladu pana Medka.

Zavřel oči a naslouchal, bedlivě naslouchal, dokud neucítil tah. Následoval ho, nechal se jím vést tichým, temným lesem a našlapoval opatrně a zlehka, protože mu zmrzlé listí slabě šustilo pod nohama. Nechal se jím vést mezi stíny stromů, dokud nakonec nebyl přinucen se zastavit.

Stan vidět nemohl, ale věděl, že tam je, cítil Potterovu přítomnost pulzovat ve své krvi, bušit mu do žeber v souznění s tlukotem jeho srdce.

Tiše couvl a vrátil se k jezeru, které cestou minul, naštěstí docela blízko. Led popraskal téměř nehučně, a pak už jen sledoval, jak se meč ponořil do ledové vody.

Poté znovu zcelil hladinu jezera stejným způsobem jako svou ruku a vyčaroval laň.

V ten moment měl odejít. Udělal, co měl v plánu; měl jen malé pochyby o tom, zda zvědavost přiměje Pottera následovat Patrona, ať už je to moudré či nikoliv. Pouze se ujistí, že Potter úspěšně získá meč, říkal si, když se skryl za porostem stromů a čekal. Dech se v nočním vzduchu měnil v kapičky mlhy.

Ale v okamžiku, kdy Potter vstoupil na mýtinu, už na té lži nedokázal trvat. Jak by mohl, když tlukot se změnil v hřmění a puls v řev; když mu náhle vyschlo v ústech a jeho oči se vpily do chlapcova obrazu, jako kdyby Potter byl vodou a Severus trpěl žízní?

Potter vyhlížel unaveně a přetaženě, jako kdyby zestárnul o roky a ne o měsíce. Vyhlížel špinavě a neupraveně, zanedbaně a nemytě, s několikadenním strništěm na bradě. Severusovi nikdy nepřipadal krásnější.

Díval se, jak se Potter rozhlíží, tvář modře ozářenou světlem hůlky, díval se, jak si kleká u jezírka, a stáhl se hlouběji do stínu, když Potterovy oči znovu přejely po okraji mýtiny. Díval se, jak dospěl k rozhodnutí, pomalu, po kouskách, a celou tu dobu se mu svaly napínaly jako provazy a naléhavě křičely: jdi k němu, jdi k němu, jdi k němu.

Pak se Potter začal svlékat a Severusovi se zastavilo srdce. Měl by uhnout pohledem; věděl, že by měl...

Někde zahoukala sova, vyplašila ho a on zaryl prsty do kmene, přilepil se ke stromu, neschopný odtrhnout oči či dělat cokoli jiného než se dívat. Potter pokračoval ve svlékání, odhaloval víc a víc nahé kůže bíle zářící v měsíčním světle – ale ne už nedotčené, její hladkost byla narušena stopami modřin a slabými obrysy jizev, ale i chmýřím chlupů na hrudi a jejich tmavou stopou pod pupíkem. Svaly, tvarované a zocelené útekem, zareagovaly, jakmile se pohnul, a bylo kacírstvím pokračovat v pozorování, bylo to mučení, dokonalý, nejkrutější dar, jaký kdy kdo dostal. Severus se díval, jak Potter rozbil led, a když se ponořil do jezírka, Severuse brnělo celé tělo. Čekal a díval se, až Potter...

Nevynořoval se. Nevynořoval se. Ted' už by měl rozrazit vodu, lapat po dechu -

Nepřemýšlel. Přišel o rozum. Vnímal jen impuls, vštípený mu léty praxe a aktivity: musel Pottera zachránit. Vtrhl na mýtinu a po hlavě skočil do vody. Chlad ho bodal jako tisíce nožů, ale na tom nezáleželo, nezáleželo na ničem kromě Pottera. Prsty přejely po těle, ruce, noze nebo pase, nevěděl, co to bylo, jen ho popadl a táhl nahoru, ale něco jako by je stahovalo zpátky dolů; nohama našel dno jezírka, zapřel se a přitáhl si Pottera do náruče veškerou svou silou, vyrval ho z vody a odtáhl ho na pevnou zem...

Potter nedýchal. Kolem krku měl zlatý řetízek, zřetelně zamotaný; když se ho Severus dotkl, byl cítit čímsi *zlým*, ale nebyl čas věnovat mu víc pozornosti. Přetrhl ho a přitiskl rty k chlapcovým ústům, vdechl mu vzduch do plic a Potter sebou škulbl, rozkašlal se a prskal...

"Snape!"

Severus ztuhl a otočil se za tím zvukem, protože ten, kdo promluvil, nebyl Potter, ale někdo na okraji mýtiny. Měl jen zlomek okamžiku na rozpoznání Weasleyho, mířícího na něj hůlkou, než se musel sehnout a odkutálet se z cesty červenému paprsku. Když se vyškrábal na nohy, promáčený hábit ho zpomalil a tělo svírala ledová agónie, ale přinutil se při běhu ke stromům znovu sehnout, přičemž v duchu klel *do prdele do prdele do prdele* dlouho poté, co ho pohltily, a opakoval si to, ještě když roztřesenými prsty sahal po řetízku na svém krku.

* * *

Popadl Snapea za rameno těsně předtím, než mohl skočit na mýtinu, a šeptl: "Ne."

Snapea ten dotyk vyplašil - bylo nebezpečné, jak snadno se k němu dokázal přikrást - zachytil výraz jeho tváře a škulbl. Chvíli se přetahovali.

"Ale on se t-"

Severus mu přitiskl mrazem ztuhlou ruku na ústa. "Ne," řekl. "Sleduj."

A společně se dívali, jak Weasley vběhl na mýtinu a skočil do vody, sledovali, jak vytáhl Pottera ven rychleji, než to zvládl Severus, jako kdyby věděl, proti čemu bojuje, sledovali, jak zvedl nad Potterovu hlavu kulatý, blýskající se předmět, a nadával, zlobil se, že ho měl Potter u sebe...

"Pojď," zamumlal Severus, přičemž se zuřivě snažil, aby mu nedrkotaly zuby. "Rychle, nemůžeme se dát vidět. Zameť naše stopy."

Snape se podvolil, ačkoliv se zdál rozpolcený, a následoval Severuse, dokud je nedovedl do bezpečné vzdálenosti.

"Co byla ta věc?" zeptal se Snape v momentě, kdy se zastavili.

"J-já ne-e-vím," vykřikl Severus a otrásl se; teď, když nebezpečí pominulo, chlad ho konečně dostihl. Vrátil se v čase tak nakvap, že se ani neusušil kouzlem. "T-temnota," hlesl. Prsty zatápaly, nemotorně a bez citu, po hůlce. "M-moc r-rád b-bych-"

"Ach bože," štěkl Snape a máchl hůlkou. Vlna tepla zaplavující Severusovo tělo působila tak blaženě, že se znovu zachvěl, až se téměř se zhroutil na kmen stromu, a zavřel oči.

Když je znovu otevřel, nedokázal vůbec rozluštit Snapeův výraz. "Ať je to cokoliv," pronesl ztěžka, "Brumbál nám to nikdy neřekne."

Snape se zadíval směrem, odkud přišli.

"Alespoň," poznamenal Severus a snažil se přivolat cokoliv, co by zadrželo vlnu, která se v něm vzedmula tam na břehu, "alespoň je teď Potter v bezpečí."

"V bezpečí," zopakoval Snape. Hlas se mu při tom slově zlomil a spolu s ním dostala trhlinu i jeho maska.

Podíval se na Severuse a ten věděl, v tu chvíli přesně věděl, na co myslí, co cítí, věděl, že jsou dokonale v souladu.

Bylo toho už příliš. Bylo toho už příliš, stejně jako už tolikrát předtím, ale tohle bylo nějak jiné, jako by se to odráželo v temně se lesknoucím zrcadle. Bylo toho příliš a Severus už to nemohl vydržet; oběma rukama se natáhl ke Snapeovu obličejí, uchopil ho do dlaní a opřel se o jeho čelo. Snape udělal totéž, a tak tam stáli, se zavřenýma očima, opření jeden o druhého a jen dýchali.

Nepomohlo to. Jen to zesílilo příliv bobtnající uvnitř, dokud se nevzedmul v jednu velkou vlnu: všechno, co ponořil, všechno, co skrýval, každá touha, každé prokletí vypluly na povrch. Zapátral po kotvě, zoufale, hnal se vpřed svými rty...

Všechno bylo špatně. Všechny ty nešikovné úhly a kosti, všechny zuby a nos: nepasovali k sobě. Oba chtěli totéž, a tak ten polibek byl špatný, nedával, ani se nepřizpůsobil. Snapeovy rty byly příliš úzké a jeho jazyk příliš neústupný: šlo spíš o boj než o polibek. Nic na něm nepasovalo.

Oddělili se a hleděli jeden na druhého.

"Tohle," začal Snape, otíraje si rty stejně, jako to dělal i Severus, "se nikdy nestalo."

"Ne," zareagoval Severus rychle, "ne, nestalo."

"Jsem rád, že se shodneme." Snape se narovnal, vylovil zpod límce řetízek a přetáhl si ho přes hlavu. "Měl bych radši jít a..."

Odmlčel se s očima upřenýma na obrazeč času.

"Věřím," dodal Severus, "že svět by se měl otáčet i nadále, pokud nezopakuješ... tu věc, co se nikdy nestala."

"Sper to skřet," odsekl Snape a odkráčel do temnoty.

Severus za ním omráčeně hleděl, pak zavrtěl hlavou a opřel se zády o strom.

Bylo to definitivní: jednoznačně přišel o rozum.

* * *

Čekal.

Čekal.

Čekal.

(Pohrdal čekáním.)

* * *

Nastal květen a jeho Znamení černě planulo poselstvím, kterého se obával: Potter byl tady. V hradu. Zpátky v Bradavicích.

Zavřel oči a nadechl se. Hrozilo, že ho to zavalí jako gejzír, jako lavina, ale vzepřel se. Zatlačil to dolů, odstrčil stranou; nechal tu vlnu přejít, ustoupil jí z cesty, svezl se na ní. Zcela se od ní odpoutal.

Bylo mu pět a ukrýval se před rámusem ve svém pokoji. Bylo mu patnáct, doma o prázdninách, červený pramínek se rozléval pode dveřmi. Bylo mu dvacet a sledoval záškuby a svíjení jakéhosi těla pod náporem *Cruciatu*.

V tomhle dosáhl dokonalosti.

Pohyboval se chodbami jako stín, hůlku v pohotovosti, protože věděl, že Potter by se rozhodně nestavil jen tak.

"Kdo je?"

"Já," vyšel Severus zpoza brnění vstříc Minervě. "Kde jsou Carrowovi?"

"Nejspíš tam, kam jste je poslal, Severusi."

Lhářko. Vycítil to z ní na míle daleko a spolu s tím přišlo další uvědomění. Potter byl s ní, byl tady. Někde blízko, pravděpodobně pod svým pláštěm.

"Měl jsem takový dojem, že Alekta objevila nějakého vetřelce."

"Vážně? A z čeho jste ten dojem získal?"

Severus napjal svou levou paži, jako odpověď i jako připomínku; neměla by zapomínat, s kým má tu čest.

Možná už v tom nebyl tak dokonalý jako dřív.

"Ale ano, přirozeně," zareagovala Minerva. "Zapomněla jsem, že vy Smrtijedi máte své soukromé způsoby dorozumívání."

Nebezpečné, nebezpečné. Severus popošel blíž, přičemž nadále pátral po sebemenší stopě po Potterovi. "Nevěděl jsem, že máte dnes v noci službu na chodbách, Minervo."

"Máte snad nějaké námitky?"

"Jen by mě zajímalo, co vás mohlo v tak pozdní hodinu vytáhnout z postele."

"Měla jsem dojem, že slyším nějaké rušivé zvuky."

"Vážně? Zdá se ale, že všude je klid."

Severus se jí zadíval do očí. Tak tedy dobře, když to jinak nejde. Vyložme karty na stůl.

"Neviděla jste Harryho Pottera, Minervo? Protože pokud ano, musím trvat na tom -"

Byla rychlá, ale on byl rychlejší a jeho štítové kouzlo narušilo její rovnováhu. Přesto se v příštím okamžiku vzpamatovala a na něj v sálajícím kruhu zaútočil oheň. Přetransformoval ho v hada, kterého ona spálila na obláčky popele a kouře; ty se proměnily v dýky a - do prdele, on jí *nechtěl* ublížit -

Nastavil před sebe brnění, aby ta ostří zachytilo a on je nemusel vrhnout zpět.

"Minervo!"

Do prdele. Ne, ne, ne; *potřeboval* se dostat k Potterovi! Nemohl dovolit, aby ho tohle zastavilo -

"Ne!" zapištěl Kratiknot. "Tady v Bradavicích už nikoho nezavraždíte!"¹⁾

Brnění se vrhlo na Severuse, a tak s ním zápasil, odhodil ho zpět a na okamžik nerozhodně ztuhl. Potřeboval se dostat k Potterovi; bylo to nezbytné, ale nakolik by byl platný jako mrtvý nebo v bezvědomí?

Samotnou Minervu by mohl při soustavném tlaku zvládnout. U Kratiknota byla šance přibližně stejná. Prýtovou by obešel snadno, ale všechny tři najednou?

Poznal, kdy je ze hry.

Udělal to jediné, co mohl. Utekl, stejně jako vloni, s trpkým pocitem déjà-vu. Minerva mu do zad křičela tu nejhorší ze všech urážek, tutéž, co tehdy použil Potter.

1) *Přímá řeč v konfrontaci Severuse s ostatními členy sboru je doslovnou citací z HP7, kap. 30 v překladu pana Medka.*

Kdyby jen věděla, pomyslel si za letu.

Až když přistál, přiznal si pravdu: možná by byl schopen je porazit, kdyby se rovnou pokoušel zabít. Ale on se příliš soustředil na jejich dobro, než aby mu ten nápad vůbec přišel na mysl.

Nezvládal to tak moc, až to bylo absurdní. Už samotné uvědomění té myšlenky se zdálo tak neskutečné, že se nemohl rozhodnout, jestli cítil zděšení, nebo se mu ulevilo. Možná od obojího trochu, ale teď nebyl na žádnou z těch emocí čas. Obě představovaly slabost.

Co když promarnil jedinou šanci, jak se dostat k Potterovi?

* * *

"Vydejte mi Harryho Pottera a nikomu se nic nestane. Vydejte mi Harryho Pottera a nechám školu nedotčenou. Vydejte mi Harryho Pottera a budete odměněni. Dávám vám čas do půlnoci."¹⁾

Každý hlupák mohl Pánovi zla sdělit, že mrhá časem. Přirozeně se do toho ale nikdo nehrnul a nejméně z všech Severus. Každá vteřina, kterou strávili čekáním, dávala těm uvnitř Bradavic drahocenný čas na posílení obrany proti silám, které se nadále shromažďovaly a narůstaly před vstupní branou.

To byl také jediný důvod, proč ani Severus nevybízěl k rychlejšímu útoku. Toto a fakt, že odporovat Pánu zla byl ten nejjistější, nejspolehlivější způsob sebevraždy, a on právě teď potřeboval zůstat naživu.

Nemělo to nic společného s vědomím, že každá vteřina, kterou pročekají, je také další vteřinou, kdy Potter nezemře.

Severus si připadal, že balancuje na pokraji útesu, vykročil vpřed a zároveň se stáhl. Vítal šanci pro Minervu, Kratiknota a ostatní, kteří tak mohli zapracovat na odporu, ačkoliv zároveň vydával rozkazy Smrtijedům, aby se rozptýlili a zaujali strategické pozice, přestože věděl, že prolomení odporu je jeho jediná možnost, jak se dostat k Potterovi.

A on se *potřeboval* k Potterovi dostat. Ta naléhavost mu mravenčila pod kůží v souladu se sžíravou netrpělivostí, vycházející ze vzdouvajícího se davu za jeho zády, zatímco Pán zla přecházel před železnou branou. Každý jeho pohyb byl rázný a kroutil se jako had kolem jeho krku.

Severus se potřeboval dostat k Potterovi, a vlastně se k němu vůbec dostat nechtěl. Chtěl, aby to teď hned skončilo a měl to za sebou; nechtěl, aby ta bitva začala. Balancoval na ostří nože, a jako kdyby ho už čistým řezem rozpůlilo, rozdělilo ho na dva kusy, které se nedaly spojit, byl tažený k opačným pólům, vzdáleným na míle od sebe.

1) Voldemortovo prohlášení je doslovnou citací z HP7, kap. 31 v překladu pana Medka.

Odbila půlnoc a po Potterovi nebylo ani stopy.

Pán zla se usmál a otočil se k davu.

Tolik k neochotě prolévat kouzelnickou krev. Kdysi mu Severus uvěřil, slepě se k té představě upnul a ignoroval všechny fakta.

Kdysi. Už to byla věčnost.

"Zabíjejte, jak je libo," pronesl Pán zla velmi tiše. O zlomek vteřiny později uslyšel Severus hřmící ozvěnu jeho hlasu, zesíleného bez nutnosti použít *Sonus*. "Zabijte, koho chcete, kromě toho kluka - zajměte ho, ale nechte ho naživu. Harry Potter je můj, jenom můj."

A zvedl Bezovou hůlku a - téměř lhostejně - začal bořit ochrany.

Severus je pomáhal stavět. Činili tak v průběhu uplynulých let mnozí, daleko kvalifikovanější bradavičtí profesoři, kteří vetkali své unikátní síly do celkové podoby, daleko překračující součet jednotlivých částí. Byli mezi nimi Kratiknot, Minerva a Vektorová; Armand Dippet, Phineas Nigellus Black a nespočet dávno zemřelých, ale ve své době oslavovaných kouzelníků a čarodějek. Napříč tím vším se táhla jako pevná nit Brumbálova magie, svazující dohromady silná, novější vlákna s lety zesláblými stopami kouzel.

Bradavické ochrany byly legendární. Byly impozantní; z toho, co kdy Severus viděl, měly nejbližší k dokonalosti, a teď sledoval, jak se pod rukou Pána zla rozplétají, rozpadají jedna po druhé na kusy do třpytivých spršek jisker.

Působilo to velkolepě. Jakoby z odstupů cítil, jak se chvěje bázni. Nad davem za jeho zády se rozhostilo hrobové ticho.

A pak praskl poslední článek řetězu a brána se pomalu, se zaskřípěním pantů otevřela.

"Běžte," přikázal Pán zla a ustoupil stranou.

A oni vyrazili s řevem vpřed, jako nezastavitelný příliv, tak rychle, že jim Severus stěží stihl uhnout z cesty. Sledoval, jak kolem něj pádili, někteří tak plni nadšení do boje, že téměř zakopávali o svoje nohy; ti, kteří si zasloužili zemřít, i ti, kteří se možná jen potřebovali naučit, že moc nebyla lékem na všechny neuhy.

Konec konců byli všichni jen to jediné. Potrava pro děla.

Severus je následoval v přiměřené vzdálenosti. Potřeboval se dostat k Potterovi, a tak nemohl být v první linii, protože tam se umíralo.

* * *

Držel se při okrajích zuřící bitvy, držel se v bezpečí. Trpělivost ho provede skrz; potřeboval jen vyčkat, až se objeví dostatečně široká skulina

v obraně, aby mohl proklouznout do nitra hradu, kde bezpochyby drželi Pottera chráněného, doslova v tichém oku bouře.

Ten okamžik se hrozivě blížil. Připojili se k nim obři a na kusy rozbíjeli chrliče. Vstupní brána do hradu byla stržena a teď, teď nastal čas -

Téměř zaječel, když ho Lucius odtáhl pryč, právě když se chystal skočit do boje. Na zlomek vteřiny zvažoval, že se vzepře, ale ne - v momentě, kdy by to Pán zla zjistil, poslal by všechny Smrtijedy, aby šli po Severusovi, všichni do jednoho.

Odletěl do Prasinek zachvácený vztekem a obavami. V běhu rozrazil dveře Chroptící chýše a ztěžka oddechoval.

"Můj pán si mě přál vidět?"

"Ano." Dva prsty kývly zpoza stolu. "Pojď blíž."

"Můj pane," řekl Severus, zavřel za sebou dveře a popošel do zšeřelé místnosti, "opravdu jsem měl odejít, opustit bitvu? Nenachází se nejlepší možnost, jak vám pomáhat, tam? Stále víc se přibližujeme, můj pane, jejich odpor se hroutí..."¹⁾

„... a hroutí se i bez tvého přičinění. Jsi samozřejmě velice schopný kouzelník, Severusi, ale nemyslím, že bys tam ještě byl nějak zvlášť platný. Jsme téměř u cíle... téměř."

"Dovolte mi najít toho kluka," ozval se Severus. Mezi obavami se dralo na povrch zoufalství. "Dovolte mi přivést vám Pottera. Víím, že ho najdu, můj pane. Prosím."

Popošel blíž a vyhnul se hadovi, bezpečně uvelebenému v ochranné třpytivé kouli, vznášející se ve středu místnosti. *Potřeboval* se dostat k Potterovi. Jen kdyby dokázal najít ta správná slova...

Pán zla vstal, přičemž jeho pohyb se vlnil jako hedvábí. "Mám jistý problém, Severusi," sykl tiše.

"Můj pane?"

Dlouhé bílé prsty pozvedly bezovou hůlku. "Proč mi neslouží, Severusi?"

Svíjející se had ve své kleci nepatrně sykl. Ten zvuk byl dokonalým protikladem k naprostému prázdnu, které se náhle rozprostřelo v Severusově hlavě. "Můj - můj pane?" vykotal zmateně se vzpomínkou na impozantní zboření ochran. "Nerozumím vám. Vždyť - předvedl jste přece s tou hůlkou neobyčejná kouzla."

1) Druhá polovina této věty a veškerá následující přímá řeč je doslovnou citací z HP7, kap. 32 v překladu pana Medka.

"Ne. Předvedl jsem jen svá obvyklá kouzla. Jsem neobyčejný kouzelník, ale tahle hůlka... ne. Nepředvedla ty zázraky, které slibovala. Necítím žádný rozdíl mezi touto hůlkou a hůlkou, kterou jsem před tolika lety koupil od Ollivandera."

Jeho tón hlasu byl zamyšlený a klidný. Příliš klidný. V Severusovi se cosi sevřelo a žaludek se mu zkroutil do pevně utaženého uzlu.

"Žádný rozdíl," zopakoval Pán zla.

Severus hledal slova, jakákoliv slova, která by mohla znovu nastolit klid, ale žádná nenašel. Sledoval, jak Pán zla přechází sem a tam po místnosti. Každý jeho pohyb byl stažený a úsporný, oči zúžené do rudých štěrbin. Nikdy dřív se tolik nepodobal hadovi.

Had. Severus se jen bezmocně díval. *Potřeboval* se dostat k Potterovi...

"Dlouho a usilovně jsem přemýšlel, Severusi... Víš, proč jsem tě odvolal z bitvy?"

"Ne, můj pane, ale prosím vás, abyste mi dovolil se tam vrátit. Dovolte mi najít Pottera."

"Teď mluvíš jako Lucius. Ani jeden z vás Potterovi nerozumí tak, jak mu rozumím já." Severusovými vnitřnostmi jako by projel nůž. "Pottera není třeba hledat, přijde za mnou sám. Víم totiž, kde je zranitelný, znám jednu jeho obrovskou slabinu. Nesnese pohled na smrt lidí kolem sebe, protože si uvědomuje, že umírají kvůli němu. Bude s tím chtít za každou cenu skoncovat. Přijde."

Skřet ho vem, že byl najednou tak vnímavý; přesně toho se Severus obával. Nemluvě o tom, proč - "Ale, můj pane, vždyť by ho mohl nějakou náhodou zabít někdo jiný než vy..."

"Pokyny, které jsem dal svým Smrtijedům, jsou naprosto jasné. Pottera chyťte živého. Zabijte jeho přátele - čím víc, tím líp - jeho ale nezabíjejte. Chtěl jsem ale mluvit o tobě, Severusi, ne o Harrym Potterovi. Prokázal jsi mi velice cenné služby. Velice cenné."

"Můj pán ví, že jediným mým cílem je sloužit mu. Ale - dovolte mi odejít a nalézt toho kluka, můj pane. Dovolte mi, abych vám ho přivedl. Víم, že dokážu..."

"Už jsem ti řekl, že ne!" okřikl ho Pán zla a otočil se k němu. "Teď právě řeším otázku, Severusi, co se stane, až se s tím klukem konečně setkám!"

"Můj pane, nemůže být přece pochyb...?"

„... já ale určité pochyby mám, Severusi. Mám je."

Pán zla se náhle zastavil a Severus si opožděně uvědomil, že mu úspěšně zatarasil jedinou cestu ke dveřím, zahnal ho do kouta, zajal ho, polapil.

"Proč obě hůlky, které jsem použil, selhaly, když jsem je namířil na Harryho Pottera?"

"Na to - na to neznám odpověď, můj pane."

"Neznáš?"

Bylo k vzteku, že Severus ji opravdu neznal. Až na ten fakt, že čas... čas čekal. Na tuto chvíli.

"Moje tisová hůlka splnila všechno, co jsem od ní žádal, Severusi, ale Harryho Pottera nezabila. Dvakrát selhala! Ollivander mi při mučení prozradil tajemství totožných jader a poradil mi, abych si vzal hůlku někoho jiného. Udělal jsem to, ale Luciusova hůlka se roztříštila, když se střetla s Potterovou."

Severusovy oči setrvaly na hadovi. Ať už Brumbál uložil tomu klukovi jakýkoliv úkol, ať už byla v tom medailonku jakákoliv temnota, ať už ten meč měl plnit jakýkoliv účel - čas uznal za vhodné, aby Potter dostal šanci tím projít. Ale teď všechno záviselo na tom, aby Severus přidal ke skládačce poslední dílek...

"To - to neumím nijak vysvětlit, můj pane."

"Vyhledal jsem třetí hůlku, Severusi. Bezovou hůlku, známou také jako hůlka Osudu nebo hůlka Smrti. Sebral jsem ji jejímu předchozímu majiteli. Vynesl jsem ji z hrobu Albuse Brumbála."

S trhnutím si Severus uvědomil, jaký závěr si Pán zla vyvodil, ať už správný nebo chybný.

"Můj pane," zasípal s pohledem upřeným přímo do rudých očí, "dovolte mi najít toho kluka..."

„Celou dnešní dlouhou noc tady sedím a na samotném prahu vítězství přemýšlím, neustále přemýšlím o tom, proč Bezová hůlka odmítá být tím, čím by být měla, proč odmítá sloužit tak, jak podle legend svému právoplatnému majiteli musí sloužit... A myslím, že jsem našel odpověď."

A Severus nakráčel přímo do pasti. Jako hlupák dovolil, aby byl chycen, ale příliš brzy - teď nemohl umřít, *nemohl*, ne po tom všem, co udělal, po tom všem, co vykonal, ne, když se vzdal -

„Možná už ji znáš i ty? Jsi koneckonců chytrý, Severusi. Byl jsi mi dobrým a věrným služebníkem a lituji toho, co se musí stát."

Nebylo úniku. „Můj pane..."

„Bezová hůlka mi nemůže řádně sloužit, Severusi, protože nejsem jejím skutečným pánem. Patří vždy tomu kouzelníkovi, který zabil jejího posledního majitele. Albuse Brumbála jsi zabil ty, Severusi. Dokud zůstáváš naživu, nemůže být Bezová hůlka doopravdy moje."

„Můj pane!“ zaprotestoval Snape a zvedl vlastní hůlku, ačkoliv věděl, že je to marné. Nemohl vyhrát. Neměl vůbec žádnou šanci.

„Jiná možnost neexistuje. Musím tu hůlku ovládnout, Severusi. Když ovládnou hůlku, ovládnou konečně i Pottera.“

Máchl do vzduchu, a když Severus nic neucítil, na zlomek vteřiny zahlédl kousek naděje. Možná mu ta hůlka odmítne ublížit..

Pak k němu přilétla klec s hadem a v ten moment cítil jen hrůzu v srdci, která ho zcela pohltila. Strašlivé zasyčení a zvíře se na něj vrhlo, mučivá bolest se mu zařízla do krku, zaplavila mu smysly a vytěsnila všechno ostatní. Jakoby z velké dálky slyšel křik a cítil, že bojuje, cítil, jak se mu podlamují kolena a propadá se do nicoty.

"Lituji," pronikl do burácení krve chladný hlas.

Světla rotující mu před očima ho začala unášet pryč a Severus se zhroutil na zem. Už necítil nic jiného než bolest. Potřeboval ji překonat, potreboval ji odsunout, ale končetiny, těžké jako kámen, ho nechtěly poslouchat. Bojoval s mlhou, která ho zaplavovala, a dokázal si prsty chabě přitisknout na ránu, ale proud krve zastavit nedokázal.

Zbytečné, zašeptala tekutina protékající mu mezi prsty. Selhal, selhal, selhal.

Bolest začala ustupovat, ztrácet se v chladu. Upíral rozmazaný pohled na strop a jako ve snu mu před oči připlula známá tvář -

Žádný sen. Skutečnost. S posledním zbytečkem síly uchopil Potterův hábit, přitáhl si ho blíž a přiměl hrdlo ztěžka, mdle zabublat pár slov.

"Vezměte si... to... Podívejte se... na to..."

A vyhrnul všechno směrem k němu: každou vzpomínku, kterou schraňoval pro Pottera, a všechny vzpomínky, které se k ní pojily, vinuly se k ní jako úponky révy. Nevěděl, jak to udělat, věděl jen, že musí, ale ony z něj navzdory tomu prýštily jako dlouho odpírané slzy, jako krev, jako život.

Dokud, po velmi dlouhé době, nebyl vyčerpaný až na dřevě.

Taková zima, byla mu taková zima. Všechno jako by se zpomalilo, od duté ozvěny tlukotu jeho srdce až po obrys Potterovy hlavy sklánějící se k lahvičce; připadalo mu, jako kdyby plul pod vodou.

Pohnul rty, ale stěží slyšel vlastní šepot. "Podívejte se... na... mne..."

Potterovy oči, zelené jako moře, ho ponořily do šumění vln. Ta nejsladší... smrt...

Všechno kolem zčernalo.

* * *

Jeho první vědomou myšlenkou bylo, že peklo je překvapivě jasné. Ale bolelo to, ten jas, co mu probodával chvějící se oční víčka jako kopí, takže minimálně tato část se zdála být v pořádku.

Když otevřel oči a uviděl přímo před sebou Pottera, který na něj upíral zrak s výrazem plným radostného vzrušení, vyvodil si z toho dva nevyvratitelné závěry:

Jestli je Potter tady, pak to *musí* být nebe, nemůže to být peklo. A jestli je Potter tady, jestli je Potter mrtvý, pak Severus uspěl. Uspěl.

Selhal.

Rázem nedokázal pohled na něj snést ani o vteřinu déle, nesnesl dívat se na Pottera obklopeného bílým světlem, tak šťastného ve smrti. Zavřel před tím obrazem oči, ale už pronikl příliš hluboko do jeho nitra, přičemž cestou zpřetrhal cosi živoucího, možná nit, možná řetěz, něco, co drželo Severuse pohromadě. Bez toho už nezbylo nic, co by zastavilo pocit vyvěrající mu z hloubi srdce. Tentokrát ne. Nahromadil se mu v hrudi a prodral se hrdlem, unikl mu přes rty jako vzlyk, vylil se z očí v podobě slz. Stočil tvář do čehosi měkkého, ale úplně poprvé v životě s tím nebojoval, dovolil temnotě proudit z jeho těla, protože si řekl, že možná, možná je to tak v pořádku. Jestli byl v nebi - navzdory vší logice, navzdory všem důvodům - pak snad měl konečně dovoleno plakat.

Jakmile začal, nedokázal už přestat; na to, aby získal zpět byť jen špetku sebekontroly, byla ta bolest příliš silná. Byla tak silná, že se jen zajíkal a třásl se pod jejím nápoem, těsně ho svírajícím kolem žeber a připravujícím ho o dech. Nelepšilo se to, nepřinášelo to úlevu, protože žádné množství slz nestačilo na to, aby vylilo oceán nashromážděný v něm za všechny ty roky. Možná to nikdy nepřestane. Možná to přece jen není nebe, ale peklo, a tohle je jeho pokání, to, k čemu je navždy odsouzen...

"Snape? Snape? Sakra, co je vám?" Dotek na rameni, jen letmý, nepřinášející úlevu. "Máte bolesti?"

Kdyby toho byl Severus schopen, rozesmál by se.

"Já - nehýbejte se, ano? Hned budu zpátky. Přivedu lékouzelníka."

Absurdnost toho slova pronikla jeho zoufalstvím, a když nic jiného, ten zmatek utlumil bolest. Proč by mrtvý člověk potřeboval lékouzelníka, ať už byli v nebi nebo v pekle?

Severus se přinutil otevřít oči a jakoby přes matné sklo viděl, jak Potter kráčí pryč. Instinktivně se vymrštil ve snaze ho následovat, škulbl sebou, ale jeho končetiny se pohybovaly příliš pomalu a zesláble, takže se mu jen podařilo téměř spadnout z postele. Což by se bylo stalo, kdyby se Potter neotočil za zvukem a nezachytil ho.

"Opatrně," řekl. "Ježíši, ať si neublížíte - neříkal jsem vám, ať se nehýbáte?"

Ale v jeho hlase nebyla žádná výtka, jeho oči vyjadřovaly obavy, jeho ruce ho laskavě zvedly zpět na postel.

Jenže tohle by na druhou stranu neměl přinést ani posmrtný život. Severus se roztřeseně nadechl a pevně uchopil Potterovo zápěstí.

"Já-" zachraptěl, takže si odkašlal a polkl. Jeho hlasivky mu připadaly zhrublé a nepoužívané, jako kdyby byly úplně nové. Zkusil to znovu: "Kde to jsem?"

"U Svatého Munga," zamračil se Potter. "Fakt jste si jistý, že nemáte žádné bolesti?"

"Nejsem... nejsem mrtvý."

A Potterovo zamračení se vyhladilo, jako když dešťový mrak ustoupí slunci. "Ne," řekl s úsměvem. "No, svým způsobem jste byl, ale pak jsem se vrátil a zachránil vás. Nicméně jste tomu byl zatraceně blízko; léčíte se už dva týdny. Nebylo jisté, jestli se někdy proberete."

Severusova ruka sjela k jeho krku, kde zavadila o obvaz, který měkce obaloval tupou bolest z rány pod ním. "Ale ty jsi - vy jste měl -"

"No," culil se i nadále Potter, "umřel jsem. Tak nějak. Trochu. Ale pak jsem se vrátil."

Severus ho probodával pronikavým pohledem. On se... vrátil.

"Ale Voldemort je mrtvý definitivně, jestli je tohle vaše další otázka."

Severus se pokusil odpovědět, ale jeho krk, vyprahlý a suchý jakou troud, odmítal spolupracovat: když se pokusil promluvit, rozkašlal se. Potter ho přidržel, dokud se mu nepodařilo nadechnout natolik, aby zvládl zaskřehotat prosbu o vodu. Jakmile se Potter odvrátil, Severus si rychle otřel z tváře slzy, aby se zbavil posledního důkazu své zrádné slabosti.

"Tady," řekl Potter, upravil Severusovi měkké polštáře za zády, a pak mu přitiskl ke rtům chladnou sklenici. Všechny myšlenky na ponížení se okamžitě rozplynuly. Severus se opřel a polykal vodu dlouhými, sladkými doušky, jako kdyby se jednalo o nektar.

"Opravdu bych měl jít pro lékouzelníky, aby věděli, že jste se probral," poznamenal Potter, když Severus dopil, a postavil sklenici na noční stolek.

Severus zavrtěl hlavou. "Prosím," začal a slova už mu teď šla formulovat snadněji. "Nerozu- potřebuju tomu porozumět."

Potter na něj dlouhou dobu hleděl a nakonec se posadil na okraj postele. "Dobře," přikývl.

A vyprávěl Severusovi všechno to, co mu Brumbál odepřel, a to, co nemohl předvídat: o relikviích a viteálech, o cestě na smrt a návratu z ní, o tom, jak se obětoval, aby zachránil své přátele, o skutečném pánovi Bezové hůlky a o Pánu zla přemoženém vlastní smrtící kletbou.

Na vzpomínky došlo až na konec.

"A když jsem si vzpomněl, jak jste mě celou tu dobu zachraňoval, nezdálo se mi to fér. A taky jsem zkrátka předpokládal, že tam v Chýši jste byl mrtvý, když se vaše oči zavřely, ale sakra, pořádně jsem nezkontroloval, jestli jste jen neztratil vědomí a teprve *neumíráte*, takže jsem se rozhodl to risknout, sbalil jsem spoustu třemdavy, sérum a lektvary na doplnění krve a vrátil jsem se pro tohle."

Ozvalo se známé cinknutí zlatého řetízku, jak Potter položil na postel obraceč času.

"A měl jsem pravdu; skoro jako kdyby nějaká vaše část stále lpěla na životě, jako kdyby vás tu držel kousek vaší magie -"

Potter se odmlčel a zakroutil hlavou. "Každopádně se nemusíte obávat časové smyčky. Uzavřel jsem ji, protože mé minulé já dorazilo právě, když jsem vás stabilizoval. Vzal jsem ten obraceč času, co jste měl na krku, protože tenhle..."

Sklopil zrak k onomu malému předmětu. Severus následoval jeho pohled a teď, při bližším pozorování, mohl vidět prasklinu, kudy se z přesýpacích hodinek vysypal písek. Nezůstalo ani zrníčko.

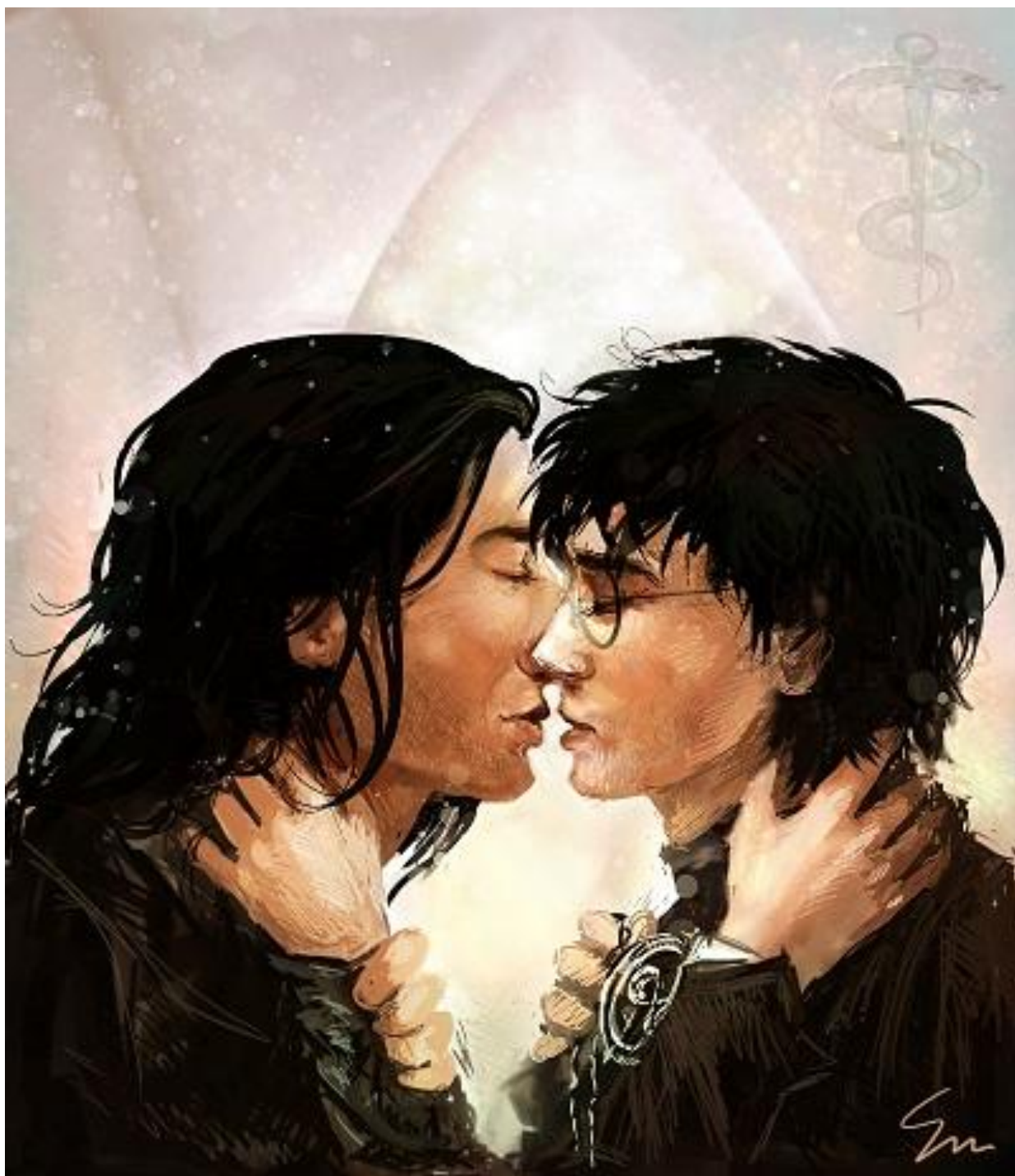
"Rozbily se v momentě, kdy jsem dorazil," pronesl Potter tiše a zmlkl. Když pohlédl znovu na Severuse, hrál mu na rtech jakýsi podivný druh úsměvu, smutek zmírněný přijetím. "Asi je to tak dobře. Jinak by bylo příliš lákavé pokusit se vrátit a zachránit všechny ostatní."

A Severus si nedokázal pomoci. Potter byl tady, živý, živý, ačkoliv to neměl nikdy přežít. Byl tady, plný lítosti, empatie a nezlomnosti, díval se na Severuse s laskavostí místo s nenávisť, navzdory všemu, čím prošel; byl to *Potter*; byl *naživu*...

Severus si nemohl pomoci. Vzepjalo se to v něm jako smutek, ale hřejivější a mnohem divočejší, až měl pocit, jako kdyby v tom plul, topil se v Potterových očích. Nedalo se tomu vzepřít, a tak se vrhl vpřed, zajel prsty do Potterových vlasů, aby si ho přitáhl blíž, a políbil ho.

Na jeden úder srdce Potter ztuhl, ale pak se jeho rty s výdechem oddělily a on změkl v Severusově objetí jako máslo. Severus se vpil do toho dechu a jazykem sledoval jeho cestu do Potterových úst, zastavil se u zubů, na patře, pronásledoval přetrvávající náznak kyselosti, dokud nezůstala jen chuť vlhkého horka. Matně si uvědomoval potřebu vzduchu, ale na tom stěží záleželo, ne teď, když mu srdce bušilo tak divoce, div se mu nevydralo ven z hrudi, ne když se cítil, jako by se měl rozpadnout na kusy

jen samotnou silou toho okamžiku. To, že Potter byl naživu a v jeho náručí, to, že Severusovi bylo dovoleno tohle mít...

Couvl tak prudce, jako kdyby ho bodla včela. Co to sakra dělá?

"Já..." začal s těžkým oddechováním, stále vzdálený od Pottera jen pár centimetrů. Spěšně stáhl ruce. "Omlouvám se. To bylo... ode mne nehorázně troufalé."

Potter na něj hleděl přes umazané čočky brýlí.

"Jo," hlesl. "Ne. Chci říct..." Se smíchem sklonil hlavu a zakroužil s ní. "Bože, ty mě tak mateš."

Severus neodpověděl. Nevěděl, co by měl říct, ani kdyby neměl hrdlo stažené díky obrazu Pottera s rukou zabořenou ve vlasech a uhýbajícího očima.

Když se na něj Potter konečně podíval, moc to nepomohlo. Pravděpodobně proto, že Severus za nic na světě nedokázal rozluštit, co se teď za těma očima skrývá.

"No," začal Potter vážně, "ukázalo se, že fakt nejsem na holky."

A náhlé pochopení udeřilo Severuse jako facka, ačkoliv se to mělo stát už před chvílí, ačkoliv to mělo být jasné už od začátku. "Ty... si vzpomínáš."

"Jo," přikývl Potter, ústa zkroucená něčím, co nebyl až tak úplně úsměv. "Na všechno. Okamžik, když jsem opustil tvoje vzpomínky, byl jako nějaký druh odemykacího mechanismu a... cvak." Potřásl hlavou. "Sakra blbé načasování."

Severus sklopil zrak k bílé příkrývce, ruce zaťaté do látky. Promluvit se zdálo nemožné a neuvážené. Co by konec konců mohl říct, aby to mělo ještě význam? Slova nemohla napravit to, co udělal, tak by možná měl předstírat -

Ne. Potter si zasloužil něco lepšího a to mu mohl poskytnout, chtěl to poskytnout. Aspoň to mohl připustit.

Přinutil se podívat Potterovi do očí a přimět ústa, aby formulovala slova, se zdálo daleko těžší než cokoli jiného, jako kdyby bojoval se samotnou gravitací.

"Omlouvám se," hlesl.

Potter ho stále probodával pohledem. "Za co?"

"Za to, že jsem si od vás vzal něco, na co jsem neměl nárok. Dvakrát," ušklíbl se. "Třikrát, pokud počítáte to, že jsem... opětoval váš polibek. Čtyřikrát, pokud počítáte to, co jsem udělal právě te-"

"Tak dobře, ale ne," přerušil ho Potter zvednutím ruky. "To poslední vám neuznám. Byl to trochu šok, to je pravda, ale já jsem se rozhodl v tom pokračovat. Číslo tři byla aspoň z části moje vina a dvě..."

"Máte plné právo se na mě zlobit," vyhrkl Severus rychle. "Já ne... neočekávám vaše odpuštění."

A ta nejzatracenější věc byla, že neočekával. Přestože to tak strašně moc bolelo.

Potter si povzdechl. "Zlobil jsem se. Na chvíli. Ne hned, myslím, že na to jsem byl příliš v šoku. A nejde až tak moc o to," mávl přezíravě rukou do vzduchu, "co jste udělal, abych byl odolný vůči *Imperiu*, protože to mi,

sakra, zachránilo život. Fakt nechci přemýšlet o tom, co by mi bez toho Skrk provedl, takže tohle je už odpuštěno." Na okamžik uhnul pohledem. "Ale to druhé *Zapomeň...* to bolelo. To jsem byl... já."

"Ano," řekl Severus. "Nemáte ponětí, jak moc jsem si přál..."

"Vlastně mám. Vaše vzpomínky – sakra, to byla ta nejpodivnější věc; fakt to nechápu. Nebyly jako jiné vzpomínky, které jsem viděl v myslánci – a mimochodem, když už jsme u toho, za tamto se *opravdu* omlouvám – ale viděl jsem je, jako kdybych byl... uvnitř vaší hlavy. Věděl jsem, co jste si myslel, co jste cítil."

Severus se odmlčel a několik vteřin přemýšlel. "Pravděpodobně proto, že nebyly filtrovány přes hůlku. V kombinaci s faktem, že –"

"– jsem taky tak trochu váš viteál?" ušklíbl se Potter. "Zapomeňte, co jsem řekl, to byl příšerný vtípek." Promnul si zátylek. "Co jsem se tu *snažil* říct, je to, že chápu, proč jste to udělal. Nemyslím si, že jste se v tu chvíli doceňoval alespoň z poloviny, ale taky chápu, proč jste se vyděsil. Protože jste měl pravdu; byl jsem setsakramentsky zmatený, a kdybychom... byl by to špatný nápad. A fakt nejsem nadšený z toho, jak jste se s tím vypořádal, ale taky na vás nechci být naštvaný, když vím, proč jste to udělal. Takže, jo, odpouštím vám."

Něco hluboko uvnitř Severuse se při těch slovech prudce sevřelo. "Poslal jsem vás na smrt."

Potterovi se zablesklo v očích. "Ale ne že by vám dal Brumbál moc na výběr, vidíte?" spustil. "O tom mi už vůbec nemluvte, na něj totiž naštvaný *jsem*. Ani ne tak moc kvůli sobě, ale kvůli tomu, jak jednal s vámi... to bylo nechutné. Taky jsem mu to řekl, když jsem ho po své smrti potkal na King's Cross. Nebo v mé hlavě, či kde to bylo."

Severus zamrkal: "Vy jste... mu to řekl."

"No samozřejmě, že jo!"

"Nemusel jste," namítl Severus. "Nehledě na to, že to stěží lze srovnávat s tím, co očekával od vás."

Potter se na něj chvíli jen díval, a pak poznamenal: "Je legrační, jak oba děláme totéž."

"Děláme co?"

"Dovolujeme druhým, aby s námi jednali jako s kusem hadru, pokud jsou k nám někdy taky milí. A přesto jsme fakt hodně naprdlí, když se tak chovají k němu jinému."

Severus na to nic neřekl. Nikdy dřív o tom takhle nepřemýšlel.

"Víte, byl jste tam," promluvil Potter velmi tiše, oči upřené na deku. "Když jsem použil Kámen vzkříšení, byl jste... byl jste tam. Nic jste neřekl a

zůstal jste trochu v ústraní, jako kdybyste si nebyl jistý, že byste tam měl být. Ale šel jste se mnou, celou tu cestu, i když to znamenalo jít za mým tátou, Siriusem a Remusem. Vypadal jste tak... tak zatraceně smutně."

Samozřejmě, že s ním Severus šel; jako kdyby mohl dělat něco jiného. Ale když to Potter říkal, byl sám tak smutný, že to Severus nedokázal snést; natáhl ruku a přejel mu prsty po tváři až k bradě. Potter si povzdechl, zavřel oči a na dlouhou dobu si ten dotyk vychutnával. Pak pomalu uchopil Severuse za zápěstí, odtáhl mu ruku a položil ji na postel.

Severus se snažil odmítnutí nevnímat. Snažil si namluvit, že Potterovo odpuštění je víc, než v co mohl kdy doufat, kdy očekávat, protože to byla pravda. Přesto se mu to tak úplně nepodařilo.

Muselo mu to být vidět ve tváři, protože když Potter otevřel oči, na čele se mu objevilo zamračení. "Hele," začal, "já ne- vím, že ti musím dávat spoustu smíšených signálů, už tím předchozím polibkem a tak."

"Já jsem políbil tebe," namítl Severus.

"A já tebe," řekl Potter. "Ale jde o to, že jsem stále zmatený. Platí to, co jsem řekl předtím; odpouštím ti. Ale je tu nějaká část ve mně, která je stále naštvaná, přestože to chci hodit za hlavu, ta část má trochu strach... ti věřit. A taky do toho nechci skočit po hlavě, když to tak je, protože by to nebylo fér, nejméně ze všeho vůči tobě. Během několika posledních dnů jsem o tom hodně přemýšlel a jde o to, že - mám pocit, jako kdybych tě díky těm vzpomínkám znal, ale nejsem si jistý, jestli to tak je, nebo jestli ty znáš mě. Sakra, právě teď si nejsem vůbec jistý, jestli já sám vím, kdo jsem. Bože, to zní hrozně."

"Ne," řekl Severus a někde hluboko uvnitř něj se rozmotal pevný uzel, i když ten další pořád držel, jeden z těch, které utáhl on sám. "Ne, naprosto to dává smysl."

"Aha, dobře," poznamenal Potter se slyšitelnou úlevou. Vypadal tak děsivě mladě, když to říkal, ale byl to jen záblesk, pak se vše posunulo a rázem vypadal stejně jako vždycky, starší, než kolik mu bylo let. "Ale strašně moc bych chtěl. Poznat tě. Naučit se ti věřit. Neříkám ne. Ale potřebuju... čas."

"Čas," zopakoval Severus a sklopil zrak k rozbitým přesýpacím hodinkám ležícím mezi nimi. "Myslím, že ten teď máme."

A Potter mu pevněji sevřel ruku, vlídně se na něj usmál zelenýma očima a to zahřálo Severuse na duši jako ryzí letní sluneční paprsek.

Učinit Harryho šťastným bylo víc než dost. Bylo to mnohem, mnohem víc než dost.

Coda

Poprvé Harry Potter zemřel, když mu bylo jedenáct.

Poprvé políbil Severuse, když mu bylo patnáct. Poprvé ho Severus políbil v sedmnácti.

Poprvé se políbí, nezatížení vinou, studem, vztekem ani zmatkem, při prvním výročí konce války.

"Bože," řekne Harry, který se zhrouceně opřel o zeď Severusova bytu krátce poté, co za nimi zaklaply dveře. "Konečně. Jsem setsakra rád, že jsem odtamtud vypadl."

Severus mu stěží může něco vyčítat. Právě se jim podařilo uniknout z hlučné oslavy, která stále ještě probíhá ve Velké síni. Ne že by to nezkoušeli dřív.

"Chceš říct, že sis to tam neužíval?" nadhodí Severus se zdviženým obočím cestou k příborníku, kam jim jde nalít pití. Skotskou, jednu čistou, jednu s kapkou sody. Severus to považuje za zločin, ale Harry to tak má rád. "Ty inspirativní projevy? Ohňostroj ve tvaru blesků? Nemluvě o teatrálním odhalení ohromující sochy znázorňující tvé definitivní vítězství nad zlem?"

"To už vůbec ne," hlesne Harry a ušklíbne se. "Přísahám, že jsem se nikdy v životě necítil tak trapně. Ta věc je -"

"Zcela nepřesnou reprezentací reality? Parodií na pravdu?"

"Ano. Za prvé jsem nebyl tak vysoký, sakra! Ani teď nejsem! Neleskl jsem se zlatem a jsem si setsakra jistý, že jsem nerozpřáhl ruce, když jsem se v lese setkal s Voldemortem. Je to -"

"Křiklavé? Katastrofální? Komické?"

Harrymu zacukají koutky.

"Nevkusné? Nemorální? Nemravné?"

A Harry se rozesměje a zbytek jeho napětí se rozpustí v naprosté uvolnění. "Díky," řekne, odlepí se od zdi a zamíří k Severusovi. "Tohle jsem potřeboval. Přísahám, ještě jeden zatracený přípitek na Chlapce, který dvakrát přežil..."

Severus se ušklíbne: "Taková hromada žvástů. Oni nic nevědí. Pro mě budeš navždycky Chlapec, který mockrát zemřel."

"A ty," směje se Harry, jehož prsty přejíždějí po knoflících Severusova límečku, "můj temný Princ."

Severus by měl tu otřesnou slovní hříčku nějak odpálkovat, ale v hlavě má totálně prázdno, protože mu srdce zběsile tluče až v krku. Harry je náhle tak strašně blízko, tvář má jen kousek od jeho obličeje, takže může při každém chlapcově výdechu cítit teplý závan.

"Chtěl jsi čas," řekne Severus velice tiše.

"Hmm," připustí Harry a stále si pohrává s knoflíky. "Měl jsem rok. To je spousta času, nemyslíš?"

To je pravda. Už nějakou dobu kolem sebe kroužili. Během Severusovy rekonvalescence a během - naštěstí krátkého - soudního procesu. Při setkáních v mnoha restauracích, kavárnách i jen tak venku na ulici. Kroužili kolem sebe při večeřích, snídaních a obědech, během nakupování a u skleničky v baru; v poslední době se na skleničku přesouvali do Severusova bytu nebo na Grimmauldovo náměstí. Kroužili kolem sebe v těsných soustředných kruzích s takovou intenzitou, že Minerva začala trousit potutelné poznámky pokaždé, když navštívila Severusův kabinet.

Tohle Severus nikdy dřív nedělal. Nikdy na nikoho nečekal. Nejprve v Luciusově a poté v Regulusově posteli skončil z náhlého impulsu a ani jednou nepomyslel na následky; poté, na chvíli, končil v řadě postelí bezejmenných mužů čistě kvůli fyzickému uspokojení. Byl strašně rád, že mu to ani Brumbál, ani Pán zla nikdy nenabídli (nepožadovali), protože při zpětném pohledu si byl vědom toho, že by tam pravděpodobně skončil (poslechl) taky.

Harry představoval cosi nového ve všech směrech a odkrýval to před Severusem, jako když ruka otvírá desky deníku, aby odhalila první, nedotčenou stránku. Předchozí svazky stále odpočívaly někde na polici, ale každý nový zápis byl, jak už to tak při čekání bývá, sladkým objevem, odměnou sám o sobě. Přesto se zdálo absurdní, že teď je čekání u konce, a některé části Severuse tonuly v zoufalých obavách.

"Pokud jsi si jistý," začíná váhavě, "že -"

"Věřím ti," přeruší ho Harry a zřejmě to bylo vše, co Severus potřeboval slyšet.

Setkají se v půli cesty a jejich rty se zlehka dotknou. Je to stejně něžné jako jejich první polibek, ale zdaleka ne tak šokující nebo váhavé: spíš jako pozvání. Když Severus kopíruje křivku Harryho úst svým jazykem, Harry vzdychne a okamžitě ho vpustí dovnitř. Severus následuje kmitnutí jeho jazyka, které jako by ho lákalo, vtahovalo do vlhkého horka. Harry slabě chutná po šampaňském, které předtím pil, a když se jeho ruka obtočí kolem Severusovy šíje, připadá si Severus sám jako šampaňské, protože všude uvnitř něj se vznášejí zlaté bublinky. Snaží se vychutnat si každý okamžik, ale pomalý pohyb je téměř příliš dokonalý a zesiluje každý

dotek, každý zvuk. Pak Harry prohloubí polibek a převezme iniciativu, a Severus nedokáže za nic na světě odolat, nedokáže si ani vybavit, proč by to měl chtít. Zanedlouho se malátné klouzání jejich jazyků promění v něco ostřejšího a divočejšího. Severus se tomu přizpůsobí, přitiskne se k Harrymu a líbá ho, dokud se mu z toho netočí hlava.

Oddělí je pouze potřeba se nadechnout. Na moment odpočívají, čela opřená o sebe, lapají po dechu a tvrdý obrys Harryho penisu se přes vrstvy látek dotýká Severusova.

Harry se odtáhne a řekne: "Postel." Oči má tmavé a vede Severuse za ruku směrem k té místnosti, jako kdyby tam byl už nesčetněkrát předtím.

Svlékají se navzájem a mezi polibky se potýkají s knoflíky - nebo alespoň do té doby, dokud se Harryho prsty po třikráte nezaseknou na jednom obzvlášť vzpurném.

"Zatracená práce - kolik takových potvor tam ještě je? K čemu jsou sakra dobré?"

A vypadá tak skrz naskrz rozzuřený a zírá na tu věc tak, jako kdyby ho schválně urážela, že si Severus nemůže pomoci. Rozesměje se.

Harry přestane s vražedným zahlížením aspoň na tak dlouho, aby ho mohl políbit; pomalu, hluboce, vášnivě. "Tohle musíš někdy zase udělat. Brzy."

Severus si olízne rty. "Co? Obléknout si příliš propracované kusy oblečení?"

"Ne," řekne Harry. "Smát se." Znovu se zamračí na knoflíky. "Tohle mi bude trvat - hej! Měl jsi mi říct, že na to existuje kouzlo."

Severus odloží hůlku na noční stolek.

"Musíš mě ho naučit."

"Hm," zabručí Severus a shrne si oblečení z ramen. Harryho ruce ho zatahají za opasek. "Možná. Ale později."

Po tomhle je už se zbytkem jejich oblečení snadné pořízení. Skácejí se na postel, rty na rtech, boky na bocích. Ukazuje se, že Severus by měl být knoflíkům vděčný, protože ono krátké přerušení zaoblilo hrany jeho vzrušení natolik, že může Harryho mnohem lépe prozkoumat, dát si na čas. Čekal tak dlouho, že se zdá být správné počkat ještě o chvíli déle. Prstem mapuje zakřivení Harryho klíční kosti, přisaje se v polibku do prohlubně na jeho krku; nachází svými dlaněmi výstupky jeho kyčlí či obratlů v kříži a tiskne se k němu, jednou, dvakrát, znovu a znovu, než se to sladké tření začne stávat příliš nezvladatelným.

Ale stejně je nezvladatelné. Vůbec, vůbec se to nepodobá onomu prvnímu děsivému snu, který mu vtrhl do podvědomí; místo řízného, přerušného akordu jde o mírné adagio objevování a Severusovo srdce a krev v jeho žilách pulsují ve stejném rytmu. Ruce odmítají zůstat v klidu, nemohou se

nabažit Harryho a doteků, ale nepohání je potřeba vlastnit, ani naprostá ztráta rozumu. Není to ani završení jejich prvního polibku, protože tady nejde o ukončení útrap – ať už jeho nebo Harryho. Přestože jsou Severusovy prsty dychtivé, nejde o získání jediné čisté věci kvůli svému pošpinění; nejde o hledání vykoupení. Je to o vědění, o dávání, a jak Severus následuje cesty svých prstů ústy a jazykem, vnímá, jak ho toto všechno obohacuje. Nazývat to, co dělá, uctíváním, by bylo neupřímné; Harry není dokonalý a Severus jeho nedostatky vyhledává: mateřské znaménko vedle pupíku, příliš velkou prohlubeň pod hrudní kostí, drobné záhyby penisu, klouzajícího mu v dlani. Tyto nedostatky mu jen ještě více rozehřívají krev a s vědomím, že to zvládnou tak snadno, nějak dokáže na oplátku přijmout Harryho laskání a neucuknout před prsty dotýkajícími se jeho žeber a jizev či před rty zlehka přejíždějícími po slabém náznaku Znamení.

A možná právě o tohle také jde: dostávat, přijímat to, co je ochotně dáváno, bez ptaní, jestli si to zaslouží. Je to téměř jako brát, ale mnohonásobně hřejivější, mnohem opojnější. Severus už své tělo nabídl dřív, ale když poslechne pošťouchnutí Harryho kyčle a lehne si, aby pro změnu umožnil průzkum jemu, ví, že tohle nikdy nedělal. Nikdy sám sebe nesdílel. Uprostřed vší té novoty je tohle tím nejpodivnějším, tím nejvíce neznámým – věřit, že ho Harry nebude považovat za nevyhovujícího. To uvědomění otřese čímsi uvnitř něj, zabolí a připraví ho o dech, takže zaboří své prsty do Harryho paží, drží se ho jako o život, jako kdyby ho nějaká ruka táhla přímo do propasti. Teprve po chvíli se přinutí sevření povolit a jemně se rty dotkne jizvy ve tvaru medailonku uprostřed Harryho hrudi. Právě v té chvíli Harryho ruce zabloudí ke křivce jeho zadku.

Tohle by mohl dělat donekonečna, poznávat po kouskách Harryho, nechat se poznávat Harrym, ale něco se nevyhnutelně musí změnit. Když olízne vlhký pruh ze strany Harryho penisu, mladík vydá zvuk, jako kdyby umíral, a přitáhne si ho blíž.

"Sakra," zasípe. "Sakra, Severusi, musíš mi to udělat. Myslím -"

Severus ho přeruší polibkem, protože představa toho, na co Harry myslí, je na něj příliš, přivádí ho snad jen krůček od okraje. Ale stejně to dělá pomalu, a když vsouvá dovnitř jeden, dva a pak i tři prsty, pozoruje Harryho tvář.

"V pořádku?" zeptá se a poleká se vlastního hlasu, zastřeného čímsi, co se neodvažuje pojmenovat, téměř k nepoznání. Pak Harry zasténá, přirazí proti jeho prstům a Severus zapomene na všechno, ztratí se v zavlnění hladkých svalů těsně mu Inoucích ke kůži. Stěží odolává nutkání udělat se v deliriu vyvrcholení proti Harryho stehnu - bylo by to *tak* skvělé, ale tohle *musí* být lepší. Harryho prsty se mu zarývají do ramene, protože Severus vytáhne prsty ven a znovu je zanoří dovnitř, znovu a znovu a znovu,

pokaždé o kousek hlouběji. Nikdy nic nechtěl tak, jako vidět Harryho rozpadat se a tříštit na kousky, a kvůli tomu může počkat. Může počkat.

Je tím uchvácený: křivkou Harryho hrdla zaklánějícího se dozadu, bílými zuby zaťatými do spodního rtu, zelenýma očima zúženými do štěrbin. Svíjí se a zdvihá, krouží prsty, co nejdál to jde, a vpíjí se do každého vzdechu, do každého zvuku, který přejde přes Harryho rty, vpíjí se do pohledu na něj, naprosto uvolněný. Mohl by se na tom stát závislý, kdyby už tomu tak nebylo; zdá se, jako by mu každý nerv v těle vibroval, napjatý jako struna. Pravděpodobně se díky tomu udělá, jen díky sledování potěšení vyzařujícího ze všeho toho–

"Dost," zachroptí Harry, a když Severus okamžitě ustane, ztěžka oddechuje. "Bože, jestli to okamžitě neuděláš... Teď. Prosím. Jsem tak blízko."

Náhle už ani Severus nemůže čekat, už to nemůže protahovat. Prsty se přesunou na Harryho boky, třesoucí se stěží potlačovanou potřebou, vklíní se mezi Harryho nohy, upraví svou pozici, a pak do něj vnikne jedním ostrým pohybem a, ksakru, rozhodně nevydrží dost dlouho. Ale to je v pořádku, protože Harry mu bolestivě zarývá nehty do zad a při třetím přírazu se pod Severusem roztříští jako vlna. Rozpadne se na kusy. Severus polyká výkřik, líbá ho, líbá a zvládne už jen pár dokonale napjatých pohybů. Pak vyvrcholí tak mocně, že vnímání světa na okrajích zešedne.

"Promiň," zamumlá do Harryho krku, když znovu najde řeč, ale končetiny ho nechtějí poslouchat, protože se proměnily v rosol. "Drtím tě."

"Hmm," zavrčí Harry, který konečky prstů jemně putuje Severusovi po páteři. "Ne. J' to příjemné."

Později, mnohem později, poté, když dokážou provést čistící kouzla a zalézt pod přikrývku, zvedne hlavu ze Severusovy hrudi, na které odpočívá.

"Tak Chlapec, který mockrát zemřel?" řekne, slova téměř nezřetelná únavou. Jeho smích se promění v zívnutí. "Vážně?"

Severus si namotává jeho černé vlasy na prsty a sleduje zelené oči podléhající spánku. Navzdory malátnosti a změkklým svalům není vůbec unavený. Každý kousek jeho těla se cítí rozzářeně a naprosto, naprosto živý.

"Harry," zašeptá a usměje se.

* Konec *

Závěrečná poznámka

Pro zájemce zde uveřejňuji přehled písniček z druhého dějství příběhu, které ke komunikaci se Severusem použil Ford Anglia.

Anglický originál		Česká verze	
Použitý text	Píseň	Použitý text	Píseň
<i>No, no/ No, no, no, no, it sang, no, no, no, no/ No, no there's no limit!</i>	http://www.ka-raoketexty.cz/texty-pisni/unlimited/no-limit-6959 http://en.wikipedia.org/wiki/No_Limit_(song)	<i>Ten můj pocit nemá hranic, zpíval, ta má víra bez rezervy.</i>	http://druhatrava.cz/index.php?stred=texty&album_id=10&id=vila
<i>Oh, I would do anything for love, belted a male voice, I would do anything for love, but I won't do that.</i>	http://www.ka-raoketexty.cz/texty-pisni/meatloaf/i-would-do-anything-for-love-240508	<i>Slibuju, v příštím životě po druhý stejnou chybu neudělám.</i>	http://www.ka-raoketexty.cz/texty-pisni/chinaski/kazdy-rano-631889
<i>I see a line of cars and they're all painted black.</i>	http://www.ka-raoketexty.cz/texty-pisni/rolling-stones-the-paint-it-black-27855	<i>Proč mě straší jak hrůzyplný sen dlouhá černá limuzína?</i>	http://www.ka-raoketexty.cz/texty-pisni/rottromarie/dlouha-cerna-limuzina-316732
<i>They're out to get you, better leave while you can, it sang. Don't wanna be a boy, you wanna be a man/ You wanna stay alive, better do what you can/ So beat it, just beat it. You have to show them that you're really not scared/ You're playin' with your life, this ain't no truth or dare/ They'll kick you, then they beat you/ Then</i>	http://www.ka-raoketexty.cz/texty-pisni/fall-out-boy/beat-it-19470 http://www.az-lyrics.com/lyrics/michaeljackson/beatit.html	<i>Dostal si mat!/ Tak sa s tým zmier!/ Nieкто cúvol spred tvojich dvier/ sľuboval lásku nesmrteľnú/ no teraz si sám!/ Bolesť je s tebou každý deň/ zostal už z teba iba tieň/ život sa náhle zmenil, je ťažký/ keď nevládzeš žiť, nevládzeš žiť! /Jesenný dážď sa vrátil, čas utrpenie skrátil /no tvoje srdce je stále zranené/</i>	http://textypisni.koule.cz/nd-e/nezarazeno/ked-laska-boli

<i>they'll tell you it's fair/ So beat it, but you wanna be bad. Just beat it, beat it, beat it, beat it/ No one wants to be defeated!</i>		<i>Minúty těžko plynú a s hodinami splynú/ už ti nikto nevráti ten stratený čas!</i>	
<i>Your cruel device/ Your blood, like ice/ One look, could kill/ My pain, your thrill.</i>	http://www.ka-raoaketexty.cz/texty-pisni/cooper-alice/poison-5482	<i>Kůra se otvírá/ Leskne se monogram/ A stromy pláčou, strašně to bolí.</i>	http://www.pavel-novak.eu/pavel-novak-co-strasne-boli/
<i>I was drowned! declared the car, I was washed up and left for dead/ I fell down to my feet and I saw they bled/ I frowned at the crumbs of a crust of bread/Yeah, yeah, yeah/ I was crowned with a spike right through my head.</i>	http://www.ka-raoaketexty.cz/texty-pisni/rolling-stones-the/jumping-jack-flash-149623	<i>Víte, jak to bolí /baseballovou holí /to si potom člověk /zvykne na cokoli.</i>	http://www.ka-raoaketexty.cz/texty-pisni/kabat/vite-jak-to-boli-218
<i>You got a lot of nerve/ To say you are my friend/ When I was down/ You just stood there, grinning!</i>	http://www.ka-raoaketexty.cz/texty-pisni/dylan-bob/positively-th-street-620290	<i>Tak to si teda troufáš, jak to vůbec můžeš říct.</i>	http://www.ka-raoaketexty.cz/texty-pisni/nedved-frantisek/zpiva-m-ti-min-234183
<i>First I was afraid/ I was petrified/ Kept thinking I could never live without you by my side/ But then I spent so many nights, thinking how you did me wrong/ I grew strong/ I learnt how to get along. And so you're back, from outer space/ I just walked in to find you here, with that sad look upon your face/ I should have changed that stupid lock/ I should have made you leave your key/ If I had known for just one second, you'd be back to bother me. Go on now go! Walk out the door/ Just turn around now, 'cause you're not welcome anymore!</i>	http://www.metrolyrics.com/i-will-survive-lyrics-aretha-franklin.html	<i>Co ty o tom víš/ jak rok zvolna mjí/ jak se dlouží stín/ svátky bez hostin/ Co ty víš a znáš/ jak se hořkost vpíjí/ do čtyř holých zdí/ když se připozdí. /A ty se ptáš co já/ jak jen se neusmát/ je pozdě, jak se zdá/ tenkrát ses měl ptát/ Jak rozumět ti mám/ jak chápat slova tvá/ Snad taky byl jsi sám/ a ty se ptáš co já. Já tě nezvu dál/ tak se měj.</i>	http://www.ka-raoaketexty.cz/texty-pisni/vondrackova-helena/a-ty-se-ptas-co-ja-505
<i>You can't always get what you want, sang a voice whose gender Severus couldn't even begin to pinpoint. You can't always</i>	http://www.ka-raoaketexty.cz/texty-pisni/rolling-stones-	<i>Ani vodu nepřeliješ sítím, zpíval hlas, jehož pohlaví nedokázal Severus určit, někdy je strašně málo chtít/ já</i>	http://textypisni.koule.cz/nezmari/zvlastnirana/pisek

<i>get what you want. You can't always get—</i>	the/you-can-t-always-get-what-you-want-136696	<i>nejsem z těch, co po těžký ráně nevstanou.</i>	
<i>Here comes the rain again, it sang sadly, falling on my head like a memory/ Falling on my head like a new emotion.</i>	http://www.karaoketexty.cz/texty-pisni/eurythmics/here-comes-the-rain-again-48022	<i>Když půjdeš po cestě/ kde růže vadnou/ kde rostou stromy bez listí/ tak přijdeš na místo/ kde tvý slzy spadnou/ na hrob, co nikdo nečistí/ Jen starej rozbitej náhrobní kámen/ řekne ti, kdo nemohl už dál...</i>	http://www.velkyzpevnik.cz/zpevnik/novak-petr/nahrobni-kamen
<i>A good heart, these days, is hard to find/ True love, the lasting kind.</i>	http://www.karaoketexty.cz/texty-pisni/dj-bobo/a-good-heart-516288	<i>Jak je to s pravdou? S pravdou se šetří, možná proto, aby zbyla/ je strakatá jak dalmatin, je černobílá.</i>	http://www.karaoketexty.cz/texty-pisni/kabat/kdovi-jestli-116
<i>What is love, wailed the car, its engine revving alongside the beat, baby don't hurt me/ Don't hurt me/ No more.</i>	http://www.karaoketexty.cz/texty-pisni/haddaway/what-is-love-mosquito-headz-millennium-remix-511668	<i>Nenechám si vzít svůj klid/ ne, ty to snad chápeš/ a nebudeš mě prosit/ nemůžeš mi nabourat můj klid, můj klid.</i>	http://www.karaoketexty.cz/texty-pisni/vladimir/nenecham-si-vzit-svuj-klid-feat-orion-688333
<i>Can't touch this/ Can't touch this/ Can't touch this!</i>	http://www.karaoketexty.cz/texty-pisni/vanilla-ice/u-can-t-touch-this-55986	<i>Ruce pryč ode mě dej, zvedej se a běž!</i>	http://www.karaoketexty.cz/texty-pisni/headdy/ruce-pryc-50973
<i>If I could turn back time/ If I could find a way/ I'd take back all the words that have hurt you.</i>	http://www.karaoketexty.cz/texty-pisni/cher/if-i-could-turn-back-time-36952	<i>Vrátit tak čas! Dostat další šanci/ a jít konečně za světlem...</i>	http://www.karaoketexty.cz/texty-pisni/landadaniel/sen-26932
<i>You got a fast car/ I want a ticket to anywhere/ Maybe we can make a deal/ Maybe together we can get somewhere.</i>	http://www.lyrics007.com/Tarcy%20Chapman%20Lyrics/Fast%20Car%20Lyrics.html	<i>Chci znát chuť měst /dotknout se hvězd/ Chci plout jak dým/ znát svět, vždyť vím/ vím, že smím dál jít, tak proč jen snít.</i>	http://www.karaoketexty.cz/texty-pisni/misikadam/janechci-vic-577634
<i>I want to break free, confirmed the car, I want to break free!</i>	http://www.karaoketexty.cz/texty-pisni/queen/i-want-to-break-free-5582	<i>S větrem o závod já dám se do klání, potvrdilo auto, s větrem o závod bez mezipřistání.</i>	http://www.ipromeny.cz/texty/s-vetrem-o-zavod.html

<i>Feels like heaven, enthused the car. Feels like heaven</i>	http://www.ka-raoaketexty.cz/texty-pisni/fiction-factory/feels-like-heaven-102223	<i>Až na severní pól šel bych rád... rozplývalo se auto.</i>	http://www.su-permusic.cz/skupina.php?idpie-sne=4635&sid=
<i>Just wrap your legs round these velvet rims, suggested the car, And strap your hands across my engines/ Together we could break this trap/ We'll run till we drop, baby we'll never go back.</i>	http://www.ka-raoaketexty.cz/texty-pisni/springsteen-bruce-born-to-run-live-acoustic-589688	<i>Tak pojd', nebe spolu otevřem, našeptávalo auto, tak pojd', opustíme chvíli zem/ Tak pojd' se chvíli dívat jen do mraků/ Tak pojd', co zvláštního v oblacích naleznem/ Honem pojd', tak pojd'.</i>	http://www.hlasite.cz/text-pisne/ivetabartosova/119073-takpojd
<i>Who's gonna drive you home, tonight? it asked mournfully. Who's gonna pick you up, when you fall? Who's gonna hang it up, when you call? Who's gonna pay attention/ To your dreams? Who's gonna plug their ears, when you scream? You can't go on/ Thinking nothing's wrong. Who's gonna drive you home, tonight?</i>	http://www.metrolyrics.com/drive-lyrics-the-cars.html	<i>Ty, kdo máš trápení/ či k zbláznění se cítíš sám, spustilo naléhavě, mé dveře jsou ti dokořán, no tak zastav svůj běh na chvíli/ ty, kdo mně uslyšíš, jsi ke mně zván/ ty, kdo mně uslyšíš, buď vítán nám.</i>	http://www.ka-raoaketexty.cz/texty-pisni/zagorovahana/setkani-27835
<i>You can do magic/ You can have anything that you desire/ Magic, and you know/ You're the one who can put out the fire/ You know darn well/ When you cast your spell you will get your way/ When you hypnotize with your eyes/ A heart of stone can turn to clay.</i>	http://www.ka-raoaketexty.cz/texty-pisni/america-you-can-do-magic-470839	<i>Nahoru i dolů budem navždy spolu. V dobrým, ani ve zlým, nikdy tě neopustím / Nikdo neopustí, co opustit se nedá / Nikdo nezhodí, co se tak těžko hledá / Nikdo neschová, co k nebi zvedám.</i>	http://www.ka-raoaketexty.cz/texty-pisni/ready-kirken/druhaja-31577
<i>Never gonna give you up, it sang cheerily, Never gonna let you down/ Never gonna round around/ And desert you.</i>	http://www.ka-raoaketexty.cz/texty-pisni/tisdale-ashley/never-gonna-give-you-up-56420	<i>Bůh mi dal křídla/ barvy snů, spustilo vesele. Já na nich stoupám ke hvězdám/ Dokud se točí Země/ křídla nesložím/ Nikdy to nevzdám.</i>	http://www.diskografie.cz/jan-ek-ledecky/galileo-2-cd/nikdy-to-nevzdam/
<i>I was born in a cross-fire hurricane/ And I howled at my ma in the driving rain/ But it's all right now, in fact, it's a gas!/ But it's all right. I'm jumpin jack flash/ It's a gas! gas! gas!</i>	http://www.ka-raoaketexty.cz/texty-pisni/rolling-stones-the-jumping-jack-flash-149623	<i>Hvězdnatou nocí přijíždí můj bílej tirák/ na brzdy dupnu a zeptám se: Pánové, kam?/ U mě se platí písničkou za každěj kilák / až uslyší kytaru, i hvězdy se přidají k nám/ Dívej, už na nebi rozsvítil světla bílej vůz...</i>	http://hudba.oznam.sk/tomas-vojtech-kidak/piesen/bilej-tirak/

Poděkování

Z celého srdce bych chtěla poděkovat především Patoložce, protože kdyby nebylo jejího objevení příběhu a obrovské vstřícnosti, se kterou mi překlad přenechala, nikdy bych neměla umožněno nad ním prožít tolik úžasných chvil.

Další obrovské díky patří mému světýlku Calwen, které mě provedlo úskalími angličtiny i češtiny a pomohlo převést text do čtivé podoby. Všechny chyby, které budou případně ještě objeveny, padají jen na moji hlavu.

Poděkování náleží v hojné míře rovněž Arabesce za nádherný banner, který provázel publikování příběhu v jeho virtuální podobě.

A v neposlední řadě jsem vděčná všem čtenářům, kteří si příběh zamilovali a dali mi to najevo v komentářích. Věřím, že strávili při jeho čtení krásné období a budou se k němu tak jako já rádi vracet.

Děkuji.

Jacomo

** Neplecha ukončena**

Originální verze příběhu „The Boy Who Died a Lot“ je publikována na <http://www.snapepotterfests.com/the-boy-who-died-a-lot/>

Překlad do českého jazyka „Chlapec, který mockrát přežil“ je publikován na <http://hpkizi.sk/modules.php?name=News&file=article&sid=4890>

(postupně zveřejňováno v době od 10. 1. do 30. 7. 2016)

Obsah

Dějství první	3
Dějství druhé	16
Dějství třetí	38
Dějství čtvrté	62
Dějství páté	91
Dějství šesté	135
Dějství sedmé	153
Coda	176
<i>Závěrečná poznámka</i>	<i>181</i>
<i>Poděkování</i>	<i>185</i>